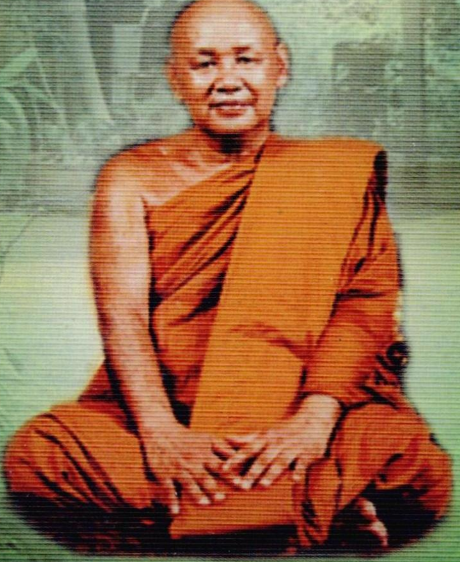
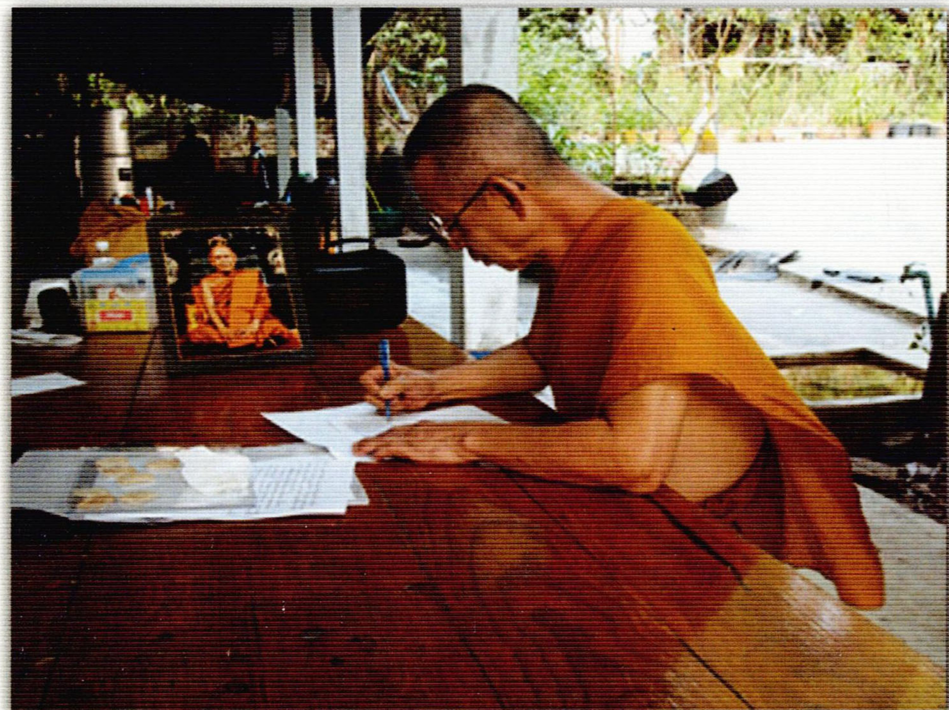
ทวิภพ

เขียนและเรียบเรียงโดย พระอาจารย์ธวัช ปัญญาธโร

พระอาจารย์ธวัช ปัญญาธโร

วัดเขาหินตั้ง

หมู่ 7 ตำบลซากพง อำเภอแกลง จังหวัดระยอง 21190

คำนำ

เดิมที่เจ้าอาวาสวัดเขาสุกิม ต้องการให้อาตมาเขียนเกล็ดประวัติของพระอาจารย์ แต่เมื่อให้ต้นฉบับไปแล้ว เจ้าอาวาสทำต้นฉบับหาย ภายหลังได้เขียนขึ้นใหม่ และมีญาติโยมจะช่วยพิมพ์ จึงได้เขียนเรื่อง ทวิภพของท่านพระอาจารย์ ผนวกกับเกล็ดประวัติของพระอาจารย์ ซึ่งมีความผูกพันกับผู้เขียนด้วย

จึงได้รวมเป็นเล่มขึ้นมา ท่านผู้อ่านลองพิจารณาเอาเอง จะเชื่อหรือไม่ก็ได้ อยู่ที่ตัวท่านเอง

ด้วยความปรารถนาดี

พระธวัช ปัญญาธโร

วัดเขาหินตั้ง ต.ซากพง

อ.แกลง จ.ระยอง

หลวงพ่อแกละครับ

ขอบคุณมากสำหรับ
บทความที่มีค่าหลายบท
ที่หลวงพ่อให้ผม ผมจะ
เก็บรักษาไว้ อาจจะเป็น
ข้อมูลที่เป็นประโยชน์
ในแวดวงของเราในวัน
ข้างหน้าครับ. หลายเรื่อง
ผมก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย
ส่วนเรื่องส่วนตัวของหลวงพ่อ
ก็สนุกมากครับ.

๑๔ พย. ๕๐

สารบัญ

เรื่องทวิภพนี้ เป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ประสบมาด้วยตนเองและจากศรัทธาที่ผู้เขียนมีในองค์สมเด็จพุฒาจารย์โต พรหมรังสีซึ่งท่านได้ช่วยชีวิตผู้เขียนไว้ถึงสามครั้ง และเมื่อได้รู้จักท่าน

พระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย ที่วัดเขาสุกิม ก็ได้สัมผัสจากเหตุการณ์และคำพูดของท่านพระอาจารย์ จึงทำให้ผู้เขียน สงสัยในความเป็นสมเด็จโตของท่านในอดีต และจากปากคำของคนบางคนในเวลาต่อมา ยิ่งทำให้ผู้เขียนต้องพิสูจน์ด้วยตนเองโดย อธิษฐานและทำสมาธิ และอธิษฐานซ้ำ เพื่อพิสูจน์ในสิ่งที่รู้มาว่าเป็นจริง ในเวลาต่อมาถ้าต้องการพระสมเด็จ ก็อธิษฐานขอบารมีจากท่านก็ได้พระสมเด็จมาแจกให้ผู้มีศรัทธา ซึ่งแจกไปแล้วนับพันองค์ ในจำนวนพระสมเด็จที่แจกไป ก็มีทหารที่ไปปฏิบัติการรักษาความสงบชายแดนภาคใต้หลายครั้งซึ่งมีอยู่กองร้อยหนึ่งไปปฏิบัติการอยู่ถึงสามผลัดที่อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส มีประสบการณ์มากมายแต่ไม่เคยมีทหารคนใดตายหรือบาดเจ็บสาหัสเลย

น่าเสียดายที่ท่านผู้กองไม่ให้ลงชื่อของท่านเพราะผิดระเบียบราชการทหาร ในช่วงปี 2548-2549 แม้ท่านจะขอไปอีก แต่เจ้านายไม่ให้ไปคือกลัวจะเครียด พระสมเด็จที่วัดเขาหินตั้งแจกไปจึงเป็นที่ต้องการของทหารที่รู้จักท่านผู้กอง ซึ่งฝากท่านมาขอให้ทหารอีกสองกองร้อย ซึ่งผู้เขียนได้จัดให้ด้วยความยินดี และขอเตือนท่านที่ศรัทธาพระสมเด็จอย่าไปหลงเชื่อเซียนซึ่งใช้วิชามาร ตั้งราคาพระเป็นสิบล้านพวกนี้ตั้งตัวเป็นเกจิ หลอกต้มตุ๋นว่าพระสมเด็จมีไม่กี่องค์ความจริงแล้ว สมเด็จโตท่านสร้างพระสมเด็จมาเกือบ 70 ปี แล้วท่านลองคิดดูซิ

ว่าท่านจะสร้างมาเท่าไร แม้แต่พิมพ์ตุ๊กตา วัดพลับท่านก็สร้าง ตั้งแต่ท่านญัตติเป็นพระเพียง 2-3 พรรษาเท่านั้น และพิมพ์วัดเกศไชโยทำครั้งแรกท่านเพียง 4 พรรษา เท่านั้น

ฉะนั้นอย่าหลงเชื่อเซียนจะอาเจียนเป็นเลือดเพราะของๆ เราดีๆ ของแท้ มันว่าเป็นของปลอมหมดพระสมเด็จของปู่โตมีมวลสารพิเศษก็มาก เช่น พระธาตุมีลูกปัด แม้แต่เกศาของท่านก็มีซึ่งยิ่งพิมพ์พิเศษยิ่งมีพุทธคุณมากเป็นพิเศษด้วย

ด้วยความหวังดีจาก ปัญญาธวัช

เรื่อง หลวงปู่ครูบาอาจารย์ของข้าพเจ้า

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ ไม่ใช่แต่งขึ้นเอง ที่บ้านข้าพเจ้าเมื่อวัยเด็ก มีพระเครื่องมากเป็นพิเศษ เพราะเมื่อก่อนคุณตาของข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลโรงยาฝิ่นถึง 4 โรงที่นครปฐมและต้นสำโรง เพราะโรงยาฝิ่นเป็นของลูกชายท่าน (พี่ชายแม่ข้าพเจ้าเอง) สมัยนั้นคุณลุง เป็นคนสนิทและแปลเอกสารให้ท่านพระยาพหลพลพยุหเสนา นายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศไทย

ด้วยเหตุนี้ คุณตาของข้าพเจ้าจึงมีพระเครื่องมาก เพราะนักเลงและเสือปล้นในสมัยนั้นเมื่อแก่ตัวหมดเขี้ยวเล็บลงก็ไม่ค่อยจะมีเงินเสพฝิ่น เมื่ออยากฝิ่นมาก (จะลงแดง) ก็มาขอร้องขอวอนเอาพระเครื่องมาให้คุณตาเพื่อขอฝิ่นเสพ คุณตาจึงมีพระเครื่องมาก ต่อมาหลังคุณตาตายแล้วพระเครื่องทั้งหลายได้ตกเป็นสมบัติของแม่ข้าพเจ้า ในสมัยเด็กเรียน ป.1 ป.2 หลังจากกลับจากโรงเรียน บางวันข้าพเจ้าจะขึ้นไปชั้นบน (เล่าเต้ง) คนเดียวแล้วเอาพระในขันลงหินใบใหญ่ ออกมาเรียงดูเล่นเป็นประจำ พระที่ข้าพเจ้าชอบมากในสมัยเด็กนั้นคือ สมเด็จวัดระฆังซึ่งมีประมาณเกือบ 20 องค์ เพราะเป็นพระที่สวยและมีเสน่ห์ในตัวองค์พระนั้นเอง ต่อมาข้าพเจ้าไปเรียนต่อที่สมุทรสงคราม พี่ชายของข้าพเจ้าบวช ได้นำพระสมเด็จไปแจกเด็กวัดเกือบหมด ทำให้เราเสียใจมากและแล้วเกิดเหตุ ซ้ำร้ายคือ ปี 2500 ที่บ้านข้าพเจ้า บ้านวัดมะเกลือ ต.คลองโยง อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม มีงานฝังลูกนิมิต คุณแม่ท่านได้เอาพระเครื่องไปเข้าพิธีในอุโบสถด้วย เมื่อเสร็จพิธีฝังลูกนิมิตแล้วยิ่งใจหาย เพราะพระเครื่องที่ไปฝากเข้าพิธีหายไปเกือบหมด แต่ยังดีที่ยังเหลือพระสมเด็จวัดระฆังพิมพ์ปรกโพธิ์ อยู่หนึ่งองค์

ซึ่งข้าพเจ้าได้ใช้เวลาต่อมาในวัยหนุ่มคะนองสาวไปติดสาววัดตะเพชร ไปหาสาวโดยไม่ได้นัดหมาย เพราะที่วัดเขามีงานประจำปี

เห็นพ่อเขา (พ่อของสาวรัก) ไปช่วยงานวัดในคืนวันหนึ่ง จึงชวนเพื่อนคนหนึ่งไปด้วย แต่พอไปถึงบ้านห่างเพียงไม่ถึงยี่สิบวา หมาซึ่งมีหลายตัวได้เห่าขรมเลย และมีคนโดดลงมาจากเรือน และทันใดนั้น ก็มีเสียงเชี๊ยะ เชี๊ยะ สับปืนดังขึ้น (บ้านนั้นเขามีปืนลูกซองแฝด) จึงกระชากเพื่อนหลบที่กองฟาง และบอกเพื่อนว่าไม่ได้ความแล้ว เขาหาว่าเรามาปล้นเขาแน่ เขายิงเราสองนัดแล้ว อย่าเลยไม่ได้การ กลับกันดีกว่า

นี่คือประสบการณ์ครั้งแรกที่สมเด็จช่วยให้รอดตาย

ต่อมาได้ไปขุดพลอยที่เมืองจันท์ ปี 2506 ในขณะเข้าอุโมงค์เก็บพลอย เพลินๆ อยู่ๆ ดินได้ถล่มลงมากลบฝังร่างจนมิดแต่ได้เอามือทำโพรงไว้ที่จมูกได้หน่อยหนึ่ง ได้แต่อธิษฐานขอให้หลวงปู่โตช่วย ในที่สุดคนงานได้ขุดจนพบซึ่งเสียงจอบที่ฟันลงมาเฉียดศีรษะเราน่าหวาดเสียวพอหยุดฟันดินเขาเอามือคุ้ยดินก็พบหัวเราพอดี ครั้นเอาเราออกมาได้ช่วยกันหามร่างข้าพเจ้าวางบนเสื่อ แต่เรากระดุกกระดิกไม่ได้เกือบสองชั่วโมง ถ้าเขาช่วยช้ากว่านี้คงไม่รอด

หนที่สามก็ที่บ่อพลอยนั้นอีก คือที่บ่อกำลังซ่อมอยู่ผู้เขียนได้ป่วยเป็นมาลาเรีย ได้ฉีดควินนินวันละเข็ม เป็นเวลานานหลายวันยังเอาไม่อยู่ วันหนึ่งขณะอยู่คนเดียวไข้ขึ้นอย่างแรงจนสุดจะทนได้และกำลังที่จะควบคุมตัวเองไม่ได้อยู่แล้ว ก็นึกถึงหลวงปู่โต จึงถอดมาจากคอและอธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วยและเอาพระสมเด็จแช่ในแก้วน้ำและประคองแก้วน้ำขึ้นดื่มด้วยอาการมือสั่นจนน้ำหก เมื่อดื่มจนหมดแก้วแล้ว ก็เกิดความมหัศจรรย์ขึ้นคือ มีอาการเย็นเหมือนไอเมื่อเราเปิดตู้เย็น มันเย็นตั้งแต่ศีรษะและเย็นเรื่อยไปตามลำตัว แขน ขาเย็นจนลงไปถึงปลายเท้าและแล้วเหงื่อก็ออกจนชุ่มไปทั้งตัว อาการไข้ก็หายดังปลิดทิ้ง นี่คืออานุภาพของพระสมเด็จของหลวงปู่โตอย่างแน่นอนไม่สงสัยเลย

ครั้นต่อมาผู้เขียนได้ย้ายบ้านจากนนทบุรีมาอยู่ใกล้วัดเขาสุกิมเมื่อ พ.ศ. 2513 ต่อมาได้ขึ้นไปกราบนมัสการท่านพระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย บนวัดเขาสุกิม และมีศรัทธาในตัวท่านมากและกราบขอเป็น

ศิษย์ท่าน มีครั้งหนึ่งได้เดินตามท่านที่วัดเนินดินแดง (เป็นวัดแรกที่ท่านมาอยู่จันท์) และท่านพูดว่า มาดูนี่ (ท่านพามาที่เมรุ) ท่านชี้ไปที่หน้าเมรุและว่านั่นบาลีโคกที่อาตมาแต่งไว้นานแล้วมีคำโศลกสี่ คำคือ ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟื้นไม่มี หนีไม่พ้น ผู้เขียนนึกในใจว่าท่านพระอาจารย์ขี้ตู่ ว่าท่านแต่งไว้ความจริง คำโศลก 4 คำนี้ เราเห็นมาตั้งแต่เด็กแล้วที่วัดบ้านเราก็มี ก็เราอ่านหนังสือได้ตั้งแต่หกเจ็ดขวบแล้ว มีอยู่ตาม ตะลาปัด ที่เขาสวดอภิธรรมนั่นเอง แต่ก็เก็บไว้ในใจอยู่หลายปี ที่คิดว่าท่านขี้ตู่ ก็เพราะท่านพระอาจารย์ อายุต่างกว่าผู้เขียนเพียง 15-16 ปีเท่านั้น ซึ่งไม่น่าจะเป็นท่านแต่งไว้

ต่อมาผู้เขียนได้อ่านประวัติของหลวงปู่โต ซึ่งท่านเขียนไว้ในกุฏิของท่านที่วัดระฆัง เขียนไว้ที่ข้างฝากุฏิก่อนมรณภาพหลายปีแต่ท่านเอารูปปิดไว้ วันที่ท่านมรณภาพ สามเณรได้พาพระปลัดมิน มาดูและเปิดรูปที่ปิดไว้ออกมา เพราะเณรเคยมาทำความสะอาดได้ทำรูปหล่นและอ่านข้อความแต่ไม่กล้าบอกใคร มีใจความดังนี้ ฉันจะต้องลาญาติโยมไปตามกฎแห่งกรรม ทุกๆ คนก็ต้องเป็นอย่างนี้ไปไม่กลับ, หลับไม่ตื่น, ฟื้นไม่มี, หนีไม่พ้น, และทุกๆ คนก็ต้องพบมันเข้าวันใดวันหนึ่ง ฉะนั้นฉันจะลาญาติโยมที่ให้ความอุปการะฉันมาตลอดชีวิตนี้ ฉันจะจากไปเวลาเที่ยงคืนของคืนวันศุกร์ ติดกับวันเสาร์ แรม 2 ค่ำเดือน 8 ปีวอก จ.ศ. 1234 นี้แน่นอน สิ่งใดที่เป็นความดีขอมอบให้โยมทุกคน และขอให้ผลบุญจงรักษาญาติโยมทุกคนเทอญ แสดงให้เห็นว่าหลวงปู่โตท่านมี อนาตังสญาณที่แม่นยำแน่นอน ซึ่งจากประวัติของหลวงปู่โตก็ทำให้ผู้เขียน สงสัยว่าหรือท่านจะเป็นหลวงปู่โตมาเกิด

ต่อมาก็มีคนมาทำบุญโดยที่หลวงปู่โตให้มาทำหลายครั้ง ตั้งแต่ท่านพลตรีไกรวัลย์ เจ้ากรมการบินพลเรือนมาสร้างลิฟต์ขึ้นเขาเป็นคนแรก (มีเขียนในเล่ม) และอีกหลายคน เช่น คุณยาย ผู้หนึ่งมาจากนครปฐม วันนั้นเป็นวันพระ ผู้เขียนรับใช้พระอาจารย์อยู่ข้างหน้าท่านมีคุณยายท่านหนึ่งถามท่านว่า ดิฉันจะสร้างกุฏิสักหลังหนึ่ง มีเงินอยู่ 4 หมื่นจะพอสร้างไหมค่ะ ท่านพระอาจารย์ตอบว่า พอจ้ะ จะขาด

จะเกินคงไม่กี่บาทหรอก คุณยายพูดว่า คือว่า ดิฉันขายนาได้แปดหมื่น แต่จะเอาไว้ใช้ก่อนตาย ซักสี่หมื่น คงพอใช้ฉันไม่มีลูก ฉันอยู่กับหลานสาวเขาเป็นครู คงไม่ลำบาก แต่อยากทำบุญใหญ่สักครั้งหนึ่ง มีคนแนะนำให้มาทำที่นี่และดิฉันถามท่านพระอาจารย์ก่อนว่าใครให้มาทำ ท่านพระอาจารย์ตอบได้ไหม? ท่านพระอาจารย์หัวเราะ และพูดว่าก็แปลกดีนะ มีคนอยู่สองคนชอบแนะนำให้มาทำบุญกับอาตมา สองคนนี้คือพระเจ้าตากสิน และสมเด็จโต ใช่สมเด็จโตไหม? ทันใดนั้นคุณยายก้มลงกราบปากก็พูดว่า ใช่แล้วเจ้าค่ะ และก้มลงกราบอีกปากก็พูดว่าใช่แล้วเจ้าค่ะ ความปีติเกิดกับคุณยาย จนแขนแกเป็นหนาม คือปีติจนขนลุกพอง และกราบไม่ยอมหยุดปากก็พูดไปว่าใช่แล้วเจ้าค่ะ ผู้เขียนเห็นแกกราบไปแล้วสิบห้าครั้ง จึงจับไหล่คุณยายไว้และบอกว่าพอเถอะ ยายเหนื่อยแล้วท่านพระอาจารย์ก็หัวเราะในลำคอ หึๆ อยู่ พอหยุดกราบคุณยายก็หอบเหนื่อยอยู่นาน เพราะแกอายุตั้งแปดสิบกว่าแล้วต่อมาแกพูดว่า แกอยากจะทำบุญไม่รู้ว่าจะทำที่ไหนจะได้บุญมาก ขณะเดินคิดอยู่ก็มีคนนั่งขวางทางครั้นถามดูจึงรู้ว่าเป็นสมเด็จโต ซึ่งท่านแนะนำมาและบอกว่าให้ถามดูก่อนว่าใครแนะนำให้มาทำบุญ ซึ่งท่านบอกว่าอาจารย์รู้เรื่องนี้ประมาณ พ.ศ. 2514 ซึ่งเงินสี่หมื่นก็พอสร้าง กุฏิไม้ ยกพื้นสูงมีทางเดินจงกรมได้พอดีๆ

อีกเรื่องหนึ่งเมื่อ พ.ศ. 2520 ทางวัดท่านพระอาจารย์ได้ทำเหรียญ แจกให้ทหาร ตำรวจ ตามชายแดน และแจกให้คนไทยรักถิ่นฐาน ที่ไม่ยอมหนีภัย คอมมิวนิสต์ และเหรียญของท่าน ก็มีประสบการณ์มากมาย ผู้เขียนได้กราบเรียนท่านว่า กระผมขออนุญาตเอาเรื่องเหรียญไปลงหนังสือพิมพ์ อย่านะ อย่านะ ไม่อยากดัง เรื่องดังเคยดังมาก่อน ดังชนิดไม่มีใครมาเทียบได้เลย ซึ่งเป็นคำทัดทานของท่าน ซึ่งทำให้ความสงสัยว่าท่านคือ สมเด็จโตมาเกิดมีมากขึ้น เพราะเหรียญเพิ่งสร้างได้ 1 ปีเท่านั้น ครั้นเมื่อผู้เขียน ได้บวชและต่อมาทางจังหวัดระยอง ซึ่งมีเจ้าคณะจังหวัด และเจ้าคณะอำเภอ กับโยมอีก

หลายคนซึ่งมีโยมอำภา เป็นหัวหน้า ได้มาขอพระกับท่านพระอาจารย์ เพื่อให้มาอยู่ที่ วัดเขาหินตั้ง ซึ่งวันนั้น ผู้เขียนพึ่งกลับออกมาจากป่าเขาสอยดาวพอดี ซึ่งท่านกำลังคุยกับคณะพระและโยมที่มานิมนต์พระอยู่พอดี นี่ไงนี่ไงองค์นี้แหละไปอยู่ได้ องค์นี้แหละ พอจะรู้เท่าทันหน่อยเพราะเกิดมานานแล้ว ทำให้ผู้เขียนใจหายวาบ เพราะตั้งใจว่าให้เราอายุ 60 เสียก่อนค่อยรับหน้าที่ ต่อมาไม่นานท่านพระอาจารย์ ก็บอกผู้เขียนว่าที่นั่นไม่มีใครเขาอยู่ได้นอกจากเรา และคำสั่งสุดท้ายของท่านคือจะพูดอะไรให้คิดเสียก่อน,

พอมาอยู่วัดเขาหินตั้งไม่นาน โยมอำภาก็พูดว่า ท่านพระอาจารย์รู้ไหม!! ที่ท่านพระอาจารย์มาอยู่ที่นี่นะ ท่านพระอาจารย์มาใช้หนี้พวกฉัน, อาตมาเป็นหนี้โยม ตั้งแต่เมื่อไหร่? อาตมาถามนานแล้วโยมตอบ เราก็ถามว่า เป็นหนี้เรื่องอะไร โยมก็บอกว่าที่ท่านพระอาจารย์ได้ธรรมะเร็วในชาตินี้ก็เพราะเมื่อชาติก่อน ท่านพระอาจารย์ตามฉันไปวัด, ตามไปทำไม อาตมาถาม ก็ตามไปอารักขาฉันละซี่ แล้วโยมเป็นใคร ฉันเป็นเมียพระเจ้าตาก เป็นคำตอบจากโยมซึ่งอาตมาก็ไม่ได้สงสัย ได้แต่นิ่งเสีย เพราะเรื่องนี้มีเรื่องราวที่สัมผัสมาบ่อยครั้ง สำหรับผู้เขียน ต่อมาช่วงเข้าพรรษา โยมอำภาก็พูดกับผู้เขียนอีกว่า ท่านพระอาจารย์รู้ไหม ท่านพระอาจารย์สมชายนั่นแหละสมเด็จโต เพราะฉันเห็นสมเด็จโตซ้อนในตัวท่านทุกที เมื่อฉันเห็นท่านผู้เขียนได้แต่นิ่งไว้ต่อมาโยมอำภาได้พาหญิงแม่ลูกอ่อนคนหนึ่งอายุประมาณ 27-28 เห็นจะได้ ลูกชายอายุ 8 เดือน ชื่อ ด.ช.เจี๊ยบ ส่วนแม่ชื่อต๋อย มาฝากให้อยู่บนวัด โยมภาบอกว่า เด็กคนนี้เป็นท่านพ่อเฟื่องมาเกิด และให้พักอยู่ในครัว ที่แปลกหนึ่งก็คือ เด็กชายเจี๊ยบคนนี้ไม่ยอมให้ผู้หญิงอื่นอุ้ม แต่ชอบให้พระอุ้ม แปลกสองก็คือ พอเด็กชายเจี๊ยบมาอยู่ พอในวันรุ่งขึ้น ผู้เขียนออกบิณฑบาตในยามเช้า (ตอนนั้นบิณฑบาตที่ตลาดสองสลึง) พอเราเดินถึงถนน มีลูกไฟดวงหนึ่งมีศูนย์กลางขนาดหัวแม่มือ มีรัศมีประมาณ 1 วา เห็นจะได้ลอยนำหน้าเรา ระดับสายตาเรานี่แหละ นำหน้าไป แต่ผู้เขียนก็ไม่ตื่นเต้น

แต่อย่างใดเพราะเคยชินกับเรื่องอย่างนี้ตั้งแต่ได้รู้จักกับหลวงปู่ครูบาอาจารย์เสียแล้วบางครั้งดวงไฟก็ลอยอยู่กลางถนน อาตมาก็บอกว่า ประเดี๋ยวรถชนนะ ดวงไฟนั้นก็ลอยวูบมาอยู่แนวเดียวกับเรา พอถึงตลาดดวงไฟก็หายไป ขากลับพอเลยตลาดดวงไฟก็ปรากฏขึ้นอีกนำเรากลับ พอมาได้ครึ่งทางก็ลอยขึ้นเขาไปด้วยความเร็ว เป็นอย่างนี้อยู่สองวัน ที่น่าแปลกอีกอย่างก็คือสองวันนี้ รถที่ผ่านไปผ่านมาแวะดักใส่บาตร มากเป็นพิเศษ สมัยนั้นเราไม่จับเงินเขาก็เอาใส่ในถุงหิ้วใส่กับข้าว ซึ่งได้เงินวันละหลายร้อยบาท ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน นี่แหละที่โยมภาบอกว่า

ท่านพระอาจารย์ของโยมอำภา คือท่านพ่อเฟื่องมาเกิด ทำให้เราหมดสงสัย

ต่อมาอีกประมาณหนึ่งเดือน ต๋อยขออนุญาต ไปเยี่ยมพ่อบุญธรรมที่มาบตาพุด พึ่งสังเกตว่าก่อนออกรถ (เธอมีรถเก๋งโคโรร่ามาด้วย) เด็กชายเจี๊ยบวัย 9 เดือนนั้นยืนจับพวงมาลัยรถยนต์ แล้วเต้นขึ้นลงและออกเสียงว่า อะอุ อะอุ อะอุ อยู่ซักครู่หนึ่งจึงให้แม่ขับไป จะเห็นแปลกไหมที่เด็กยังพูดไม่เป็นแต่ว่าคาถาได้ (คาถาแม้คำสองคำแต่ถ้าจิตตั้งมั่นก็ขลังนะ)

ครั้นตอนเย็นโยมต๋อยกลับมาถึงพอลงจากรถเธอก็รายงานว่า หลวงพ่อคะๆ หนูไปเยี่ยมพ่อบุญธรรม คุณพ่อหนูเขาเป็น ร่างของหลวงปู่สุข วันนี้หลวงปู่ ท่านประทับค่ะ และท่านสั่งให้หนูมาบอกหลวงพ่อว่า พระอาจารย์สมชายนั่นแหละ สมเด็จโต พออาตมาได้ฟังก็พยักหน้ารับ และนึกว่าคืนนี้เราจะทำให้หายสงสัยให้ได้ เพราะเหตุการณ์ที่ผ่านมาหลายสิบปียังเป็นเรื่องคาใจอาตมาอยู่จะยืนยันว่าท่านพระอาจารย์สมชายเป็นสมเด็จโตก็ไม่เต็มปากเต็มคำนัก ในคืนวันนั้นอาตมาก็นั่งสมาธิบนแคร่ไม้ไผ่หน้ากุฏิช่วงนั้น ประมาณสามทุ่มเศษก็ตั้งจิตอธิษฐานว่าขอรู้เรื่อง สมเด็จโตและท่านพระอาจารย์ให้ได้ ขณะนั่งอยู่ไม่รู้ว่านานแค่ไหน ครั้นจิตสงบรวมเป็นหนึ่งกำลังเบาสบายอยู่ก็ปรากฏนิมิตเห็นพระสมเด็จองค์หนึ่ง สีขาว

นวลอมเหลืองเหมือนสมเด็จทั่วไป แต่องค์ใหญ่มากขนาดสูงหนึ่งเมตร ลอยอยู่ข้างหน้าสักครู่หนึ่งอาตมาก็ถามว่า

ข้าแต่ท่านสมเด็จ ท่านสมเด็จเป็นอะไรกับท่านพระอาจารย์ ทันใดนั้นก็มีเสียงตอบมาจากสมเด็จว่าสมเด็จเป็นพระอาจารย์, สมเด็จเป็นพระอาจารย์, สมเด็จเป็นพระอาจารย์, ซึ่งคำหลังท่านพูดเน้นและดังมาก อาตมาก็ถามอีกว่า ข้าแต่ท่านสมเด็จแล้วเกล้ากระผมมีความเกี่ยวข้องกับท่านสมเด็จบ้างไหม ทันใดนั้นพระสมเด็จที่ลอยอยู่ ก็ย่อเล็กลงๆ เล็กจนเท่าองค์สมเด็จที่ใช้แขวนคอเท่านั้น แต่เนื้อสมเด็จสวยสุกปลั่งจนมีรัศมีงดงามมาก อาตมามองเพลิน ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา นึกในใจว่าเราไม่เคยเห็นสมเด็จที่สวยเหมือนองค์นี้มาก่อนเลยขณะที่ชมเพลินอยู่นั้นสมเด็จก็หล่นลงมา ข้าพเจ้าตกใจมาก เพราะพื้นปูนซีเมนต์ ถ้าตกถึงพื้น สมเด็จต้องแตกแน่ รีบเอื้อมมือไปคว้าสมเด็จไว้ด้วยความเร็วและยกมือขึ้นมาดู แต่แปลกมากที่ในมือไม่ใช่พระสมเด็จแต่กลับเป็นกระโถนปากแตรลูกหนึ่งเพ่งพินิจอยู่ครู่หนึ่งจึงได้ลืมตาถอนสมาธิดู มือขวาของเรายังอยู่ในท่าจับกระโถนอยู่เลยจึงทบทวนนิมิตในสมาธินั้นดูและคิดในใจว่าอย่างน้อยเราต้องเคยรับใช้สมเด็จโตมาแล้วแน่ๆ จึงตั้งสัคเคชุมนุมเทวดา แล้วกล่าวว่า ถ้านิมิตนี้เป็นของจริงคือสมเด็จโตเป็นพระอาจารย์สมชาย และเราเคยรับใช้สมเด็จเมื่อชาติก่อนจริง ขอให้ข้าพเจ้าได้พระสมเด็จ จะเป็นวัดระฆังก็ได้ จะเป็นวัดบางขุนพรหมก็ได้ แต่ถ้าได้องค์สององค์จะไม่เชื่อต้องได้หลายๆ องค์ถึงเชื่อ ขอให้ได้ภายในสามวัน

วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณบ่ายโมงเศษๆ พระลูกศิษย์เดินมาบอกว่าหลวงพ่อชอบพระสมเด็จ เพื่อนผมมันซื้อขายพระอยู่นายายอาม มันมีพระสมเด็จขึ้นมาบานเลย ก็เห็นโยมคนหนึ่งหิ้วกระเป๋าเจมส์บอนเดินมาหาที่ศาลา ผู้เขียนจึงเชิญให้นั่งและเอาพระสมเด็จออกมาดูกัน ส่วนพระลูกศิษย์กลับไปที่พัก (กุฏิหญ้าคา) ผู้เขียนคัดเลือกพระสมเด็จได้ประมาณสามสิบองค์ แล้วถามโยมเจ้าของพระว่า เอาเท่าไหร่ ยอมบอกว่าท่านพระอาจารย์เอามากเหลือเกินผมก็คิดไม่ถูกว่าจะเอา

เท่าไหร่ อาตมาก็ถามว่าซื้อมาองค์ละเท่าไหร่ล่ะ เขาบอกว่ามันไม่แน่นอนครับ องค์สิบห้าบาทก็มี องค์ละสามร้อยกว่าก็มี จึงได้แต่อึ้งกันไปสักครู่หนึ่งเขาก็พูดว่า เมียผมเป็นแม่ค้าขายผลไม้ เขาสั่งให้มาถามหลวงพ่อว่า หลวงพ่อมีล็อคเก็ตท่านพระอาจารย์สมชายบ้างไหม? เพราะเพื่อนเขามีและขายของดี เขาอยากได้บ้าง อาตมาก็ลุกขึ้นไปเปิดตู้ดู เห็นยังมีอยู่สองอันจึงหยิบมาให้เขาดู ถามใช่อย่างนี้หรือเปล่า เขาตอบว่า ใช่ใช่ อย่างนี้แหละที่เมียผมอยากได้ หลวงพ่อคิดราคาเท่าไหร่ล่ะครับ

อาตมาตอบว่าตอนทำอาตมาได้ระดมทุนกับลูกศิษย์ไว้พอแล้ว อาตมาแจกฟรีไม่เคยคิดเงินกับใครเลย เอาไปเถอะอาตมาให้ แล้วอาตมาก็ถามว่าค่าสมเด็จจะเอาเท่าไหร่ละ แล้วเขาก็บอกว่า ผมก็ถวายเหมือนกัน จากนั้นเขาก็เก็บของที่เหลือใส่กระเป๋า เจมส์บอนแล้วเดินลงเขาไป

เมื่ออาตมาเก็บพระสมเด็จสามสิบองค์เข้าที่แล้วมองดูเวลาเห็นจะได้เวลาปัดกวาดใบไม้ ก็ไปเอาไม้กวาด จะเดินลงไปกวาดข้างล่าง พอเดินถึงกุฏิหญ้าคาซึ่งลูกศิษย์เป็นพระสองรูป ที่อาตมาบวชให้ในพรรษานั้น พลันก็ได้สัมผัสกลิ่นพระสมเด็จองค์หนึ่ง ซึ่งในความรู้สึกนั้นบอกว่าสมเด็จองค์นี้เป็นของเรา จึงหยุดเดินและถามขึ้นว่า ทำอะไรกันอยู่ ส่องพระอยู่ครับ

ขอดูหน่อยได้ไหม? ได้ครับเสียงตอบมาจากกระท่อมหญ้าคา ผู้เขียนจึงเดินเข้าไปเห็นลูกศิษย์พระทั้งสองหันหน้าเข้าหากัน ตรงกลางมี ผ้าห่มปูอยู่ และมีพระสมเด็จวางเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยซึ่งมีอยู่สามแถว แถวละสี่องค์ ผู้เขียนพูดขึ้นว่า เมื่อกี้นี้หลวงปู่บอกว่า สมเด็จของหลวงพ่อ อยู่ที่นี่หนึ่งองค์ ลูกศิษย์ผู้เป็นเจ้าของก็ตอบว่า เลือกเอาไปเลยครับ เอาองค์ไหนก็ได้ครับ ในความรู้สึกของอาตมารู้ว่าเขาซ่อนเอาไว้ใต้ผ้าห่ม จึงพูดว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่ องค์ของหลวงพ่อ เราเอาไปซ่อนไว้ใต้ผ้าห่ม พระทั้งสองหันหน้าไปมองหน้ากัน

แล้วหันมาพูดกับเราว่า ทำไมหลวงพ่อรู้ล่ะ เราก็ตอบว่าก็หลวงปู่บอก เร็วรีบเอาออกมา พระลูกศิษย์ก็สอดมือไปใต้ผ้าห่ม และกำสมเด็จไว้ในมือองค์หนึ่ง พลันที่เขากำสมเด็จองค์นั้น อาตมาก็ได้สัมผัสพระสมเด็จทันที ก็พูดว่าองค์นั้นแหละรีบเอาออกมา พอเขาชักมือออกมาแล้วแบมือออกก็ยิ่งสัมผัสกลิ่นหอมอย่างแรง

เราก็พูดว่าเอามานี่ เขาก็พูดว่าองค์นี้แพงนะหลวงพ่อ ราคาหลักพันนะราคาเท่าไหร่ไม่รู้ แต่สมเด็จองค์นี้เป็นของหลวงพ่อ แล้วเขาก็ถวายให้แต่โดยดีไม่กล้าเอาเงินจากเราเรื่องสัมผัสพระสมเด็จนี่อาตมาเคยเจอมาหลายครั้ง ก็เป็นอันว่า คำอธิษฐานของอาตมานั้นเป็นความจริง และยังได้พระสมเด็จถึงสามสิบองค์เพียงในวันเดียวตอนอธิษฐานว่าขอให้ได้ภายใน 3 วัน ซึ่งทำให้ผู้เขียนหมดข้อสงสัย ว่าท่านพระอาจารย์ของเรามาจากหลวงปู่โต

หลังจากนั้นเวลาอาตมาจะมีงานกฐินผ้าป่าก็อธิษฐานขอพระสมเด็จจากหลวงปู่ ก็ได้มาแจกไม่เคยขาด พระที่มาแจกนี้มีทั้งกรุวัดระฆัง บางขุนพรหม วัดพระแก้ว และกรุพระธาตุพนมก็มี

ยังมีหลักฐาน ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ

ช่วง พ.ศ. 2540 ท่านพระอาจารย์ประสิทธิ รองเจ้าอาวาสวัดเขาสุกิม ได้พบสมเด็จวัดระฆังใกล้ๆ กุฏิของหลวงปู่สมชายหลังเก่าใกล้ถังน้ำ 6 ใบ 2 ไหเล็ก ได้พระสมเด็จร้อยกว่าองค์ ท่านเก็บไว้ให้อาตมาสิบกว่าองค์มีอยู่สองพิมพ์เป็นพระลงรักปิดทอง อาตมาอธิษฐานดู หลวงปู่ท่านสร้างในปี พ.ศ. 2406 เป็นพระพิมพ์ไม่มีซุ้ม แต่ที่แปลกคือด้านหลังมีหนังสือตัวนูนว่า เขาสุกิม แต่คำว่าวัดเขาสุกิม พึ่งเกิดขึ้นมายี่สิบกว่าปีเท่านั้น เดิมชื่อเขาอีกิม ท่านพระอาจารย์พึ่งมาให้คนเรียกใหม่ ว่าเขาสุกิม ท่านบอกว่า สุแปลว่าสวย กิมเป็นภาษาจีนแปลว่า ทอง เอามาสมาสกัน แปลว่าทองสวย

เรื่องนี้หลวงปู่โตท่านมีอนาคตังสญาณ คือท่านรู้ว่าจะมาอยู่ที่นี่นั่นเอง

เชื่อเซียนจะอาเจียนเป็นเลือด...

ขอแนะนำประชาชนผู้นิยมพระสมเด็จหลวงปู่โต การศึกษาพระสมเด็จจากการดูมวลสารดูเนื้อนั้นจะมีข้อแปลกแยก หาความลงตัวไม่ได้ และพิมพ์พระก็ยิ่งมีมาก ยิ่งไปพึ่งพาหนังพระหนังสือเซียนยิ่งเวียนหัว แม้แต่พระสมเด็จเองก็มีการปลอมแปลงตั้งแต่หลวงปู่มรณภาพใหม่ๆ แล้ว และของหลวงปู่โตมีมากพิมพ์จนนับไม่ได้ว่ามีกี่พิมพ์ เพราะหลวงปู่โตสร้างพระตั้งแต่ยังเป็นเณรแล้ว เช่นพระพิมพ์ตุ๊กตาของวัดพลับทั้งพิมพ์เล็กและพิมพ์ยืนถือดอกบัววันทาเสมา ของท่านสร้างทั้งนั้นและพระดังดังของจังหวัดต่างๆ ท่านก็ทำ แม้แต่หลวงปู่ทวดท่านก็ทำ ทั้งเนื้อว่านก็ทำเนื้อเหมือนพระสมเด็จท่านก็ทำ

อาตมาเชื่อว่าในชีวิตของท่าน ท่านทำพระมากกว่าเจ็ดสิบปี คงมีพระที่ท่านทำหลายล้านองค์ อย่าไปหลงเชื่อเซียน ที่มันอุปโลกน์ว่า มีของแท้ไม่กี่องค์ ของมันราคาเป็นล้าน ของเราไปให้ดูเป็นของปลอมหมด ครูบาอาจารย์ที่มีญาณที่รู้มีเยอะแยะ ท่านดูรู้ สัมผัสรู้ แต่ส่วนใหญ่ท่านไม่ค่อยมายุ่งเกี่ยว แต่การหากินกับพระของครูบาอาจารย์ มันน่าชังมาก เพราะเป็นอาชีพโสมม

ด้วยความหวังดีจาก พระธวัช ปัญญาธโร

เรื่อง จับหมีเข้ากรง

เมื่อผู้เขียนมาอยู่จันทบุรีไม่นานหลังจากได้ฝากตัวเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยได้ไม่นาน เท่าไหร่ ก็ได้เรียนคาถาของท่านพระอาจารย์ แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะใช้ได้ผลหรือไม่ เพราะไม่เคยลองใช้ แต่ตอนปี 2516 ผู้เขียนตั้งใจฝึกภาวนาอย่างจริงจังจนได้สัมผัสความอิ่มความปีติบ่อยครั้ง วันหนึ่งลองทวนคาถาที่ได้เรียนมาจากท่านพระอาจารย์ ได้เกิดอาการขนลุกชันก็ให้แปลกใจมาก ก็ลองว่าคาถาแล้วเป่าไปที่มือ ก็เกิดอาการขนลุกชันอีก ก็นึกในใจว่าอย่างนี้ต้องลองดูหน่อย ก็เดินไปบ้านเพื่อนชื่อเปี๊ยกซึ่งอยู่ใกล้กันซึ่งเขามีหมาตัวหนึ่งซึ่งมันเกลียดเรามากเคยไล่กัดเราบ่อยๆ

พอเปิดประตูรั้วบ้านเปี๊ยกเข้าไปก็ได้เรื่องเลยไอ้เขียวมันวิ่งเข้าใส่เราพอได้ระยะมันก็กระโดดเข้ากัดเราทันที ผู้เขียนก็ยื่นมือให้มันกัด มันงับมือเราเสียงดังป๊อก พอมันร่วงลงถึงพื้นมันก็ร้องเอ๋งๆ วิ่งเข้าบ้านไป

ครั้นนั้นเราไม่เจ็บเลยและไม่มีบาดแผลแม้แต่รอยเขี้ยวก็ไม่มี ทำให้เกิดความอัศจรรย์ใจบางอย่าง และก็ไม่ได้สนใจในวัตถุมงคลที่วัดดังๆ ในสมัยนั้นสร้างและโปรโมทตามสื่อต่างๆ อีกเลย

ปีนั้นพอเข้าพรรษาก็ไปทำบุญบนวัดเขาสุกิมและรักษาศีลแปดทุกวันพระซึ่งวัดเขาสุกิมนี้ พระและโยม จะมีการอธิษฐานบารมีกันคนละหลายๆ ข้อ เช่น จะงดสูบบุหรี่ในพรรษา รักษาศีล 5 ข้อทุกวัน งดเล่นการพนันตลอดไตรมาสจะไม่แสดงความโกรธ ออกมาภายนอกเป็นต้น

แล้วในวันหนึ่งซึ่งก็เป็นวันพระด้วย หมีตัวแรกที่มีคนมาถวายวัดเขาสุกิมซึ่งถูกเลี้ยงอยู่ในกรงข้างศาลาได้หลุดออกจากกรง และเข้าไปในศาลา หมีมันไปเล่นเก้าอี้ บุนวมแล้วใช้กรงเล็บตบนวมที่บุเก้าอี้ขาดไปหลายตัว ซึ่งเวลานั้นผู้เขียน ได้ใส่บาตรพระแล้วได้ลงไปจากศาลา

อยู่ข้างล่างมีเพื่อนคนหนึ่ง วิ่งมาบอกว่าท่านพระอาจารย์ให้มาตาม ก็ถามเพื่อนว่าตามไปทำไม เพื่อนบอกว่า อาจารย์ให้ไปจับหมี จึงรีบไปแบบครึ่งวิ่งครึ่งเดิน เมื่อใกล้เข้ามาก็ได้ยินพระอาจารย์บอกให้คนที่มุงล้อมหมีอยู่ห่างๆ ให้ช่วยกันจับหมี แต่ไม่มีใครกล้าจับแม้แต่เข้าใกล้ยังไม่มีใครกล้าจะเข้าใกล้หมีเลยมีคนบอกว่าช่างแกละมาแล้ว ท่านพระอาจารย์ก็บอกผู้เขียนว่าจับหมีที ก่อนจะมาถึงผู้เขียนได้ทวนคาถาและเป่าไปที่มือแล้วจึงไม่กลัวหมีแม้แต่น้อย เมื่อได้ยินท่านพระอาจารย์สั่งจึงตรงเข้าไปจับที่ไหล่หมีแล้วดึงขึ้นมา ซึ่งหมีมันยังเล่นตบนวมเก้าอี้อยู่

เมื่อมีคนจับมันดึงมันก็ยืนสองขาและอ้าปากใส่เรา เราก็เอากำปั้นยัดใส่ปากหมีหมีมันก็เอามือของมันซึ่งมีกรงเล็บอันแหลมคมทั้งสองมือเกาะแขนเราไว้แล้วเคี้ยวมือเราเล่นแทน ขณะที่หมีเคี้ยวมือเราอยู่ไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างใด เลยนึกสนุกจึงชักมือเข้าออกอยู่หลายทีซึ่งท่านพระอาจารย์ท่านเห็นเราเล่นกับหมีแบบนั้นท่านก็หัวเราะหึหึในลำคอแล้วท่านก็บอกว่าอย่าไปเล่นกับมันจับมันเข้ากรงซี่ ผู้เขียนก็หันไปบอกท่านว่าท่านอาจารย์ครับหมีมันตัวใหญ่กว่าผมตั้งเยอะจะจับมันยังไงล่ะครับ ท่านพระอาจายร์ว่าเออจริงซินะ และกล่าวต่อว่าเออเอาอย่างนี้นะ ชักมือออกมา แล้วเอามือหนึ่งจับที่หนังคอมัน แล้วงัดขึ้นเอาศอกดันหลังมันไว้ แล้วเอาอีกมือหนึ่งรุนก้นมัน เราจะให้มันหันไปทางไหน ก็อยู่ที่เราสั่ง (บังคับด้วยมือ) ผู้เขียนจึงชักมือออกจากปากหมีและทำตามที่ท่านบอก จริงแฮะเราบังคับหมีให้เดินเลี้ยวซ้าย-เลี้ยวขวา ได้จริงด้วยแล้วท่านก็สั่งให้คนเดินถอยเปิดทาง และบอกให้เราเดินบังคับหมีเข้ากรง ซึ่งมีคนเปิดกรงคอยเราอยู่

เรื่องจับหมีเข้ากรงนี้ เป็นที่ฮือฮากันพักหนึ่ง อันนี้เป็นผลจากการภาวนาจนเกิดสมาธิ จึงใช้คาถาที่เรียนมา ได้ผลภาวนาในสมัยคฤหัสถ์นั้นมีผลพลอยได้อีกมากมายเป็นที่อัศจรรย์เช่นเคยรู้ว่าพี่ชายจะตายพอขึ้นไปกราบเรียนท่านพระอาจารย์ ท่านรีบไปพามายังช่วยได้ แต่คนถึงเวลาตายก็ต้องตาย เพราะไปช่วยเขามาหาเอาผู้เขียนจึงไม่สงสัยที่ท่านพระอาจารย์ ท่านเหาะได้ แสดงฤทธิ์ได้ต่างๆ นานา เพราะท่านบำเพ็ญทำความเพียร ขั้นอุกกฤษมาอย่างโชกโชน

พุทธบารมี ของท่านพระอาจารย์

เมื่อปี 2525 ผู้เขียนอยู่อัมพวา จังหวัด สมุทรสงคราม ปีนั้นผู้เขียนได้ภรรยาหนึ่งคนซึ่งทำสวนลิ้นจี่ และมีร้านปักผ้าด้วย

ผู้เขียนเห็นเขามีเครื่องลายครามหลายชิ้นจึงชวนเขาถวายเครื่องลายครามให้พิพิธภัณฑ์วัดเขาสุกิม และได้พรรณนาว่าท่านพระอาจารย์ฉันท่านใจดีไม่เคยดุด่าว่าใครให้ได้เสียใจเลย ซึ่งเธอก็ตกลงพากันมาจันทบุรีในเวลาต่อมา เมื่อมาวัดเขาสุกิมแล้วก็พาเธอเข้ากราบนมัสการท่านพระอาจารย์ ซึ่งพอดีขณะนั้นท่านว่างแขกพอดี มีแต่เราสองคนเท่านั้น

เมื่อแนะนำภรรยาใหม่ให้ท่านรู้จักแล้วก็ขนของเครื่องลายครามถวายท่าน ทันใดนั้นผู้เขียนก็ได้ยินคำพูดจากท่าน ซึ่งทำให้ผู้เขียนตกใจมาก

ท่านทำสีหน้าถมึงทึงใส่ผู้เขียน แล้วพูดว่า เราเป็นคนยังไงหือ ลูกตัวเองมีก็ไม่เลี้ยงไปเลี้ยงลูกชาวบ้าน เรายังเป็นคนอยู่หรือเปล่าหือ เรายังเป็นคนอยู่หรือเปล่าท่านย้ำด้วยเสียงอันดัง

ผู้เขียนตกใจมากเพราะเคยบอกกับภรรยาว่าท่านพระอาจารย์ใจดีอีกประการหนึ่งเธอมีลูกสองคน เมื่อท่านพูดอย่างนั้นเธอจะคิดยังไง เราเองก็ไม่ตำหนิอาจารย์ของเราหรอก เพราะเคารพอาจารย์ยิ่งกว่าชีวิตของเราอีกหากตายแทนได้ก็จะตายแทน แต่ภรรยาใหม่ที่บ้านนี้ซิกลัวจะตำหนิครูบาอาจารย์ของเรา ในขณะที่วุ่นวายอยู่นั้นก็พอดีมีแขกเข้ามากราบอาจารย์หลายคนจึงกราบลาท่าน และจูงภรรยาออกมาข้างนอกตึก 60 ปี พอห่างออกมาไกลพอสมควร ก็ถามภรรยาว่าเธอเสียใจมั้ย เสียใจอะไรเฮีย เป็นคำตอบของเธอ ผู้เขียนก็พูดว่า ก็ที่ท่านอาจารย์พูดเมื่อตะกี้นี้น่ะเธอไม่เสียใจเหรอ เธอตอบว่าจะเสียใจทำไมท่านพูดดีจะตาย แถมท่านยังใจดีอีกด้วยท่านยังยิ้มให้ฉันเลย

ทำให้ผู้เขียนรู้สึกแปลกใจมาก จึงถามเธอว่า ท่านพูดว่ายังไงลองทบทวนให้ฟังซิ คือ ท่านถามฉันว่าทำมาหากินยังไง ฉันก็บอกท่านว่าทำสวนลิ้นจี่ค่ะ ท่านก็ถามอีกว่า รายได้พอกินพอใช้ไหม ฉันก็ตอบท่านว่า พอได้กินได้ใช้ค่ะ ท่านยังยิ้มให้ฉันเลย ท่านใจดีจะตาย

ท่านผู้เจริญทั้งหลายลองคิดเอาเถิดว่าในเวลาเดียวกัน แต่ได้เห็นได้ยินกันคนละอย่าง เป็นไปได้อย่างไร

ท่านผู้เขียนก็ระลึกใจทันทีว่า ลูกสาวของเรา กำลังจะมีปัญหาแน่นอน คือลูกสาวคนเล็กพึ่งจบ ม.3 พอดีคงมีปัญหาที่เราและแม่ของเธอสร้างขึ้นพอกลับสมุทรสงครามวันรุ่งขึ้นก็เดินทางไปบ้านใกล้ๆ พุทธมณฑลทันทีเป็นจริงอย่างที่คิดไว้ เจ้าลูกกบไปอยู่กับเพื่อนที่อยุธยาจริงๆจึงบอกกับพี่หวง (สวง) พ่อของเพื่อนเจ้ากบให้ไปตามที เขาบอกต้องเสียค่ารถจึงให้เงินเขาไว้ 500 บาท และบอกว่าวันอาทิตย์หน้าผมจะมารับ

ในที่สุดก็ได้ลูกสาวมาเรียนที่เทคนิคสมุทรสงครามจนจบ ดูเอาเถิดจะหาครูบาอาจารย์ที่ห่วงใยศิษย์อย่างนี้ที่ไหนได้อีกท่านใช้เจโตอภิญญาที่คงจะหายากในพระสาวกของพระพุทธเจ้า มาอนุเคราะห์เราด้วยอิทธิฤทธิ์ อย่างนี้มีแต่พระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ที่บารมี จะเต็มแล้วเท่านั้นที่แสดงได้ เพราะในตำรามีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่แสดงลักษณะนี้ ทำให้คิดถึงคำที่ท่านเคยพูดกับผู้เขียนว่า การจะไปนิพพานนั้นน่ะไม่ยาก สำหรับอาตมาหรอกขอเวลาแค่ 3 นาทีก็พอ แต่ยังสงสารลูกศิษย์ที่มีมากเหลือเกิน คงต้องกลับมาอีก กลับมาแล้วรู้เอง

ศิษย์ทั้งหลายลองคิดดูก็แล้วกัน ท่านเคยพูดอีกครั้งหนึ่งว่า เมื่อศาสนานี้หมดลงโลกจะว่างศาสนา(พุทธ) ไปอีกหมื่นปีแล้วท่านจะกลับลงมาแล้วรู้เอง และไม่มีใครซักถามท่าน แต่คนอะไรจะโง่ปานนั้น คือ ไม่รู้ความหมายที่ท่านพูด

ได้ฟังธรรมจากพระอาจารย์โดยเฉพาะ

ปี 2516 ผู้เขียนฝึกสมาธิใหม่ๆ บังเอิญได้ปีติ ทำให้อิ่มใจและมีอำนาจสติที่ควบคุมใจตัวเองได้ระดับหนึ่ง จึงได้หยุดดื่มเหล้าซึ่งสมัยนั้นมันต้องวันละแบนไม่งั้นหงุดหงิดแย่เลย

มันแปลกนะผู้เขียนฝึกสมาธิทั้งๆ ที่ติดเหล้า พอได้ปีติก็ลองหยุดเหล้าดู และมันก็หยุดความอยากเหล้าได้จริงๆ

หยุดมาได้สามเดือนเศษก็ถึงวันตรุษจีน เพื่อนผู้เขียนชื่อช่างโก๋ะได้ภรรยาเป็นคนจีน จึงต้องไหว้เจ้าด้วย เมื่อไหว้เจ้าแล้วก็เลี้ยงเบียร์ในหมู่ญาติและเพื่อนๆ วันนั้นช่างโก๋ะมาลากผู้เขียนเข้าวง ขยั้นขยอให้ผู้เขียนดื่มเบียร์ ผู้เขียนบอกว่าเราหยุดเหล้ามาหลายเดือนแล้วอย่าเลย เฮ้ยนี่มันเบียร์ ไม่ใช่เหล้า ช่างโก๋ะว่า ในที่สุดขี้เกียจรำคาญก็เลยร่วมวงเบียร์กับเพื่อน เบียร์นี่หลายหลายขวดก็เมาเหมือนกันนะ

รุ่งขึ้นวันชิวอิ้ด ก็คิดว่าไม่ใช่วันพระและไม่ตรงวันอาทิตย์จะมีใครไปช่วยอาจารย์รับแขกไหมหนา เพราะคงมีคนจีนขึ้นมาเที่ยวหรือมาหาท่านพระอาจารย์หลายคนเป็นแน่ จึงตัดสินใจขึ้นวัดเข้าไปจริงดังที่คิด มีแขกมาหลายคนจริงๆ และไม่มีลูกศิษย์ขึ้นมาช่วยเลยมีแต่แม่ขาวทำน้ำชาไว้ในกระติก 2-3 กระติก ผู้เขียนเลยกดใส่แก้วเสิร์ฟให้แขกทั้งหญิงและชายด้วยความเต็มใจ

พอเสิร์ฟหมดชุดนั้น แขกก็สนทนากับพระอาจารย์ เราก็เฝ้ากระติกน้ำชาอยู่ใกล้ๆ แค่เอื้อมมือถึง ในขณะนั้นมีแขกผู้ชายมาจากนครปฐมได้ถามธรรมท่านพระอาจารย์ เราฟังไม่ถนัดเพราะเขาพูดไม่ดังนัก แต่ท่านอาจารย์ แสดงธรรมเสียงดังฟังชัดมาก

ท่านว่า เออมันยังงี้นะ ธรรมชาติเขาสร้างให้คนเรามีอวัยวะในร่างกายเรานี่ทุกอย่างมีเป็นคู่ๆ อย่างเช่น ขาก็มีสองขาไว้สำหรับเดิน แขนก็มีสองแขนสำหรับใช้งาน หูก็มีสองหูสำหรับฟัง ตาก็มีสองตาสำหรับใช้มอง จมูกก็มีสองรูสำหรับหายใจ แต่ปากนี่แปลกเขาเจาะมาให้รูเดียว มันต้องทำงานสารพัด เวลาพูดก็ต้องใช้ปาก เวลากินก็ต้องใช้ปาก เวลาจมูกหายใจไม่ออกก็ต้องใช้ปากช่วยหายใจ ดูซิ!! ปากมันไม่มีเวลาว่างเลย... แต่กระนั้นคนเรายังเอาน้ำทองแดงกรอกใส่มันอีก

ขณะนั้นเหมือนมีใครเอาหอกโมกขศักดิ์ พุ่งใส่หน้าอกผู้เขียนมันเข้าไปในหัวใจเราทำให้ใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะเลย

มันเต้นไม่ปรกติอยู่นาน พอหายดีแล้ว เอ๊ะก็เมื่อตะกี๊นี้เรานั่งอยู่ข้างกระติกน้ำชาแต่ไฉน เราจึงถอยห่างกระติกน้ำชาออกมา ตั้งวาได้อย่างไร เราก็ไม่ได้ขยับกายเลยนี่นา เลยเป็นงงอยู่ตั้งหลายปี ท่านผู้อ่านช่วยบอกผู้เขียนด้วยว่าเพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น ขอยืนยันกับท่านสาธุชนว่า ผู้เขียนเป็นคนรักษาสัจจะไม่เคยพูดปดเลยในชีวิตสาบานได้

นี่เป็นธรรมะที่ได้จากท่านพระอาจารย์ เฉพาะตนครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2516

เรื่องท่านพระอาจารย์เหาะไปเอาหัวกลด

ปี 2516 ผู้เขียนกำลังขะมักเขม้นทำสมาธิ เพราะเริ่มสัมผัสปีติบ้างในบางครั้ง วันหนึ่งผู้เขียนเดินตามท่านพระอาจารย์ ลงมาจากเขาสุกิม เพราะท่านพาเดินไม่นั่งลิฟต์ สนทนากับท่านเรื่องสัพเพเหระ ตอนนั้นหนังจีน (ภาพยนตร์) กำลังภายในกำลังเป็นที่นิยม ผู้เขียนถามท่านพระอาจารย์ว่าเคยดูบ้างไหม ท่านถามกลับมาว่ามันเป็นยังไง จึงตอบท่านว่ามันทำตัวเบาลอยขึ้นตึก ครับท่านอาจารย์ แล้วเชื่อไหมละ ท่านถามกลับมาอีก มันน่าสงสัยครับไม่แน่ใจ ท่านหัวเราะอารมณ์ดี เรื่องแค่นี้เองมันต้องเหาะซี่ถึงจะแน่จริง เหาะยังไงครับท่านอาจารย์ ผู้เขียนถามบ้าง ตอนนี้ท่านกรุณาเล่าให้ฟังว่า

เมื่อตอนที่บำเพ็ญอยู่ที่ภูวัวคราวหนึ่ง ตอนนั้นอาตมาอยู่ด้วยกันสี่รูป มีอาจารย์วัง และหลวงพ่อหลวงตาอีกสองรูป สมัยนั้นการบิณฑบาตไกลมากทางไม่ค่อยจะดี ต้องให้โยมที่บ้านดอนเสียดเดินมาครึ่งทาง และพระเดินจากภูวัวเดินมาครึ่งทางก็เจอกัน

เมื่อใส่บาตร แล้วกลับมาฉันที่ภูวัวซึ่งกว่าจะได้ฉันข้าวก็เกือบเพลกว่า ล้างบาตรเสร็จก็ราวๆ เที่ยง ต่างก็แยกย้ายกลับไปบำเพ็ญที่ที่พักแล้วตอนบ่าย ราวสามโมงเย็น ก็กลับมารวมกันอีกที เพื่อต้มน้ำรากไม้แบ่งกันกินไม่มีน้ำหวานน้ำตาลเหมือนสมัยนี้หรอก จากนั้นก็ช่วยกันปัดกวาดโรงฉัน (เดี๋ยวนี้มีศาลา ผู้เขียน) และใบไม้รอบๆ บริเวณนั้นและประชุมนัดหมายกันว่า ใครจะไปบำเพ็ญที่ตรงไหน ที่ต้องตกลงกันก่อนนั้นเพราะว่าเมื่อสมัยก่อนนั้น สัตว์ร้ายชุกชุมจริงๆ ทั้งเสือทั้งช้างและหมีเผื่อใครเป็นอะไรลงไปจะได้ไปตามหากันถูกเพราะบนภูวัวมีสถานที่บำเพ็ญหลายแห่งด้วยกันพื้นที่ก็กว้างใหญ่

วันหนึ่งหัวกลดของอาตมาแตกอาตมาจึงหาไม้มาถากและใช้มีดหลาวหวังจะซ่อมทำหัวกลดใหม่ แต่มันทำยากเพราะไม่มีเครื่องมือจะทำ แต่ท่านอาจารย์วังเห็นอาตมาทำอยู่

วันนั้น ท่านอาจารย์จึงบอกว่า ท่านสมชาย (ตอนนั้นพระอาจารย์ยังเป็นพระหนุ่มไม่เกิน 10 พรรษา ผู้เขียน) ท่านทำไม่ได้หรอก มันไม่มีแท่นกลึงไม้และต้องมีสิ่วด้วยจึงเจาะช่องได้ เอ๋อ ผมทำไว้ตั้งสามชุดเจาะไว้เรียบร้อยหมดแล้ว ผมเก็บไว้ที่ถ้ำภูสิงห์ อยู่ห่างจากที่นี่คงจะประมาณหกสิบกว่ากิโล(เมตร) คุณสมชายเป็นพระหนุ่มๆ คงใช้เวลาไปไม่เกินสามวันน่าจะกลับทันในเวลาสามวันนี้นะ ผมเก็บไว้ที่ปากถ้ำด้านซ้ายมือเวลาไปถึงให้มองทางซ้ายมือมองไปข้างบนจะเห็นรอยหินแตกเป็นเงิบ ฝนตกไม่เปียก ต้องขึ้นบนก้อนหินใหญ่ด้านล่าง แล้วจับที่รอยหินแตกดึงยึดยกตัวขึ้นไปดูจะเห็นผมร้อยไว้เป็นพวงเดียวกัน ถ้าคุณสมชายไปช่วยเอาตลับยาของผมมาด้วย ผมเก็บไว้ด้วยกัน ตลับยาของผมทำด้วยลูกตาลสองลูกตรงปากของอับยาเลี่ยมด้วยเงินข้างในยังมียาเส้นและใบมวนอยู่เลย ครับ อาตมารับคำ

ตอนที่สนทนากับท่าน อาจารย์วังคือหลังจากที่ฉันข้าวเสร็จใหม่ๆ ซึ่งจะไปล้างบาตร แล้วจึงแยกย้ายกันไปที่พักดังเช่นทุกวัน ก็ประมาณเที่ยงวัน 12.00 น. แล้วในวันเดียวกันนั้น ตอนบ่าย 3 โมง 15.00 น. อาตมาก็หอบเอาหัวกลดทั้ง 3 ชุดมาที่โรงฉันซึ่งก็ได้พบท่านอาจารย์วังและหมู่คณะทั้งหมดซึ่งมาถึงก่อนแล้ว อาตมา (พระอาจารย์สมชาย) ก็ยื่นหัวกลดทั้งพวงนั้นให้ท่านอาจารย์วัง แล้วถามท่านอาจารย์วังว่านี่ใช่หัวกลดของท่านไหม ท่านอาจารย์วังรับเอาหัวกลดมาแล้วมองดู แล้วท่านตอบว่าใช่ อาตมาจึงล้วงไปในย่ามหยิบเอาตลับยาขึ้นมาอีกแล้วยื่นไปให้ท่าน และถามท่านว่า อันนี้ใช่ตลับยาของท่านไหม ท่านรับไปดูแล้วบอกว่าใช่อีก แล้วท่านพูดว่าเอ๊ะ ก็เราคุยกันเมื่อตอนกลางวันนี้นี่เองนี่นาแล้วท่านไปเอามาได้ยังไงซึ่งแม้แต่องค์อื่น (หลวงพ่อ-หลวงตาที่อยู่ด้วยกัน) อื่นก็ร้องเออจริงๆ ด้วยในเวลาเดียวกัน ท่านอาจารย์ (สมชาย) ก็ตอบว่าผมเหาะไปเอามา อือ ไม่เชื่อก็ไม่ได้ท่านอาจารย์ปรารภขึ้นเบาๆ อีกสององค์ทั้งหลวงพ่อหลวงตายังถามซ้ำขึ้นอีกว่าท่านเหาะไปจริงๆ หรือ จริงๆ ท่านพระอาจารย์ตอบ

ท่านผู้เจริญทั้งหลายคงจะสังเกตได้ว่าไม่ค่อยมีคำว่าครับ-ผม-

บ่อยนักเพราะในสมัยนั้นคำว่าครับผมยังไม่แพร่หลายทั่วถึงเพราะพึ่งนำมาใช้โดย จอมพล ป.พิบูล สงคราม ตอนหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี่เอง

แล้วทุกคน (รูป) ก็ว่างั้นสอนให้พวกเราเหาะบ้างจะได้ไหม ได้ๆ เป็นคำตอบของพระอาจารย์ และท่านพระอาจารย์ก็สอน (บอก) วิธีเหาะให้ในตอนนั้นเลย ท่านว่าคือมันอย่างนี้นะ เราต้องทำสมาธิให้ชำนาญทั้งสามฐาน คือ คณิกะ อุปจาระ และอัปณา เมื่อทำสมาธิถึงอัปณา ความเย็นฉ่ำเหมือนมีเมฆหมอกมาปกคลุมตัวเรา เราก็ถอยกลับมาอยู่ที่ฐานกลางคือ อุปจาระ ซึ่งจะเบาสบาย เหมือนเราลอยอยู่ ตอนนี้เรานึกจะไปไหนพอเราลืมตาก็ถึงเลย ทุกคนก็ตั้งใจฝึกกันจริงจัง แต่ไม่มีใครทำได้เลย ท่านพระอาจารย์กล่าว

ผู้เขียนจึงถามท่านถึงลายละเอียดตอนที่ท่านจะเหาะ ขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้นท่านก็บอกว่าวันนั้นนะ เมื่ออาตมากลับไปที่พักซึ่งเป็นกุฏิไม้หลังเล็กๆ ก็ปิดประตูแล้วก็นั่งสมาธิ ซึ่งการทำสมาธิของอาตมานะเพียงกำหนดลมเข้า-ออกไม่กี่ทีจิตก็เข้าสมาธิได้แล้ว พอสมาธิเข้าคือตั้งแต่ คณิกะ ก็มีความอิ่มปีติพอสมควรก็กำหนดเข้าไปถึงอุปจาระ และให้สมาธิเข้าเลยไปถึงอัปณา อาตมาก็ถอยจิตให้มาอยู่ที่อุปจาระ ซึ่งมันเบาสบายเหมือนว่าเรามันลอยอยู่ เราก็นึกว่าจะไปที่ถ้ำภูสิงห์ พอลืมตาขึ้นเราก็นั่งอยู่หน้าถ้ำภูสิงห์แล้วจากนั้นก็ลุกขึ้นแล้วก็เดินเข้าสำรวจภายในถ้ำพบขี้เถ้าที่เกิดจากการก่อไฟฟืน ซึ่งมอน (ดับ) มานานกว่า 15-16 วันแล้ว (ช่วงนั้นท่านอาจารย์วังมาอยู่บำเพ็ญ)

เมื่ออาตมาสำรวจจนทั่วถ้ำแล้วจึงเดินออกมาภายนอกและมองดูบริเวณหน้าถ้ำและสังเกตดูด้านซ้ายมือก็เห็นด้านบนมีรอยหินแตกจริงๆ อย่างที่ท่านอาจารย์วังบอกไว้ และที่ใต้หินแตกนั้นก็มีหินก้อนใหญ่อยู่ อาตมาจึงเดินไปที่ก้อนหินใหญ่แล้วปีนขึ้นไปบนก้อนหินยืนขึ้นเอามือจับตรงรอยหินแตก แล้วเหนี่ยวดึงตัวขึ้นไปก็มองเห็นหัวกลด และตลับยาซึ่งทำด้วยลูกตาลจึงหยิบลงมา แล้วก็เดินมาที่นั่งอยู่ตอนมาถึงตอนแรกแล้วก็นั่งสมาธิ แล้วเอาหัวกลดกับตลับยาวางไว้บนฝ่ามือของเราและหลับตา

กำหนดลมหายใจ พอสมาธิอยู่ที่อุปจาระ เราก็คิดว่าจะกลับไปที่ภูวัวพอลืมตาอีกครั้งตัวเราก็นั่งอยู่ที่เดิมคือในห้อง(กุฏิ)ของเราที่ภูวัว แต่ว่ามันมีหัวกลดและตลับยาที่ทำด้วยลูกตาลนั่นอยู่ที่บนตักของเราด้วยจึงเดินมาเปิดประตูแล้วนำของทั้งสองอย่างนั้นไปให้อาจารย์วัง ในตอนนั้น

ผู้เขียนจึงถามท่านพระอาจารย์ว่า ท่านพระอาจารย์ครับ ตอนที่ท่านพระอาจารย์เหาะอยู่นั้นจีวรมันปลิว พั่บ พั่บ ดังเหมือนในหนังเรื่องซุปเปอร์แมนไหมครับ ฮื่อ มันไม่อย่างงั้นหรอก ก็อย่างที่บอกแต่ต้นนั่นแหละ คือพอเราลืมตามันก็ถึงสถานที่ที่เราจะไปแล้ว

ทำให้นึกถึงพุทธวัจนะคำหนึ่งว่า การเหาะนั้นเหมือนสัจนิ้วมือเดียว การเหาะของท่านพระอาจารย์จึงเป็นเครื่องพิสูจน์พุทธวัจนะนั่นแล้ว ผู้เขียน บ้านแลดูเล็กกว่าปกติมาก หลังคาบ้านถนนมีแต่ขี้ฝุ่นเต็มไปหมด และมองเห็นโรงเรียนคุณย่าจงจินรุจิรวงศ์ ได้อย่างชัดเจน

มีความคิดว่าท่านอาจารย์ คงจะไปถึงแถวๆ อู่ตะเภาแล้ว เราจะไปอู่ตะเภาทันทีที่คิดจบลง ก็ปรากฏว่าตัวเรามาลอยอยู่หน้าอู่ตะเภาแล้ว และอยู่สูงมากพอควรมองเห็นสนามบินดูกว้างขวาง มีไฟเป็นแถวๆ อยู่หลายแถว

ที่หน้าสนามบินคือ ถนนสุขุมวิทมีรถยนต์ วิ่งไปมาไม่ขาดลอยตัวมองหารถขบวนของท่านพระอาจารย์อยู่เป็นเวลานานก็ไม่เห็นขบวนรถวิ่งมาแม้แต่ขบวนเดียว

ก็คิดว่าท่านคงจะผ่านเลยไปนานแล้ว ท่านคงจะไปใกล้เขาปักธงชัยแล้ว แล้วคิดว่าเราจะไปถนนสายนั้น (สายโดกปีบแต่ก่อนผ่านทางนั้น) ทันทีนั้นเราก็ลอยอยู่เหนือถนนสายหนึ่งข้างทางมีป่าไม้ยังหนาแน่นอยู่ และอยู่สูงมากเพราะเห็นถนนเส้นเล็กนิดเดียวลอยไปตามถนนเรื่อยๆ ผ่านรถยนต์ไปหลายคันเพราะไปเร็วกว่า

ไม่นานนักก็เห็นรถขบวนหนึ่งแล่นอยู่ข้างหน้า ก็นึกว่าจะไปดูทันใดนั้นก็ลดระดับลงมาเพื่อมองให้ชัดเจน และก็จำที่อยู่ท้ายขบวนเป็นรถหกล้อและจำได้แน่นอนว่าเป็นรถเสี่ยเต๋าเนินดินแดง ทั้งหน้ารถเสี่ยเต๋ามีรถปิ๊กอัพอีก 2 คันคิดในใจว่าน่าจะเป็นรถของโยมเผือกและรถคุณล้ำ ข้างหน้าเป็นรถตู้หลายคัน (สมัยนั้นใช้รถตู้ เซฟหรือฟ็อสท

สองอย่าง) มีรถแลนด์โรเวอร์นำหน้าขบวนจึงลงไปดูและใช้สองแขนแตะที่กระจกหลังของรถตู้คันหลังสุดก็เห็นแม่ขาวแม่ดำเต็มรถ เมื่อเห็นชัดเจนดีแล้ว ก็เลยไปดูคันต่อไปก็เห็นแต่แม่ชี ทั้งคันรถตู้นั้น แล้วก็เลื่อนไปดูคันต่อไปก็เห็นพระนั่งกันเต็มที่นั่ง

นั่นซึ่งยังสังเกตตามพระที่นั่งอยู่ในรถว่าบางองค์ นั่งสงบเหมือนจะได้สมาธิอยู่ แต่บางองค์ก็นั่งโงกเงกไปมาเมื่อมองดูจนแน่ใจว่าไม่มีพระอาจารย์นั่งอยู่ด้วยจึงเลื่อนไปดูคันหน้าสุดคันหน้าสุดเป็นรถแลนด์โรเวอร์ก็มีพระนั่งอยู่จนเต็มที่นั่งข้างหลังทุกที่นั่งเพ่งมองหาท่านพระอาจารย์ จนถึงหน้าสุดตรงที่นั่งซ้ายมือ ก็เห็นท่านพระอาจารย์ท่านนั่งอยู่แลดำเมื่อมแต่เห็นมีรังสีกระจายออกมาจากตัวท่าน เป็นแสงบางรอบๆ ตัวท่าน (ในส่วนที่เห็น) บริเวณศีรษะและไหล่ของท่านพระอาจารย์

ผู้เขียนตั้งใจมองท่านอาจารย์อยู่นั้นก็เกินตัวรู้ในจิตของตัวเองว่าเรื่องนี้เราทำได้เพียงครั้งเดียวในขณะนั้นจะทำซ้ำอีกคงไม่ได้ จึงตั้งใจว่าจะขอมองดูท่านพระอาจารย์ ให้นานที่สุด เมื่อดูไปๆ นานเข้า จิตมันเกิดปรุงแต่งว่า

เอเรามันเหาะได้นี่นา ก็เลยมีปีติเกิดขึ้นมา พอมีปีติเท่านั้นเองท่านผู้เจริญทั้งหลาย ขณะนั้นใช้หน้าแนบกระจกหลังของรถ และมือทั้งสองแตะกระจกไว้ด้วยกัน ทั้งมือซ้ายมือขวา

มือที่แตะกระจกหลังรถพลันหลุดออกมาในความรู้สึกขณะนั้นว่ามันตีลังกากลับมาบ้านมีเสียงเปรี๊ยะอีกครั้งหนึ่ง และรู้สึกว่าตัวเองกำลังนั่งสมาธิอยู่ และใจเต้นแรงมาก มันเหน็ดเหนื่อยจนหอบซี่โครงบานอยู่พักหนึ่ง จึงลำดับเหตุการณ์ เอ๊ะ เราเหาะไปดูท่านพระอาจารย์มาจริงๆ จึงมองดูนาฬิกาตี 2 พอดี และเรื่องนี้ เล่าให้ใครฟังไม่ได้ พอเอ่ยปากเขาก็ว่าเรามันบ้าทุกที

ไฝของพ่อใหญ่ตู้

โยมตู้เป็นบิดาของอาจารย์หอม เป็นชาวเวียงจันทน์ เมื่อครั้งท่านพระอาจารย์ได้ข้ามไปโปรดชาวเวียงจันทน์ จากการขอร้องของนายกรัฐมนตรีของประเทศลาว ซึ่งท่านเป็นเพื่อนกับจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งท่านเป็นใครพวกเราชาวไทยคงจะรู้จักท่านดี ท่านทั้งสองเคยเรียนอยู่ด้วยกัน เพราะว่าวงการศาสนาพุทธในเมืองลาวยังหย่อนยานเหลือเกิน ท่านนายกรัฐมนตรีของลาวจึงขอให้จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ หาพระที่มีคุณธรรม รู้ธรรมวินัยดีไปช่วยพัฒนาการศาสนาให้ด้วย

จอมพล สฤษดิ์ เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์ ซึ่งเคารพท่านพระอาจารย์สมชายมาก คือหากท่านพบเห็นพระอาจารย์สมชายในระหว่างเดินทาง ท่านจะหยุดรถ และลงมากราบท่านพระอาจารย์ที่เท้าทุกครั้งและยังเอามือของท่านที่เปื้อนฝุ่นจากหลังเท้าพระอาจารย์ขึ้นมาลูบหัวตัวเองอีก จอมพล สฤษดิ์ จึงเลือกพระอาจารย์ของท่านคือ อาจารย์ สมชาย จิตวิริโย ซึ่งท่านประจักษ์ในคุณธรรมและบุญญาภินิหารมากับตัวเองแล้วนิมนต์และขอร้องให้ท่านพระอาจารย์ไปช่วยทางเวียงจันทน์ด้วย ซึ่งท่านอาจารย์ได้เลือกอยู่วัดจอมไตรซึ่งกำลังทรุดโทรมใกล้จะร้างแล้วมีพระแก่ๆ อยู่ 2-3 รูปเท่านั้น ซึ่งท่านได้พัฒนาซ่อมแซมวัดจนเจริญรุ่งเรืองในสมัยนั้น และได้โยมตู้หรือพ่อใหญ่ตู้ผู้หนึ่งอุปฐากรับใช้ท่านอยู่ด้วย ด้วยความศรัทธาของพ่อตู้มาภายหลังได้ถวายลูกชายคนหนึ่งมาบวชเณรอยู่ที่วัดเขาสุกิมคืออาจารย์หอมนั่นเอง(เสียชีวิตแล้ว)

บางท่านคงจะสงสัยว่าท่านพระอาจารย์เป็นพระป่าพระกรรมฐานจะเชี่ยวชาญธรรมวินัยพอหรือความจริงแล้วท่านพระอาจารย์ท่านจบนักธรรมเอกและจบเปรียญ 3 ประโยคแล้วซึ่งเรื่องนี้ พระคุณท่านสมเด็จพุทธปาพจน์ ยังเคยนำมาเทศน์ที่วัดเขาสุกิมเมื่องานวันเกิดของท่าน

พระอาจารย์สมชายครั้งหนึ่งแล้วเมื่ออาจารย์หอม (ลูกชายพ่อตู้) ไปอยู่ที่เขาลูกช้าง พ่อใหญ่ตู้มาจากเวียงจันทน์มาอยู่กับพระลูกชายระยะหนึ่งแล้วมาอยู่วัดเขาสุกิมช่วยดูแลทำความสะอาดอยู่ชั้น 4 ของตึก 60 ปี

ผู้เขียนรู้จักพ่อตู้มานานแล้ว แต่ต้องแปลกใจเพราะว่าพ่อตู้มีไฝเม็ดใหญ่มากที่ตรงหัวตาข้างซ้าย เป็นสัญลักษณ์ที่จำง่ายของพ่อตู้ แต่ตอนที่แกมาอยู่เที่ยวนี้ไฝที่หัวตาหายไป ไม่มีแล้ว จึงถามแกว่าไปผ่าตัดเอาไฝออกแล้วหรือ แกบอกว่า บ่อได้ผ่าหรอก มันหายไปเอง ทำให้ผู้เขียนสงสัยยิ่งขึ้นจึงขอให้แกเว้า (พูด) ให้ฟังหน่อยแน่

แกเล่าให้ฟังว่าไฝมันปิดตาจนรำคาญเพราะมองอะไรไม่ถนัดมันใหญ่ขึ้นทุกทีจึงมากราบเรียนท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์ว่าให้นั่งสมาธิให้ดีดีนะ จะไปเอาออกให้ โยมตู้ว่าถ้าอาจารย์เอาออกให้ได้ผมจะขึ้นมารับใช้พระอาจารย์บนวัดเขาสุกิมซึ่งท่านอาจารย์ก็กำชับสั่งให้นั่งสมาธิดีๆ เด้อ พอกลับไปอยู่กับอาจารย์หอมก็ตั้งใจนั่งสมาธิให้ดี แล้ววันหนึ่ง นั่งสมาธิอยู่แล้วเห็นพระอาจารย์มาหาแล้วเอื้อมมือมาหยิบเอาไฝออกไป พอลืมตามาอีกที ไฝก็หายไปแล้ว นี่แหละ คือความมหัศจรรย์ ที่ผู้เขียนก็ไม่สามารถที่จะบรรยายได้เพราะมันเป็นอจินไตยผู้ใดได้ชื่อว่าลูกศิษย์ หลานศิษย์ของท่านพระอาจารย์ ก็อย่าได้ดีใจหรืออิ่มใจในบุญบารมีของครูบาอาจารย์อยู่เลย

ครูอาจารย์ท่านจะไปนิพพานหรือละสังขารเมื่อไรก็ได้ตามความปรารถนาของท่าน ในการที่ท่านยอมอยู่ในสังขารอันเสื่อมโทรมเช่นทุกวันนี้ เพราะความเมตตาอันใหญ่หลวงที่มีต่อศิษย์ เมื่อเราทั้งขอร้องอ้อนวอนให้ท่านอยู่กับพวกเราควรเร่งบำเพ็ญภาวนากันให้มากๆ อย่าได้ประมาทเพื่อตัวของเรานั่นแหละ อย่าได้ประมาทว่ายังหนุ่มยังสาว ยังแข็งแรงอยู่เพราะมันไม่คุ้มกันเลยที่ครูบาอาจารย์เสียสละอยู่ทนทุกข์ทรมาน อยู่ในโลกนี้เพื่อพวกเรา แต่พวกเรายังประมาทอยู่ไม่เร่งทำความเพียรกัน

เรื่อง ธรรมะพระอาจารย์

ผู้เขียนก่อนบวช เป็นโยมอยู่บนวัดเขาสุกิม สองปีเศษแต่ยังไม่ได้โอกาสที่จะออกบวช ปี 2530 ได้ติดตามท่านพระอาจารย์ทองพูนไปเที่ยวคลองขลุง และท่านชวนบวช เลยตัดสินใจบวชที่นั่น

อยู่คลองขลุงได้สามเดือนได้กลับมาจันทบุรีอยู่วัดเนินดินแดงต่อมาได้มาร่วมลงอุโบสถกับท่านพระอาจารย์ที่วัดเขาสุกิม ครั้งแรก ขณะที่รอท่านพระอาจารย์อยู่นั้น ผู้เขียนนั่งหลับตา คิดคำนึงถึงในอดีตเมื่อก่อนซึ่งผู้เขียนเคยได้สมาธิในระดับที่ลึกซึ้งพอสมควร แต่ก็เสื่อมไปหมดแล้ว คือคิดคำนึงว่าเมื่อก่อนเราเป็นคฤหัสถ์ ยังทำสมาธิได้ปานนั้นบัดนี้เราเป็นพระมีพื้นฐานของศีลเป็นเครื่องรองรับเราต้องทำให้ได้ ถ้าทำไม่ได้เหมือนเมื่อก่อน ภายใน 1 ปีนับจากนี้ไปเราจะทำความเพียรให้ยิ่งกว่าตอนเป็นคฤหัสถ์ถ้าไม่ได้สมาธิอย่างเมื่อก่อนเราจะสึก

ทันใดนั้นผู้เขียนต้องสะดุ้งตกใจเพราะได้ยินเสียงท่านพระอาจารย์ ซึ่งท่านมายืนอยู่ข้างหน้าผู้เขียนเมื่อใดไม่ทราบ คิดอย่างนี้น่ะไม่ใช่ลูกศิษย์ผมหรอก ถ้าคิดจะบวชเข้ามาแล้วต้องทำสมาธิให้ได้อภิญญาณ และก็ไม่ใช่ลูกศิษย์ผมหรอก เสียเวล่ำเวลาเปล่าๆ เพราะไม่ใช่เหตุไม่ใช่ปัจจัยที่เข้ามาบวช

ดูแต่ผมซิ เสียเวลากับมันตั้งสิบกว่าปี ไม่เห็นจะสำคัญเท่าไหร่เลยฤทธิ์ของผม ก็รู้มิใช่เหรอ เอารถสิบล้อมาโกยก็ไม่หมด (ผู้เขียนได้แต่พนมมือว่าครับ-ครับ-อย่าเดียว) จะเล่นเป็นหมีก็ได้ จะเล่นเป็นเสือก็ได้จะให้ใครเห็นก็ได้จะไม่ให้ใครเห็นก็ได้ จะเหาะก็ได้ ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผม คนในโลกนี้น่ะที่ผมไม่รู้จิต รู้ใจน่ะไม่มีหรอก ผมจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นเอง

แต่ถ้าผู้ใดบวชเข้ามาแล้วภาวนาแล้ว รู้เท่าทันสิ่งที่มากระทบใจแล้ววางมันเสียให้ได้จึงจะเป็นลูกศิษย์ผม แล้วท่านก็เดินไป

ธรรมะที่ท่านให้แม้จะสั้นนิดเดียว คือ ทำสมาธิแล้วภาวนาแล้วให้รู้เท่าทันสิ่งที่มากระทบใจแล้ววางเสียให้ได้นั้นใช้ได้กับนักภาวนาทุกคนและได้ตลอดไปจนกว่าเราจะถึงนิพพาน เพราะสิ่งที่กระทำนั่นเกิดจากตา, หู, จมูก, ลิ้น และกาย และสิ่งที่กระทบนั้นมารวมอยู่ที่ใจนั่นเองซึ่งผู้เขียนยังอยู่เป็นพระจนทุกวันนี้ก็เพราะธรรมนี้ของพระอาจารย์

อภิญญาอันแสนอัศจรรย์ของพระอาจารย์ (หลวงปู่)

จากนี้ไปจะเป็นเรื่องของอภิญญาญาณของท่านพระอาจารย์สมชาย บางเรื่องที่ผู้เขียนรู้มาจากประสบการณ์กับตัวผู้เขียนบ้าง จากเพื่อนและชาวบ้านประสพมาบ้างและจากการที่ท่านพระอาจารย์กรุณาเล่าให้ฟังบ้าง เป็นบางส่วนเท่านั้น ซึ่งยังมีอีกมากที่ข้าพเจ้าไม่รู้หรือที่จำไม่ได้ก็มี

ปี 2522 ผู้เขียนมีกรรมต้องพลัดพรากจากเมืองจันทบุรี กลับไปอยู่จังหวัดนนทบุรี และต้องมีกรรมซ้ำ, พลัดพรากจากครอบครัว และไปอยู่ที่อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และต่อมาได้ภรรยาที่นั่นอีก ภรรยาผู้นั้นเขามีเครื่องลายครามอยู่ 2-3 ชิ้น ผู้เขียนจึงชักชวนให้เขาบริจาคเข้าพิพิธภัณฑ์ ที่วัดเขาสุกิม เพื่อประโยชน์ของอนุชนผู้มาภายหลังได้ชมและศึกษา และเพื่อที่เราจะได้มากราบท่านพระอาจารย์ด้วย ได้บอกเขาว่าพระอาจารย์ท่านใจดีมีเมตตาไม่เคยพูดให้ใครได้เจ็บช้ำน้ำใจเลยดังที่ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายพวกเรารู้กันนั่นแหละ

และปี 2524 จำเดือนไม่ได้ ผู้เขียนได้พาเธอมาวัดเขาสุกิม พร้อมทั้งเครื่องลายครามนั้น ครั้นพอได้โอกาสจึงได้พากันเจ้าไปกราบท่านพระอาจารย์ ซึ่งโชคดีท่านว่างจากแขกพอดีไม่มีใครเลย พอพากันกราบเสร็จแล้ว ก็กราบเรียนเรื่อง เครื่องลายคราม ท่านก็ยิ้มพยักหน้ารับทราบและว่าดีแล้วดีแล้ว แต่พอผู้เขียนถวายเครื่องลายครามเสร็จแล้วนี่สิท่านถลึงตาใส่ผู้เขียน พร้อมทั้งพูดว่า เราเป็นคนหรือเปล่า เราเป็นคนอะไร ทำไมลูกของตัวเองมีถึงไม่เลี้ยง ไปเลี้ยงลูกของชาวบ้านหือ เรายังเป็นคนอยู่หรือเปล่า

ท่านสาธุชนทั้งหลายถ้าเป็นท่านท่านจะคิดอย่างไรจะรู้สึกอย่างไรเพราะเราเคยพรรณนาคุณงามความดีของครูบาอาจารย์ให้เขาฟังมา

นาน แต่คำพูดของท่านพระอาจารย์ในวันนี้เขาจะคิดอย่างไร เกรงแต่ว่าเขาจะเสียใจและด่าท่านอาจารย์ของเรา ส่วนเราเองไม่มีปัญหา เพราะจิตวิญญาณของเราได้มอบถวายท่านพระอาจารย์ เมื่อครั้งทำสมาธิถึงขั้นอุปจาระ ซึ่งไม่อาจจะหาความสุขใดใดในโลกมาเทียบได้เมื่อ พ.ศ. 2516-2519 นั้นและเคยอธิษฐานจิตไว้ว่าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระอาจารย์ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า และจะไม่มีสิ่งใดมาเปลี่ยนแปลงสัจจะวาจานี้ของข้าพเจ้าได้ (ผู้เขียนเป็นคนรักษาวาจาสัตย์ท่านพระอาจารย์เคยเตือนว่าจะพูดอะไรให้คิดเสียก่อน) แม้ภายหลังสมาธินั้นจะเสื่อมไปแล้วก็ตามแต่สัจจะนี้จะอยู่ตลอดไป

ในขณะที่ผู้เขียนว้าวุ้นใจอยู่นั้น ก็มีแขกท่านพระอาจารย์ เข้ามาหาท่าน 3-4 คน ผู้เขียนก็ดึงแขนภรรยาออกมาข้างนอกและพาเขาไปด้านนอกตัวตึกพามาห่างพอสมควรพาเขาหยุดยืน แล้วถามว่าเธอเสียใจไหม เขาย้อนว่าเสียใจอะไรเฮีย ทำไมต้องเสียใจด้วย ผู้เขียนว่าก็ที่ท่านอาจารย์พูดเมื่อกี้นี้น่ะ เขาพูดต่อว่าท่านพูดดีจะตายไป ท่านใจดีออกท่านยังยิ้มให้ฉันเลย

เราเลยเป็นงง (และก็ระลึกรู้ในเวลานั้นว่าท่านเมตตาสงเคราะห์ผู้เขียนทำให้นึกถึงลูกสาวคนเล็กซึ่งเรียนจบมัธยม 3 คงต้องมีปัญหาแน่ๆ) จึงได้ถามเขาต่อว่าลองพูดให้ฟังซิท่านพูดว่ายังไง คือ ท่านถามฉันว่า ทำมาหากินอะไรกันล่ะ ฉันก็บอกท่านว่า ทำสวนลิ้นจี่ค่ะ ท่านก็ว่าเออดีแล้วล่ะดีแล้ว ท่านยังยิ้มให้ฉันเลย ท่านใจดีออก

ท่านสาธุชนและศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ท่านเคยได้ยินได้ฟังเรื่องอันแสนมหัศจรรย์ อย่างที่ผู้เขียนเล่าให้ฟังมาบ้างหรือ คือในเวลาเดียวกันคนหนึ่งเห็นและได้ยินอย่างหนึ่ง อีกคนหนึ่งได้ยินได้ฟังอีกอย่างหนึ่ง จะมีก็แต่ครั้งพุทธกาลเท่านั้น ที่พระพุทธองค์แสดง พระฤทธิ์ให้พระนางรูปนันทาเท่านั้น ซึ่งหลงในรูปหลงในอัตภาพของตัวเองว่าสวยงาม โดยพระองค์นิรมิต รูปสาวแสนสวยให้พระนางได้เห็นโดยเฉพาะพระองค์และพระนางรูปนันทาเท่านั้น ส่วนรายละเอียดขอให้ท่านสาธุชนไปศึกษาเอาเองในพระธรรมบท นี่แสดงให้เห็นว่าท่าน

พระอาจารย์ของเราทั้งหลาย สั่งสมบุญบารมี อันบริบูรณ์แล้ว และท่านคงได้กลับมาตรัสรู้ธรรมในกาลข้างหน้า และสาธุชนและศิษยานุศิษย์ทั้งหลายก็คงจะได้ตรัสรู้ธรรมตามท่านไปด้วยในกาลอันไม่นานนัก

เมื่อผู้เขียนกลับไปสมุทรสงครามแล้ว วันต่อมาก็ไปนนทบุรี ก็ได้ข่าวว่าลูกสาวคนเล็กที่จบ ม.3 แล้วนั้นหนีออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อน ที่อยุธยา ผู้เขียนจึงติดตามมาและให้เรียนต่อที่ ร.ร.เทคนิคสมุทรสงครามจนจบการศึกษาที่นั่น

จะเห็นได้ถึงความเมตตาของท่านพระอาจารย์ที่มีต่อศิษย์และลูกหลานด้วยเจโตปริญาณอันละเอียดอ่อน ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าเป็นหนึ่งเดียวในโลก ประกอบด้วยความเมตตาของท่าน จึงทำให้ลูกหลานไม่ต้องเสียอนาคต ผู้เขียนจึงขอเผยแผ่คุณงามความดีของครูบาอาจารย์ด้วยความเคารพอย่างสูง

เรื่องของ สรพงษ์ ชาตรี

ในช่วง พ.ศ. 2520 เศษๆ ยังเป็นเวลาที่ สรพงษ์ ชาตรี เป็นพระเอกหนังไทยที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก แม้แต่เด็กเล็กเด็กน้อย ก็รู้จักสรพงษ์ทั้งนั้น ไม่มีใครเลยที่ไม่รู้จัก ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าหากคุณสรพงษ์จะสมัคร ส.ส. จังหวัดไหน ต้องได้ทุกเขต

ในวันหนึ่ง คณะลูกศิษย์ของท่านพระอาจารย์ (หลวงปู่สมชาย) ได้พาคุณสรพงษ์เข้ามากราบเพื่อเข้ามาเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์

หลังจากที่คุณสรพงษ์ กราบเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ได้ถามท่านพระอาจารย์ว่า ท่านพระอาจารย์ รู้จักผมไหมครับ ท่านพระอาจารย์ ถึงกับอุทานว่า หือ!! พร้อมกับหัวเราะน้อยๆ แล้วท่านก็กล่าวขึ้นว่าอย่าว่าแต่เดี๋ยวนี้เลย ที่มีชื่อเสียงของคุณเวลานี้ แม้แต่เด็กๆ ที่พอรู้จักความที่มันวิ่งเล่นตามถนน ก็รู้จักคุณทั้งนั้น ว่าแต่ว่าเมื่อก่อนนี้ตอนที่คุณอายุเก้าขวบ วันหนึ่ง คุณนั่งอยู่บนหลังควาย เลี้ยงควาย อยู่กลางทุ่งนาที่บ้านคุณ พร้อมกับทำท่าทางให้สรพงษ์ดูคือท่านทำท่าแหงนหน้ามองท้องฟ้าและกางแขนออกทั้งสองข้าง แล้วพูดว่า ถ้าข้าพเจ้าได้เป็นพระเอกหนังข้าพเจ้าจะช่วยงานพระศาสนาให้ดีที่สุด

แล้วท่านพระอาจารย์ก็ถามคุณสรพงษ์ว่าคุณเคยทำท่าอย่างนี้และพูดอย่างนี้หรือเปล่า???

ทันใดนั้นคุณสรพงษ์ ก็หน้าตื่นตกใจ!!! และครู่ต่อมาคุณสรพงษ์ก็พูดขึ้นว่า ทำไมท่านพระอาจารย์รู้ล่ะ!!! แม้แต่เพื่อนสนิทกับเพื่อนรักกันผมยังไม่เคยเล่าให้ฟังเลย เพราะผมอายเขา ท่านพระอาจารย์ ก็ตอบว่าถ้าหากไม่รู้จะสมควรเป็นอาจารย์คุณหรือเปล่า!!!

ดูเอาเถิดสาธุชน และศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย อดีตกาลของท่านพระอาจารย์ท่าน ละเอียดอ่อน และแม่นยำเพียงไร

จากนั้นมา สรพงษ์ ชาตรี ก็ติดตามท่านพระอาจารย์ ไปแจกของในที่ต่างๆ ร่วมบุญสร้างบารมีกับพระอาจารย์ และศิษยานุศิษย์ อยู่หลายปี ดังที่พวกเราหลายๆ ท่านรู้กัน จนกระทั่ง คุณสรพงษ์ เลิกเป็นพระเอกหนัง คุณสรพงษ์ก็ยังช่วยงาน พระศาสนาอยู่ซึ่งขณะนี้ได้สร้าง สมเด็จโตใหญ่ที่สุดในโลก ที่นครราชสีมา.....สมเด็จโต กับพระอาจารย์ของเราเป็นอะไรกัน!!!!!

เรื่อง อธิษฐานแล้วเจอดี

เมื่อ 2530 ผู้เขียนบวชปีแรกตอนนั้นมาอยู่วัดเนินดินแดงแล้ว วันหนึ่งเมื่อเลิกจากทำวัตรสวดมนต์แล้ว ก็กลับกุฏิที่พักอยู่หลังเมรุ เอาย่ามวางบนกุฏิแล้วเข้าทางจงกรม และอธิษฐานว่าจะเดินจงกรม จนกว่าไก่มันจะขันซึ่งตอนนั้นไก่แถวนั้นมีมาก มันจะขันเวลาประมาณ 4 ทุ่มครึ่ง จะเร็วช้าไม่เกิน 10 นาที ผู้เขียนเดินไม่เก่ง อย่างมากเดินได้แค่ 2 ชั่วโมงเศษๆ ก็ไม่ไหวแล้วต้องหยุดพัก

ตอนเช้าเดินจงกรมก็เอานาฬิกาปลุกตั้งไว้ดูเวลาอยู่ข้างย่าม เปิดไฟสว่างซึ่งเวลานั้นก็ 2 ทุ่ม 20.00 น. พอดี ซึ่งพอไก่ขันก็คงพอแก่ความต้องการ ที่เราเคยเดินจงกรมมา

เดินด้วยความตั้งใจและมีสติพอสมควร ตาไม่มองนาฬิกาเลย เดินไปเดินไปจนเมื่อยสุดทน เอนี่เราเดินนี่รู้สึกว่ามันนานผิดปกติ เอทำไมไก่มันไม่ขันหว่า ? เมื่อยจนต้องนั่งยองๆ และใช้มือบีบนวดขา พอบรรเทาปวดขาก็เดินต่อ สักครู่นกกระปูดมันร้อง ปู๊ด ปู๊ด ก็รู้ว่านี่มันเที่ยงคืนแล้วนี่ พอเดินมาตรงที่วางนาฬิกา มองดูมันเที่ยงคืนจริงๆ เดินต่อก็ไม่ไหว ไก่ก็ไม่ขันจะทำยังไงดี เลิกก็เสียสัจจะ การเสียสัจจะตายเสียดีกว่าเพราะไม่เคยเลยในชีวิต เราจะทำยังไงดี

ก็ยืนสงบใจและพิจารณาเหตุและปัจจัยที่ไก่ไม่ขัน พลันก็รู้ว่าท่านพระอาจารย์ท่านทดสอบลองใจเราจึงหันหน้าไปทางวัดเขาสุกิม แล้วกล่าวว่า ท่านพระอาจารย์ครับ ผมเดินไม่ไหวแล้วปล่อยไก่เถิดครับ พอพูดจบ บรรดาไก่แถวนั้นก็ขันกันเสียงขรม เสียงดังสนั่นหวั่นไหว นี่แหละท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้เขียนยังโดนแบบนี้อีกตอนพรรษาที่ 3 แต่ก็รู้ว่าท่านพระอาจารย์ท่านทดสอบสัจจะเรา แต่ที่พิเศษกว่านั้นก็คือ ตอนที่ขออนุญาตท่านพระอาจารย์ออกธุดงค์ทางเมืองใต้นี่ซิ

เมื่อปี 2536 ผู้เขียนอยู่ที่เขาหินตั้ง จ.ระยอง นี่แหละได้อนุญาตจากพระอาจารย์แล้ว ก็นั่งรถไปที่จังหวัดชุมพร ได้ไปอยู่ถ้ำธารลอดใหญ่ประมาณ 1 เดือน

ได้มาพักที่วัดถ้ำขวัญเมือง อ.สวี 7 วัน มีเหตุการณ์ที่วัดถ้ำขวัญเมืองมากมายแต่จะเล่าแต่ที่เกี่ยวข้องกับพระอาจารย์เท่านั้น

วันหนึ่งประมาณ 6 โมงเย็น 18 นาฬิกา ผู้เขียนไปที่ฝายกั้นน้ำของวัดถ้ำขวัญเมือง ขอบฝายลาดปูนไปตามลำธาร บนฝั่งมีกอไผ่ตลอดฝายน้ำ วัดถ้ำขวัญเมืองมีไก่แจ้สามร้อยกว่าตัว และส่วนมากจะนอนตามกอไผ่ทั้งนั้น ไก่วัดถ้ำขวัญเมืองจะขันตอน 3 ทุ่มครึ่ง เวลามันขันจะดังหนวกหูอยู่นาน มาอยู่หลายวันแล้วจึงสังเกตรู้ เพราะท่านพระอาจารย์เคยสั่งสอนว่าไปไหนมาไหนให้เป็นหูกระทะ ตาไม้ไผ่ (คือท่านให้สังเกตสิ่งที่พบเห็นให้ดี)

เมื่อเลือกทางเดินแล้วก็เอาไฟฉายไว้หัวทางจงกรม เอานาฬิกาปลุกไว้ท้ายทาง เมื่ออธิษฐานเสร็จก็เริ่มเดิน ลืมบอกไปว่าหลวงปู่สรวงเจ้าอาวาสวัดถ้ำขวัญเมืองท่านเป็นพระที่มีอภิญญาองค์หนึ่ง เคยโดนมาแล้วตอนที่นั่งสมาธิด้วยกันแต่จะไม่เล่ารายละเอียดเพราะจะเป็นการอวดเรื่องส่วนตัวผู้เขียนไป

ผู้เขียนประมาทนึกไม่ถึงว่า หลวงปู่สรวงท่านจะสะกดไก่ได้เหมือนท่านพระอาจารย์เราเหมือนกัน

พอเดินจงกรมไปจนปวดขา ก็เอาไฟฉายมาฉายดูนาฬิกาเพราะนกกระปูดมันร้อง แต่มันก็ร้องตอน 5 ทุ่ม พอปวดขาก็นั่งนวดนวดอีกไม่ยอมแพ้ไม่ยอมออกจากทางจงกรม โธ่ไก่มันก็ไม่ขันซะทีในตอนนี้ก็รู้ว่าหลวงปู่สรวงเล่นงานเราซะแล้ว ผู้เขียนเดินแล้วล้มหลายครั้งแล้วจนต้องเดิน 4 ขาจงกรมเอา โอย 4 ขาก็ไม่ไหวอีก ดูนาฬิกาอีกที ตีสองกว่าแล้วจะทำไงดีก็ยืนสงบใจอยู่ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นได้ว่าเราเคยถามท่านพระอาจารย์ว่าในโลกนี้ปัจจุบันนี้ มีใครมีฤทธิ์เหมือนพระอาจารย์บ้างไหม ? ท่านว่าไม่มี 3 คนรวมกันก็สู้อาตมาไม่ได้ เลยใจมาเป็นกองตอนนั้น หันหน้ามาทางเมืองจันทบุรีแล้วรายงานท่านพระอาจารย์ขอให้ท่านช่วยด้วยเพราะ

ลูกศิษย์เดินไม่ไหวแล้ว จะตายอยู่แล้ว พอลดมือลงเท่านั้น ไก่ทั้งหลายมันก็ขันจนเราแสบหูเพราะไก่เป็นร้อยๆ ตัว

ตอนเช้า ผู้เขียนบิณฑบาตกลับมาเห็นยังเช้าอยู่จึงเอาไม้กวาดกวาดใบไม้ตามทางเดิน ปู่สรวงท่านถือไม้เท้าเดินมาทางนั้นท่านมองหน้าเราแล้วหัวเราะ หีหี ผู้เขียนยกมือนมัสการท่านแล้วกล่าวว่า ยอดเยี่ยมจริงๆ ครับ ปู่ โธ่นี่เรา ถ้าไม่ได้ท่านพระอาจารย์ท่านช่วยไว้ไม่รู้จะเป็นยังไง พระคุณของอาจารย์แม้ท่านอยู่แสนไกลท่านก็คุ้มเราได้

เรื่อง ครูบาไม่หนาวเหรอ

ปี พ.ศ. 2531 ผู้เขียนบวชได้ 2 พรรษาการเร่งทำความเพียรอย่างสม่ำเสมอ แต่ก็ทำในระดับปานกลาง ไม่ทำอย่างอุกฤต เหมือนครูบาอาจารย์หลายๆ องค์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีโยมมาเรียกอาตมาว่าอาจารย์กันไม่ใช่น้อย แต่ไม่บอกท่านผู้อ่านว่าทำไมเขาถึงเรียกอย่างนั้น

เมื่อก่อนบวชผู้เขียนเคยล้อเล่นกับสาวม่ายผู้หนึ่งเธออายุยังน้อยประมาณ 20 ปีเท่านั้น แต่ตอนนั้นผู้เขียนอายุ 44 ปี แล้วซึ่งผู้เขียนพูดล้อเธอ มีแฟนหรือยังเธอตอบว่ายังและยิ้มก้มหน้าเขินอายผู้เขียนในครั้งนั้น

ต่อมาผู้เขียนไปบวชที่คลองขลุง กำแพงเพชร และได้กลับมาอยู่วัดเนินดินแดง และในพรรษาที่ 2 ได้บิณฑบาตสายบ้านของเธอ ตอนในพรรษาก็ยังมีเพื่อนเดินด้วย แต่พอออกพรรษา พระหนุ่มๆ ที่เดินด้วยกันได้พากันสึกลาสิกขากันเกือบหมด ผู้เขียนเลยเดินบิณฑบาตสายนี้องค์เดียว

ต่อมาเธอก็เรียกลูกสาวคนเดียวของเธอซึ่งกำลังเรียนอนุบาล ซึ่งแต่งตัวเพื่อรอรถไป ร.ร. ซึ่งเธอเรียกว่า หนูๆ หลวงพ่อมาแล้ว มาไหว้หลวงพ่อเร็วๆ ลูก อาการกิริยาของเธอ บอกให้เรารู้ว่าเธอคิดอย่างไร (เพราะเราผ่านโลกมามาก) แล้ววันหนึ่งคำพูดของเธอทำให้ ผู้เขียนต้องเอาไปคิดต่ออารมณ์ไม่อาจจะปล่อยวางได้ คือวันนั้น เธอกำลังจะใส่บาตร ก็เรียกลูกสาวให้มาไหว้หลวงพ่อเหมือนเคย พอใส่บาตรเสร็จ ผู้เขียนก็เดินออกไปได้ 5-6 ก้าว เสียงเธอเรียกว่า ครูบา ซึ่งผู้เขียนก็หยุดเดินและเอี้ยวตัวหันมามอง แล้วเธอก็กล่าวประโยคต่อมาว่า ครูบาไม่หนาวหรือ !!..ซึ่งเราก็เข้าใจในความหมายในคำพูดนี้ดี จึงตอบว่า เรื่องนี้ต้องขอเวลาไปคิดให้ดีๆ ก่อนนะ ซึ่งเธอก็ยิ้มพยักหน้า

มันวางใจยากนะท่านผู้อ่าน เพราะความต่างกันที่อายุหนึ่ง และเธอก็ใช่ว่าคนขี้เหล่เสียที่ไหน อีกอย่างหนึ่ง แม่ของเธอตายไปเกือบหนึ่งปีในขณะนั้น คุณพ่อของเธอได้แบ่งสวนให้ลูกๆ เป็นสัดส่วนกันทุกคนแล้วและยังซื้อรถให้ลูกๆ อีกคนละคัน ป้ายแดงซะด้วย และปลูกบ้านใหม่ให้เธออยู่ริมถนนดำติดสวนส่วนของเธอ แต่พ่อของเธอไปสร้างสวนใหม่กับภรรยา

คนใหม่ ที่กิ่งอำเภอ เขาคิชกูฏ ซึ่งภรรยาใหม่ของพ่อเธอรู้จักคุ้นเคยกับผู้เขียนดี เพราะผู้เขียนเคยช่วยเขาตอนเขาป่วยด้วยโรคขาดอาหารนานมาแล้ว (เคยเก่งเรื่องยา) ในช่วงที่ยังไม่ให้คำตอบกับเธอ ผู้เขียนก็ว้าวุ่นใจ จึงออกไปบำเพ็ญในป่าจันเขลม อยู่ไม่ไกลกับที่พ่อของเธอไปทำสวนมากนัก เพราะผู้เขียนเคยไปทำที่บำเพ็ญไว้ ก่อนหน้านี้ไม่นานที่ป่าเขาสอยดาว

การบำเพ็ญก็ทำให้ใจสงบลงไปพอสมควร ตอนกลับวัดเนินดินแดงก็เลยแวะเยี่ยมพ่อของเธอด้วยเพราะเป็นคนคุ้นเคยกันดีมาแต่ก่อน พอเจอกับผู้เขียนก็ทักทายขึ้นก่อนว่า โยม สบายดีหรือ โยมก็เข้ามากอดผู้เขียนแล้วพูดที่ข้างหูของผู้เขียนว่า (หัวเราะแฮ่ๆ ก่อน) ผมนะสบายดีแล้ว ยังห่วงแต่อีหนู มันยังหาผัวไม่ได้เลย

ดูเอาเถิดท่านผู้อ่าน ถึงผู้เขียนจะบำเพ็ญมา สงบใจได้พอสมควรแต่มาได้ยินคำพูดของพ่อเธออย่างนี้ ท่านจะคิดอย่างไร

เมื่อพ่อของเธอให้ท้ายจึงเท่ากับเติมเชื้อกิเลสให้อีก พอกลับมาแล้วเมื่อเวลาบิณฑบาตก็เห็นกันอีก จึงคิดอยู่ทุกวันว่า เราเพิ่งบวชแค่สองปีเราสึกไปคงไม่มีใครว่าอะไรหรอกนะ ถ้ามันไม่ดีอีกห้าหกปีเราก็กลับมาบวชใหม่ก็ได้ มันคิดอยู่อย่างนี้ทุกวัน แต่ก็ยังไม่ให้คำตอบ

ช่วงนั้นโยมพ่อของเธอได้กลับมาบ้านเก่าเพื่อทำบุญประจำปี (ทำทุกปี) คือโยมจะนิมนต์ ท่านพระอาจารย์ (หลวงปู่สมชาย) พร้อมพระเก้ารูปมาฉันที่บ้าน พร้อมทั้งนิมนต์พระวัดเนินดินแดงหมดวัดมาฉันที่บ้านด้วยขณะนั้น วัดเนินดินแดงมีพระหกรูป วันนั้นเมื่อเจริญพุทธมนต์เสร็จ ญาติโยมทั้งหมด ก็ลงไปข้างล่างเพื่อยกอาหารขึ้นมา เพื่อเตรียมทำพิธีถวายภัตตาหารต่อ (บ้านสองชั้น)

ในขณะนั้นเหลือแต่พระล้วนๆ 15 รูป ผู้เขียนอยู่ลำดับที่ 5 หรือ 6 นี่แหละ ไม่มีโยมอยู่เลย แล้วระหว่างนั้นไม่มีผู้ใดหรือองค์ใดที่จะไม่สำรวมกิริยาเป็นไม่มีเพราะอยู่กับท่านพระอาจารย์และทันใดนั้นท่านพระอาจารย์ ก็กล่าวขึ้นมาลอยๆ ว่า บวชมายังไม่นาน เขาเรียกอาจารย์กันตั้งเยอะแล้วนะ ถ้าบวชอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เขาเรียกอาจารย์อย่างนี้ตลอดไปนั่นแหละ ถ้าสึกไปเขาไม่เรียกอาจารย์หรอก... เขาไม่เรียกคนด้วย...เขาเรียกเทวดา !!

เอ๊ะ ท่านว่าใครน๊า ผู้เขียนก็มองสำรวจดูพระตั้งแต่ลำดับรองจากท่าน ซึ่งมีอาจารย์สุวิทย์ (ขณะนั้นเป็นเลขาของท่าน) อาจารย์ต่วนเจ้าอาวาสวัดเนินดินแดง อาจารย์พูนอีก 2 องค์ จำไม่ได้และมองทางซ้ายของตัวเราจนสุดแถว ล้วนแต่พระหนุ่มๆ ทั้งนั้น

ท่านคงไม่ได้ว่าเราหรอก ถ้าท่านว่าเราอีกสามวันบ้านโยมแล่มเจ๊ต๊อง ซึ่งอยู่บนเนินดินแดงก็ทำบุญประจำปีซึ่งเขากันิมนต์ท่านพระอาจารย์เก้ารูปและวัดเนินดินแดงหมดวัดเหมือนวันนี้เหมือนกัน .. ถ้าท่านว่าเราวันนั้นท่านต้องพูดอย่างนี้อีก (ผู้เขียนคิด) แต่มันก็แทงใจเราเหลือเกิน

สามวันต่อมา ที่บ้านโยมแล่มก็ได้ทำบุญตามกำหนดดังที่บอกไว้แต่แรก พอเจริญพุทธมนต์จบ ญาติโยมก็ลงไปข้างล่าง (สวดมนต์ขึ้นบนเหมือนกัน) เพื่อไปยกอาหารกันหมด จึงเหลือแต่พระล้วนๆ

และแล้วท่านอาจารย์ก็พูดขึ้นมาอีกว่า เอ้อ บวชมาไม่นาน เขาเรียกอาจารย์ตั้งเยอะแล้วนะ ถ้าบวชอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เขาเรียกอาจารย์อย่างนี้ตลอดไปนั่นแหละ ถ้าสึกไปเขาไม่เรียกอาจารย์หรอก... เขาไม่เรียกคนด้วย...เขาเรียกเทวดา .. ชัดเลย ชัดเลยท่านว่าเรานี่แหละ

ผู้เขียนยกมือพนมเหนือศีรษะ ประณิธานในใจว่า ผมจะเชื่อฟังคำสั่งสอนตลอดชีวิตเป็นครรลอง (ครั้งแรก พ.ศ. 2516 เคยอธิษฐานมาครั้งหนึ่งเกิดปีติในสมาธิตอนเป็นคฤหัสถ์) เพราะท่านหวังดีมีเมตตาต่อเราท่านได้ติดตามดูแลเราด้วยเจโตปริญญาณ ถ้าเราไม่มีความหวังดีของท่านแล้ว เราจะเป็นศิษย์ของท่านได้หรือ

ตั้งแต่วันนั้น ผู้เขียนก็เปลี่ยนเส้นทางบิณฑบาต และพยายามหลีกเลี่ยงในการพบเธออีก จนในที่สุด ผู้เขียนต้องมาอยู่จังหวัดระยองเธอก็เคยมาทำบุญอยู่หลายครั้ง ต่อมาสี่ปีให้หลังเธอได้แต่งงานไปเรื่องครูบาไม่หนาวเหรอก็จบลง

ท่านสาธุชนทั้งหลาย ความเมตตาของครูบาอาจารย์ จะหาใดมาปานได้ แม้แต่พ่อแม่ของเราเอง ท่านก็ยังมีรักมีชังต่อเรา เพราะใจของพ่อแม่เรานั้น ท่านยังเป็นปุถุชนอยู่ แต่ท่านพระอาจารย์นั้นให้สุขเราทั้งโลกนี้และโลกหน้า

พระอาจารย์รักษาโรคมะเร็งด้วยวาจาสิทธิ์

ผู้เขียนรู้จักเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่ง ซึ่งมาภาวนา และรักษาโรคศีลอุโบสถด้วยกันที่วัดเขาสุกิม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515-2522 ซึ่งปัจจุบันเขาตายไปแล้ว

พี่หนิด หรือ นายสนิท รูปคมสัน เขาเป็นสมาชิกนิคมแพร่งขาหยั่งครอบครัวหนึ่ง แต่ความจริงเขาไม่ได้เป็นโสดเหมือนสมาชิกอื่นๆ เขาเป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่งซึ่งตอนรู้จักกันเขาหายดีนานแล้ว รูปร่างผิวพรรณของเขาจึงเหมือนคนปรกติทุกอย่าง เราสองคนต่างสนทนาถูกคอถูกใจกันดี เพราะเข้าถึงสมาธิด้วยกัน (สมัยนั้น) อันอารมณ์สมาธินั้นถ้าผู้ใดเข้าถึงจริง จะเหมือนกันหมดทั้งสมาทาน ไม่ว่าเขาจะมาจากสำนักไหนหรือภาวนาแบบไหนก็ตาม กับพี่หนิดจึงคุยถูกอารมณ์กันดี

วันหนึ่ง พี่หนิดเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟังโดยเฉพาะเรื่องของแกและภรรยาที่เกี่ยวกับท่านพ่อ (พี่หนิดเรียกพระอาจารย์ว่าท่านพ่อ)

พี่หนิดเล่าให้ฟังว่าตอนผม (พี่หนิด) มาอยู่จันทร์ใหม่ๆ ลำบากน่าดูเพราะเราไม่มีทุนมาทำกินเลย (ทำสวน) ต้องถางป่าปลูกต้นไม้ด้วยกำลังของตนเองต้องรับจ้างเพื่อซื้อข้าวสารน้ำปลาได้เงินเป็นกอบเป็นกำก็ได้ซื้อพันธุ์ไม้มาปลูก ส่วนกับข้าวต้องอาศัยจับ (ดัก) สัตว์ป่า พวก ลิน-เม่น-อีเห็น-กะจง มาใส่กรงขังไว้ทำกับข้าว บางทีก็ได้ปลาในลำห้วยตีนเขา (เขาสุกิม) มาบ้าง เป็นอย่างนี้อยู่หลายปี ก็รู้ว่ามันบาปแต่จะทำอย่างไรได้ เรามันจนไม่มีจะกิน

ต่อมาก็ไปทำบุญใส่บาตรในวันพระเข้าพรรษาเป็นอยู่หลายปีเริ่มมีผลไม้ขายบ้าง ความเป็นอยู่ดีขึ้น และต่อมาก็ไปรักษาอุโบสถบ้าง แต่ยังไม่เลิกทำบาป (ยังเข้าไม่ถึงบุญ) และบาปกรรมก็มาเยือนถึงภรรยาผม (นางเล็ก) เป็นคนแรก (ขออภัยลืมถาม พ.ศ.) เขาเป็นมะเร็งมดลูกหมอบอกว่าต้องผ่าตัดแต่เราไม่มีเงินพอจะให้หมอผ่าตัดได้ เมื่อเป็นนานคนป่วยก็ทรมานมากขึ้นท้องก็ใหญ่หลามไหล ครั้นถึงวันพระผมเอาปิ่นโต

ใส่อาหารมาทำบุญที่วัดเขาสุกิม ครั้นเมื่อใส่บาตรแล้วก็นั่งเป็นทุกข์เรื่องเมียอยู่

ขณะนั้นท่านพ่อเดินมาหยุดตรงหน้าผมและกล่าวว่า เป็นอะไรไปละลูกศิษย์ ทำไมหน้าตาถึงหมองคล้ำ ผมตอบท่านว่าแม่บ้านผมป่วยเป็นมะเร็งครับท่านพ่อ ท่านก็ถามว่าเป็นที่ไหนละ เป็นมะเร็งมดลูกครับพี่หนิดตอบ เอ.เป็นที่มดลูกผ่าตัดได้นี่ ท่านพระอาจารย์กล่าว หมอก็แนะนำผมให้พาเขาไปผ่าเหมือนกันแต่ผมไม่มีเงินครับท่านพ่อ

ทันใดนั้นท่านพระอาจารย์ก็กล่าวขึ้นอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า อยากให้เมียเราหายเร็วไหมละ โธ่ อยากซิครับท่านพ่อ ถ้าอยากให้เมียเราหายเร็วต้องรับปากกับอาตมาก่อน ท่านพ่อจะให้ผมทำอะไรครับ

เราต้องเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตจะได้ไหม? ผม (พี่หนิด) รีบรับคำทันที ถ้าทำตามที่อาตมาบอกได้เมียเจ้าจะหายคืนนี้แหละ ท่านพระอาจารย์กล่าว ครับๆ พี่หนิดรีบรับคำ ท่านพระอาจารย์กล่าวในตอนท้ายว่า

เราขังสัตว์ไว้ตั้งยี่สิบกว่าตัว ตัวไหนท้องแก่กำลังจะออกลูกแล้วให้รีบไปปล่อยเสียนา ครับๆ พี่หนิดรับคำ แล้วท่านพระอาจารย์ก็เดินจากไป

พี่หนิดเล่าให้ฟังต่อว่า วันนั้นเมื่อผมกลับมาบ้านตอนบ่าย ผมก็รีบไปที่กรงและที่คอกที่ขังสัตว์ เพื่อที่จะไปปล่อยพวกมัน ก็นึกได้ว่านี่ตอนกลางวันถ้าเราปล่อยตอนนี้มันต้องเพ่นพ่านให้คนเห็นแน่ ก็กลัวคนที่เห็นเขาจะฆ่ามันเพื่อนำไปกิน ก็เลยยังไม่ปล่อยในตอนนั้น

พอพลบค่ำผมก็ไปปล่อยมัน แต่เชื่อไหมช่าง (ผู้เขียนเคยเป็นช่างตัดผ้า) ลิ่นตัวหนึ่ง ลูกมันเอาจมูกโผล่ออกมาจากก้นแม่มันแล้ว พอผมเปิดกรงให้มัน มันรีบคลานเข้าไปในกอไผ่เลย มันไปออกลูกในกอไผ่

ดูซิท่านวิญญูชนทั้งหลาย สัตว์ที่เขาขังอยู่ยี่สิบกว่าตัวท่านพระอาจารย์ ท่านก็รู้ตัวหนึ่งจะคลอดลูกท่านก็รู้ นี่แสดงว่าทิพย์จักษุของท่านพระอาจารย์ท่านแม่นยำชัดเจนเพียงใด จนได้สังเคราะห์ สัตว์เหล่านั้นให้อยู่รอดไม่ต้องโดนเขาฆ่าอีกหมู่หนึ่ง แต่ยิ่งกว่านั้นทำให้พี่หนิดเลิกทำบาปไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จนตายไปจากโลกนี้ นับเป็นบุญของพี่หนิดอย่างมหาศาล เพราะได้พบท่านอาจารย์ซึ่งเป็นกัลยาณมิตรที่แท้จริง

ตอนใกล้สว่างคืนนั้น นางเล็ก รูปคมสัน ภรรยาของพี่หนิดได้ตกเลือดออกมาก้อนใหญ่ มีเลือดเสียไหลนองเปื้อนที่นอนไปหมด จากนั้นภรรยาของพี่หนิดก็แข็งแรงเหมือนคนทั่วไปจนถึงทุกวันนี้

วันนั้นพี่หนิด (สนิท รูปคมสัน) ยังได้เล่าถึงเคราะห์กรรมของตัวเองอีกเรื่องหนึ่ง คือ เรื่องที่แกเป็นมะเร็งที่คอช่วง พ.ศ. 2516 อีกด้วย

พี่หนิดเล่าว่าปีนั้นผมเป็นมะเร็งที่คอ มันเจ็บทรมานมากหมอแนะนำให้ไปฉายแสง แต่ผมไม่ยอมไป เพราะคนเป็นมะเร็งไปฉายแสงหรือผ่าตัดไม่เห็นใครหายหรืออยู่ได้นานสักรายเดียว ผม (พี่หนิด) ตั้งใจรอท่านพ่อกลับมาจากบำเพ็ญ เพื่อจะให้ท่านรักษาให้ แต่รอแล้วรอเล่าท่านไม่กลับมาสักที (ปีนั้นท่านพระอาจารย์ไปบำเพ็ญที่ภูเรือสามเดือนเศษ)

ในวันหนึ่ง ผมคิดว่าในคืนวันนี้ผมคงจะตายแน่ๆ เพราะในระยะนี้ เวลานั่งสมาธิ พอจิตสงบลงสมาธิจะมีนิมิตเป็นคนสูงใหญ่มายืนมองประจำ โดยเฉพาะในคืนนั้น ตอนเดินจงกรม (ระหว่างต้นส้มที่บ้าน) ถ้าไม่จุดเทียนให้สว่างยักษ์ตนนั้นก็มายืนมองไม่ไปไหน จึงจุดเทียนหลายต้นให้สว่างๆ ยักษ์ตนนั้นก็ไม่มาแต่แปลกนะช่าง มีนกนานาชนิดมาเกาะตามกิ่งส้มส่งเสียงร้องกันเบาๆ เหมือนมันคุยกัน เวลาเราเดินผ่านมันมันก็เอียงคอมองเรา มันแปลกดีนะไม่รู้ว่านกแปลกๆ พวกนั้นมันมาจากไหน

ผมเดินจงกรมจนหมดเทียนที่เตรียมไว้เวลาประมาณตีสองเห็นจะได้ผมก็เข้าบ้าน เพื่อนั่งสมาธิต่อ เพราะตั้งใจบำเพ็ญทั้งคืนจะไม่นอนเพราะมันเจ็บทรมานที่คอ และคิดว่าจะตายในคืนนี้

ก่อนนั่งผมก็จุดเทียนไว้อีกเพราะใจจริงก็กลัวยักษ์ตนนั้นเหมือนกันผมนั่งไปนานเท่าใดไม่รู้ เทียนดับเมื่อไรไม่รู้ ยักษ์ตนนั้นก็มาอีกคราวนี้มายืนใกล้เรากว่าครั้งก่อนๆ ผมก็ตัดสินใจถามไปว่า จะมาเอาผมไปแล้วใช่ไหม เขาตอบว่าใช่ ผมถามเขาว่าไหนๆ ผมก็จะตายแล้ว ช่วยพาผมไปดูสวรรค์หรือนรกหน่อยจะได้ไหม? เขาตอบว่าได้ซิ

ทันใดนั้นร่างเขาก็เปลี่ยนไปกลายเป็นคนนุ่งขาวห่มขาว อายุประมาณ 50-60 นี่แหละ รูปร่างพอๆ กับคนทั่วๆ ไป เขาก็บอกให้ผมเตรียมตัว แล้วเขาเอื้อมมือมาจับข้อมือผมพาผมเหาะไปทันที ไม่ถึงอึดใจก็มาถึงเมืองสวรรค์ ผมถามเขาว่าที่นี่ที่ไหน เขาบอกว่า ดาวดึงส์ เขาพาผม

ชมวิมาน ปราสาท ต่างๆ มากมาย ล้วนแล้วแต่สวยงาม ทำให้เพลิดเพลินเจริญใจเหลือเกิน และเขาพามาที่วิมานหลังหนึ่ง เขาบอกว่านี่เป็นวิมานของคุณๆ ตายแล้วจะได้มาอยู่ที่นี่ ผมบอกว่าผมยังไม่ได้บวชเลย เขาบอกว่า เรายังไม่ได้บวชหรอก ต้องเกิดอีกสามชาตินั่นละถึงจะได้บวช เขากล่าวต่อว่า มีเวลาน้อยจะพาไปดูนรกต่ออีก แล้วเขาก็จับมือพาผมเหาะลงมาในเมืองนรกทันที

พี่หนิดว่าเมืองนรกน่ากลัวเหมือนที่เราเห็นในรูปภาพในหนังสือนั่นล่ะ ดูได้นิดเดียวเขาก็บอกว่าหมดเวลาแล้ว เขาก็พามาส่งบ้าน และบอกว่ายังไม่เอาไปหรอกให้มาทำความดีสร้างบารมีต่ออีกหน่อย

พอผมลืมตาก็เกือบสว่างแล้ว ผมลุกขึ้นเตรียมหุงข้าวเพื่อไปวัด เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันธรรมสวนะพอดี พี่หนิดมีรถจักรยานสำหรับมาวัดหรือไปไหนมาไหน วันนั้นพอขึ้นมาบนวัดแล้ว ก็เอาข้าวใส่บาตรถ่ายแกงกับข้าวใส่กระมังแล้ว ก็ระลึกถึงท่านพ่อ ตอนนั้นท่านอยู่กุฏิบูรณะคุณซึ่งอยู่หน้าศาลาไม้หลังเก่า (ตรงตึกธรรมวิชัย)

พี่หนิดบอกว่า ผมก็ไปลูบคลำขั้นบันไดของกุฏิอยู่ สักครู่ที่พระอาจารย์บุญเตือน ออกจากห้องเดินลงบันไดมา แล้วท่านก็ถามผมว่า โยมหนิด มาลูบคลำขั้นบันไดทำไม ผมคิดถึงท่านพ่อ ผมเป็นมะเร็งกำลังจะตายแล้ว เมื่อท่านไม่มา ผมเลยมาลูบคลำบันไดกุฏิท่านเป็นที่ระลึกก่อนที่ผมจะตายครับ อ้าวไม่รู้หรอกหรือว่าท่านพระอาจารย์กลับมาแล้ว แต่ทันใดนั้นท่านพระอาจารย์ที่ยืนอยู่ที่หัวบันไดด้านบน ท่านกล่าวขึ้นว่าเป็นอะไรไปละลูกศิษย์

พี่หนิดเมื่อได้ยินเสียงของท่านพระอาจารย์ ก็แสนจะดีใจ เงยหน้าพนมมือ กล่าวกราบเรียนท่านว่า ผมเป็นมะเร็งครับ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า ทำไมไม่ไปหาหมอละ พี่หนิดจึงเรียนท่านว่า เขาจะให้ผมไปฉายแสงครับผมไม่เอา ผมจะให้ท่านพ่อรักษาครับ

ขณะนั้นท่านพระอาจารย์เดินลงบันไดมาถึงข้างล่างแล้ว ท่านบอกว่าจะให้รักษาก็เดินตามมา และท่านก็พาผม (พี่หนิด) เดินขึ้นเขาไปจนถึงกุฏิ ที่ท่านอยู่เก่าคือ กุฏิชัยชาญ ซึ่งเป็นกุฏิที่สูงที่สุด

ท่านพ่อบอกผมว่าให้อธิษฐานให้ดีดีถึงจะหาย ผมจึงรีบอธิษฐานในใจ แล้วท่านก็ถามผมว่า อธิษฐานว่ายังไง ผมก็เรียนท่านว่า

ผมจะรักษาศีล 5 ตลอดชีวิต และจะรักษาศีล 5 ทุกวันธรรมสวนะครับ ท่านพ่อบอกว่าเอ้อใช้ได้ใช้ได้ แล้วท่านก็หันหน้าไปทางทิศตะวันออก แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันกลับมาทางผมแล้วยื่นนิ้วชี้มาแตะที่ก้อนมะเร็งที่ลำคอผมแล้วบอกว่าตั้งใจนะๆ

จากนั้นท่านกล่าววาจาสิทธิ์ขึ้นว่า ขอให้คุณจงหาย แล้วท่านก็เอามือลงแล้วบอกผมว่าให้เอา กอฮอล์หรือเหล้า ก็ได้ทำความสะอาด ให้หาใบเสลดพังพอน ชนิดเขียวไม่มีหนาม เลือกเอาใบที่สะอาด (ไม่แก่ไม่อ่อนเกินไป) ครั้งละ 20 ใบล้างให้สะอาด นำมาโขลกใส่เหล้าขาวหรือแมทิลกอฮอล์ก็ได้ เอาผ้ากอซห่อแล้วพอกที่แผลมะเร็ง เช้าพอกครั้งหนึ่งตอนเย็นเปลี่ยนพอกอีกครั้งหนึ่ง วันละสองหนจากนั้นท่านก็พากลับลงมาที่ศาลา

พี่หนิดพูดต่อในตอนนี้ว่า แกละๆ เชื่อไหม? ผมพอกได้สิบวันเท่านั้นเองหัวก้อนมะเร็งมันหลุดออกมา มันหล่นไปที่พื้นใหญ่ยาวเท่าหัวแม่มือแนะ เป็นก้อนสีแดงใสๆ ตอนหล่นลงไปมันยังดิ้นได้เลย จากนั้นผมก็พอกยาต่อไปอีกไม่กี่วัน แผลก็หายสนิทเลย ตั้งแต่วันที่ท่านช่วยรักษาผมก็ไม่เจ็บปวดอีกเลย นี่คือคำบอกเล่าของนายสนิท รูปคมสัน เล่าให้ฟังตอนแกเป็นเจ้าภาพบวชนาคองค์หนึ่งที่วัดเนินดินแดง พ.ศ. 2532 ซึ่งปีนั้นบวชนาคถึง 13 รูป

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย เมื่อครั้งพุทธกาล บุญฤทธิ์ ของพระสาวกผู้เป็นพุทธบุตรทั้งหลาย ที่มีมาในพระไตรปิฎกนั้นเป็นของจริงทั้งนั้นไม่ใช่ของเลื่อนลอยดังที่บางคนเข้าใจ แม้แต่ในยุคปัจจุบัน ท่านผู้เจริญก็ได้สดับของจริง จากหลวงปู่ครูบาอาจารย์ของเราได้มีเมตตา ท่านบำเพ็ญภาวนาจนสำเร็จจิตและได้สงเคราะห์พุทธบริษัทมามิใช่น้อยเลย ป.ล.เรื่องนี้ยังไม่จบง่ายๆ

เรื่องของพี่หนิดนี้ผู้เขียนเคยรับทราบจากพี่หนิดถึงสองครั้งด้วยกัน ครั้งแรกคือ ประมาณ พ.ศ. 2517 ซึ่งครั้งนั้นทำให้ผู้เขียนได้ไปเรียนถามท่านพระอาจารย์ด้วยตนเอง เพราะผู้เขียนเป็นทั้งโฆษก และพิธีกรของ

วัดเขาสุกิมในยุคนั้นด้วยจึงมีโอกาสได้ถามกราบเรียนท่านพระอาจารย์ในเรื่องต่างๆ มิใช่น้อยเลย และเรื่องนี้เคยขอโอกาสเรียนถามท่านเหมือนกัน ผู้เขียนกราบเรียนถามท่านว่า ท่านอาจารย์ครับได้ยินว่าท่านพระอาจารย์เคยรักษาโรคมะเร็งให้โยมเล็กเมียพี่หนิดใช่ไหมครับ ท่านตอบว่า อือเรื่องนี้มันนานมากแล้ว ท่านพระอาจารย์รักษาเขาได้ยังไงในเมื่อเขาอยู่ที่บ้าน ท่านอาจารย์อยู่ที่วัด ผู้เขียนซัก

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า เรื่องนี้มันต้องใช้ความละเอียดอ่อนสมาธิของเราต้องชำนาญจริงๆ เวลารักษา เขาก็อยู่ที่บ้านเราก็อยู่ที่วัดนี่แหละ เราก็ตรวจดูว่าเป็นมะเร็งที่ตรงไหน มีเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงมะเร็งอยู่กี่เส้น เมื่อเราตรวจ (ด้วยจิต) ถี่ถ้วนแล้ว เราใช้พลังจิตของเราที่ฝึกมาดีแล้วนั้น บีบเส้นเลือดเอาไว้ เมื่อบีบหมดทุกเส้นแล้ว เราก็ใช้พลังจิตของเราที่คมกว่าแสงเลเซอร์อีกนะ ตัดเส้นเลือดให้ขาดจากกัน แล้วตัดเลาะพังผืดที่ยึดก้อนมะเร็งไว้นั้นให้หมด ก้อนมะเร็งก็จะหลุดออกมา ก็อย่างนี้แหละ เมื่อก่อนนี้ยังมีเวลา เดี๋ยวนี้ไม่ทำให้ใครแล้ว ถ้าเราทำพลาดไปเราก็ไม่พ้นผิด เมื่อก่อนตอนมาอยู่วัดเนินดินแดงใหม่ๆ พวกเป็นแม่ขาวแม่ดำเป็นอย่างนี้กันมากพอกลับไปบ้านก็หายกันทุกคน

ก็จบการสนทนากับท่านพระอาจารย์ ในครั้งนั้นเพียงเท่านี้

คุณฉลวยขอฝน...ท่านพระอาจารย์ห้ามฝน....ท่านพระอาจารย์ห้ามลม

เมื่อปี พ.ศ. 2516 นี่แหละเป็นปีที่ญาติธรรมของวัดเขาสุกิมจำนวนมากรวมทั้งผู้เขียนด้วยมีศรัทธาในการรักษาอุโบสถนอกฤดูพรรษา ซึ่งในปีนั้นรู้สึกว่าฝนจะตกน้อยแต่ว่าในช่วงเดือนเมษายนถึงพฤษภาคมมันยังไม่ถึงฤดูฝน(แต่เมืองจันทบุรีเมื่อก่อนไม่เคยมีฝนขาด) เพราะได้รับอานิสงส์ของการภาวนาจึงมีศรัทธากล้าในการรักษาอุโบสถเป็นประจำ (แต่ที่อื่นเขามีศรัทธายิ่งกว่านี้ก็มี) วันนั้นเมื่อเสร็จกิจจากการสมาทานแล้วทานข้าวแล้ว(ทานมื้อเดียวเหมือนพระ) ผู้เขียนรับอาสาจะไปจ่ายตลาด (ซื้อของมาถวายพระในวัด) ซึ่งผู้เขียนและญาติธรรมร่วมกันสมทบทุนสร้างพระบารมีในวันนั้น

ในเวลาดังกล่าวนายฉลวย ได้กราบท่านพระอาจารย์แล้วกล่าวว่า ท่านพ่อครับท่านพ่อ (นายฉลวยเรียกท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยว่าท่านพ่อ) ที่อื่นๆ เขาฝนตกกันทั่วแล้ว มีแต่ที่บ้านผมที่ยังไม่ได้น้ำฝนเลย ขอให้ท่านพ่อช่วยทำให้ฝนตกซักห่านึงเถอะครับ ผู้เขียนและผู้ที่ได้ยินเสียงของนายฉลวยก็อดหัวเราะไม่ได้ ท่านพระอาจารย์ก็หัวเราะและบอกว่า เออแปลกดีนะใครใครเขาขอหวยแต่โยมฉลวยกลับขอฝน ครับ นายฉลวยตอบ แต่ท่านพระอาจารย์ก็ไม่แสดงอาการว่ารับหรือปฏิเสธ

วันนั้นผู้เขียนนั่งรถโดยสารเที่ยวที่สอง(เพราะรถจากเขาสุกิมไปจันทบุรีมีสองเที่ยวคือ เที่ยวแรกประมาณ 6.00 น เที่ยวสองประมาณ 11.00 น.) เมื่อจ่ายตลาดซื้อข้าวซื้อของเสร็จกลับมาตอนนั้นประมาณ 16.00 น. เศษ มาตามทางก็ท้องฟ้าสว่างไม่มีเมฆหรือเค้าของฝนที่จะตกแต่อย่างไร แต่เมื่อรถแล่นมาถึงสวนของนายฉลวยนั่นเอง ก็ต้องประหลาดใจยิ่งนัก เพราะฝนตกที่สวนของนายฉลวยเม็ดโตๆ และหนาแน่นเต็มท้องฟ้า แต่ท้องฟ้ายังสว่างไม่มืดครึ้มแต่อย่างใด แล้วก็ยังตก

เฉพาะสวนของนายฉลวยที่เดียวเท่านั้น เมื่อรถผ่านสวนของนายฉลวยไป ก็ไม่มีฝนอีกเลย จึงเป็นที่น่าอัศจรรย์แก่คนที่เห็นเหตุการณ์ยิ่งนัก

เมื่อขนของขึ้นมาบนศาลาแล้วได้นำของมาร่วมกันถวายท่านพระอาจารย์ แล้วท่านพระอาจารย์ก็ได้ถามว่า บ้านนายฉลวยฝนตกไหม ผู้เขียนจึงนึกได้ทันทีว่าเป็นฝนของท่านพระอาจารย์แน่ๆ เลย แล้วผู้เขียนก็ตอบไปว่า "ตกครับ" ท่านพระอาจารย์ก็ถามต่อว่า "ตกมากไหม" ผู้เขียนก็เลยตอบว่า "มากครับ"

ดังที่กล่าวไว้ในตอนแรกว่าในสมัยก่อนนั้นเมืองจันทบุรีฝนตกชุก และไม่ค่อยเลือกฤดูด้วย ในวันนี้ก็เช่นกัน ฝนได้ตั้งเค้าทะมึนรอบทิศเลย

ในทันใดนั้น นายฉลวย ซึ่งเมื่อได้ฝนตามที่ขอก็ได้ขี่มอเตอร์ไซค์มายังวัดและขึ้นมาบนศาลาในขณะนั้นและยังไม่ทันได้เข้ามากราบพระเมื่อพอมาถึง พอขึ้นมาสุดบันไดศาลาก็พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นปนยินดีว่า ท่านพ่อท่านพ่อผมได้ฝนแล้ว ผมได้ฝนแล้วท่านพ่อ คณะศรัทธาธรรมทั้งหลายที่อยู่บนศาลาต่างก็ตื่นเต้นและวิพากษ์วิจารณ์กันใหญ่ บ้างก็รู้ บ้างก็ไม่รู้ ก็ซักถามกันต่อๆ กันเป็นที่ร่ำลือกันอีกเรื่องหนึ่งในตอนนั้น

อนุสรณ์เรื่องนี้มีมาตั้งแต่ครั้นที่ข้าพเจ้าได้ฝึกสมาธิจนได้รับอานิสงส์ ทางใจระดับหนึ่ง วันนั้นเมื่อได้มีโอกาสอยู่สองต่อสองกับท่านพระอาจารย์จึงขอโอกาสท่านพระอาจารย์ เมื่อท่านพระอาจารย์ให้โอกาสข้าพเจ้าก็ได้ถามว่า ท่านพระอาจารย์ครับ เมื่อเราฝึกสมาธิถึงที่สุดแล้วเราจะสามารถทำให้ฝนตกได้หรือไม่ครับ "ได้" ท่านพระอาจารย์ตอบ เราจะให้ฝนหยุดตกได้หรือไม่ครับ ข้าพเจ้าถามต่อ "ได้" ท่านพระอาจารย์ตอบ ซึ่งเป็นคำตอบที่ทำให้ผู้ฟังตื่นเต้นเร้าใจเป็นประมาณหลังจากนั้นจึงเร่งภาวนาอย่างไม่ท้อถอยไม่กลัวตาย

ผู้เขียนก็จะเล่าเรื่องท่านพระอาจารย์ห้ามฝนให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง นี้คืออนุสรณ์ของเรื่องที่กำลังเขียนอยู่ทั้งสองเรื่อง

วันนั้นเป็นวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2516 ซึ่งเป็นวันราชประชา

สมาศัยขณะสมาชิกนิคมแพร่งขาหยั่งได้ทำบุญถวายภัตตาหารโดยนิมนต์ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย วัดเขาสุกิมเป็นประจำโดยนิมนต์พระ 9 รูป รวมทั้งท่านพระอาจารย์

ในปีนั้นผู้เขียนได้ปรารภต่อท่านพระอาจารย์ว่ากระผมขอรับใช้ท่านพระอาจารย์ ให้ท่านพระอาจารย์เรียกใช้ผมได้เลยครับ ท่านพระอาจารย์แสดงอาการรับทราบแล้วพูดว่า "ดีละๆ"

แล้วในวันที่ 16 มกราคม ปีนั้นเอง ท่านพระอาจารย์แวะรับผู้เขียนไปที่บ้านในงานโคมด้วย ปีนั้นทางคณะญาติโยมสมาชิกจัดถวายภัตตาหารที่ลานหน้าบ้าน หมู่บ้านตะแบก ซึ่งสมัยนั้นตรงนั้นไม่มีศาลาเหมือนปัจจุบัน ซึ่งเรียกว่าทำบุญกลางแจ้งในสมัยนั้น และทำบุญเป็นนิจประจำทุกปี

เมื่อพระได้เริ่มเจริญพระพุทธมนต์ ฝนได้เริ่มตกและละอองฝนก็กระเด็นมาในพิธีกรรมกันอย่างถ้วนหน้า พอท่านพระอาจารย์และพระสงฆ์ทั้งหลายต่างก็เจริญพระพุทธมนต์กันเสร็จพอดีทางญาติโยมทั้ง โยมเคนและ โยมแป๊ะเลา เป็นต้น ขอนิมนต์ให้ท่านพระอาจารย์เข้าไปในบ้านในละแวกนั้น แต่บ้านบริเวณนั้นแต่ละหลังก็คับแคบเกินไป ท่านพระอาจารย์ก็บอกว่าช่างเถอะไม่เป็นไรหรอก เขารอเราอยู่ให้โยมรีบนำอาหารเข้ามาทำพิธีเร็วๆ หน่อยแล้วกัน ท่านพระอาจารย์กล่าว ซึ่งในตอนนั้นฝนได้ตกรอบๆ บริเวณหนักบ้างเบาบ้างมีลมแรงพอสมควรผู้เขียนสังเกตว่าฝนนั้นตกหมุนไปรอบๆ ไม่ห่างที่พิธีงานมากนักพอสัมผัสละอองฝนที่โปรยปรายเข้ามาได้

เมื่ออาหารนำเข้ามาพร้อมแล้วท่านพระอาจารย์ก็หันมาทางพิธีกร (คือผู้เขียน) ว่ารีบหน่อยนะเค้ารอเราอยู่ ข้าพเจ้าพาถวายภัตตาหารย่อลงคือตัดตอนขออุทิศญาติออกเสียเพราะเข้าใจความหมายท่านพระอาจารย์เป็นอย่างดี เมื่อท่านพระอาจารย์และคณะพระสงฆ์ฉันพระอาหารเสร็จแล้วซึ่งผู้เขียนร่วมทานอาหารกับคณะศรัทธาสมาชิกด้วยในวันนั้น เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว

ท่านพระอาจารย์ก็กล่าวว่า รีบขึ้นรถเร็วๆ เข้าเขารอเรานานแล้ว

(ตอนท่านเริ่มฉันฝนก็ทำท่าจะเทลงมาใหญ่แต่ท่านกล่าวพอได้ยินว่า "รอเดี๋ยว เขากำลังทำบุญอยู่") ท่านพระอาจารย์และคณะขึ้นรถหมดแล้วเหลือแต่ผู้เขียนซึ่งขึ้นทีหลังพระ พอกำลังจะก้าวขึ้นรถฝนได้ตกลงมาเหมือนเทน้ำ ข้าพเจ้าเปียกไปหมดทั้งตัว พอขึ้นมาถึงบนรถท่านพระอาจารย์และคณะหัวเราะที่ข้าพเจ้าเปียกฝน น่าขันจริงๆ

ทีนี้ก็จะขอต่อเรื่องสั้นๆ อีกเรื่องหนึ่งเลย

คือเมื่อวันลอยกระทงของปี พ.ศ. 2534 ได้มีเหตุการณ์ให้น่าคิดและบันทึกไว้ คือเมื่อทำพิธีที่บนวัดเสร็จแล้วท่านพระอาจารย์ได้พาลงมาที่สระน้ำ เพื่อทำพิธีลอยกระทงอีกทีหนึ่ง เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ท่านจะลอยกระทงแต่ลมพัดเข้าฝั่งไม่อาจที่จะปล่อยกระทงได้ เพราะลมพัดเข้าฝั่งค่อนข้างแรง ท่านรออยู่นานแต่ไม่มีที่ท่าว่าลมจะหยุดหรือสงบแต่อย่างใด ท่านจึงใช้ให้ท่านพระอาจารย์โฮมไปเอาเรือมาเพื่อจะได้นำกระทงไปปล่อยกลางสระ

ท่านรออยู่นานก็ไม่เห็นพระอาจารย์โฮมเอาเรือมาสักที ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านรอนานแล้วจึงนึกขึ้นได้ ยกมือพร้อมกระทงขึ้นเหนือเกล้าแล้วอธิษฐานจิตขึ้นว่า พระอาจารย์ได้นำพาญาติโยมผู้มีศรัทธาทำพิธีลอยกระทง เพื่อเพิ่มศรัทธาประสาทเพื่อเพิ่มพูนบารมีของญาติโยมในพระพุทธศาสนา แต่บัดนี้ลมได้พัดเข้าฝั่งซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการลอยกระทงในวันนี้ มีเหตุปัจจัยอันสมควรที่กระผมได้ขออาราธนา

ท่านพระอาจารย์ช่วยให้ลมได้พัดกลับไปทางฝั่งตรงข้ามด้วยเถิด เมื่ออธิษฐานจบลงทันใดนั้นลมได้หยุดพัดลงทันที และก็เริ่มที่จะพัดออกจากฝั่ง ที่ท่านพระอาจารย์จะลอยกระทง "คือกลางเกาะ" และพัดเอื่อยๆ ไม่ค่อยแรง ท่านพระอาจารย์ได้เรียกหาเรืออีกครั้งหนึ่งว่า "อาจารย์โฮมได้เรือหรือยัง" แต่ก็ไม่มีเสียงตอบกลับจากผู้ใดเลย

ข้าพเจ้ายกมือนมัสการแล้วกราบเรียนท่านว่าท่านพระอาจารย์ครับท่านหันมาทางผู้เขียนลมพัดออกจากฝั่งแล้วครับ ผู้เขียนกราบเรียนท่านพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์รับคำผู้เขียนว่า "เหรอ" ผู้เขียนตอบว่า "ครับ" ท่านพระอาจารย์ได้เรียกหาโยมให้ลองจุดไม้ขีดไฟดูสิ สักครู่โยม

คนหนึ่งได้จุดไม้ขีดไฟขึ้นเพื่อดูควันไม้ขีด ควันจากไม้ขีดได้ลอยออกไปทางสระน้ำจริงๆ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า "อย่างนี้ก็ใช้ได้ ปล่อยกระทงได้แล้ว"

กระทงหมู่ใหญ่ลอยออกจากฝั่งดูสวยงามตระการตา เพราะแสงเทียนตามกระทงน้อยใหญ่ โลมไล้ด้วยควันธูปลอยตามกระแสลมเอื่อยๆ ชวนให้ระลึกถึงภาพในอดีตที่บรรพบุรุษของเราได้สร้างสรรค์แบบอย่างให้สาธารณชนในครั้งนั้นให้มีความรักสมัครสมานสามัคคีกันของคนในชาติ และเพิ่มศรัทธาประสาทให้ยิ่งๆ ต่อพระพุทธศาสนาสืบต่อไป นับเป็นความภาคภูมิใจของคนในชาติ ถึงแม้ปัจจุบันนี้เราทั้งหลายต่างก็ยินดีในประเพณีอันดีงามนี้ได้ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจและจะมีต่อไปอีกนานเท่านาน

เมื่อหมู่กระทงลอยจากฝั่งถึงกลางสระ เป็นที่น่าแปลกเพราะในวันนั้นคือกระทงนั้นลอยไปกลางสระตั้งแต่แรกและลอยไปมาเหมือนรอกระทงที่ยังมาไม่ถึง แต่พอกระทงของศรัทธามหาชนทั้งหลายที่ปล่อยลงน้ำหลังผู้อื่นได้ลอยมารวมกันเป็นกระทงหมู่ใหญ่อยู่กลางสระนั้น ลมเริ่มเปลี่ยนทิศทางใหม่โดยเริ่มพัดไปทางทิศตะวันออกซึ่งเป็นด้านความยาวของสระ ทำให้หมู่กระทงทั้งหลายเริ่มลอยไปตามลมเรื่อยๆ แลเป็นริ้วขบวนไปตามความยาวของสระน้ำ

ผู้เขียนเป็นคนช่างสังเกตเพราะเหตุการณ์ทั้งหลายตั้งแต่จะลอยกระทงกระทั่งได้ลอยกระทงนั้นมีความเกี่ยวสัมพันธ์กันต่อเนื่องอย่างลึกซึ้งไม่มีวันลืมแม้จะนานตั้งแต่ พ.ศ. 2534 จนถึงแม้นขณะที่บันทึกอยู่นี้คือ พ.ศ. 2540 เราจะเห็นได้ว่า แม้ข้าพเจ้าจะอาราธนาในใจแต่ท่านพระอาจารย์ก็รับทราบ และได้ใช้บุญญาภินิหารช่วยให้งานสำเร็จด้วยดี นำความเบิกบานมาสู่ญาติธรรมทั้งหลายในวันนั้นอีกวาระหนึ่ง นับว่าเป็นความเมตตาสงเคราะห์ต่อสาธารณชนทั้งหลาย อันจะเป็นรากฐานแห่งบารมีของตนสร้างมา จนเป็นวาสนาในวันข้างหน้า

เมื่อบารมีและวาสนาสมบูรณ์แล้ว บุคคลทั้งหลายเหล่านั้นจะปรารภในมนุษย์สมบัติ เทวาสมบัติ แม้นิพพานสมบัติก็ตามย่อมสำเร็จดังใจปรารถนาได้ในอนาคตเป็นแน่แท้

การอาราธนาหรือนิมนต์ลับหลังคือไม่ได้นิมนต์ต่อหน้านั้น แม้ในครั้งพุทธองค์ยังทรงอยู่ก็เคยมีคนนิมนต์ในทางไกลถึง 200 โยชน์ (ในพระธรรมบท)

เรื่องลอยกระทงปีนั้น (พ.ศ. 2534) พอจะเป็นบุคลาธิษฐานว่า กระทงที่ปล่อยกระทงแรกนั้นเป็นกระทงของท่านพระอาจารย์ การที่กระทงของท่านพระอาจารย์ไปรอกระทงอื่นๆ อยู่กลางสระนั้น ย่อมเปรียบเสมือนท่านพระอาจารย์ไปรอเราอยู่ที่ใดที่หนึ่งเมื่อพวกเราพร้อมแล้วบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ท่านพระอาจารย์จะพาพวกเราทั้งหลายเข้าสู่แดนนิพพานดินแดนแห่งบรมสุข เพราะไม่ต้องมาเกิดอีก

เรื่อง จอมโจรยอมสยบ ไม้จะล้มทับกุฏิแม่ชี

ตั้งแต่ข้าพเจ้ารู้จักท่านพระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย วัดเขาสุกิมมา ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 เป็นต้นมา ผู้เขียนเห็นท่านพระอาจารย์บำเพ็ญมหาทานเป็นกรณียกิจเป็นประจำทุกปี คือการนำพาศิษยานุศิษย์ และญาติธรรมทั้งหลายไปทอดผ้าป่ายังภาคเหนือและอีสานเป็นประจำอย่างน้อยก็ปีละ 1-2 ครั้ง นับว่าบรรดาญาติธรรมทั้งหลายเป็นผู้ที่โชคดีอย่างมหาศาล เพราะการพาญาติโยมจำนวนมากไปบำเพ็ญบารมีนั้นส่วนมากผู้นำพาทั้งหลายมักหาประโยชน์ส่วนตนด้วย แต่การนำพาของท่านพระอาจารย์นั้นไม่เคยหวังผลประโยชน์จากใครๆ เลยและการบำเพ็ญประโยชน์ทั้งหลายของลูกศิษย์และญาติธรรมนั้นท่านจะได้บุญและบารมีทุกๆ ท่านตามฐานานุรูปของแต่ละท่านอย่างแน่นอน เพราะบารมีธรรมของพระเดชพระคุณของท่านพระอาจารย์อย่างเต็มบริบูรณ์แล้ว ดังจะเห็นได้จากคำพระราชปุจฉา จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่มีต่อท่านพระอาจารย์ เมื่อคราวเสด็จเป็นองค์ประธานเททองหล่อพระประทานที่วัดเขาสุกิมเมื่อ พ.ศ. 2526

มีข้อความตอนหนึ่งว่า ท่านอาจารย์ สร้างวัดสร้างถาวรวัตถุเพื่ออะไร วิสัชนา ถวายพระพร อาตมาสร้างเพื่ออนุเคราะห์ชุมชนที่มาภายหลัง ถวายพระพร ซึ่งเป็นคำตอบพระราชปุจฉาที่ไม่เหมือนกับครูบาอาจารย์หลายองค์ที่ถูกถามมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่าพวกเราทั้งหลายคือ ลูกศิษย์และญาติธรรมทั้งหลายเป็นผู้โชคดีมหาศาลเพราะท่านอาจารย์ท่านได้อนุเคราะห์สงเคราะห์พวกเรา นำพาไปแจกทานบ้างนำพาไปทอดผ้าป่าบ้าง และนำพาไปทอดกฐินยังวัดต่างๆ อีกมากมายทุกๆ ปี เพราะท่านมีเมตตาสงสารพวกเราทั้งหลายที่ยังต้องท่องเที่ยวไปในวัฏสงสารอีกยาวนานเหลือจะคณานับ มีบางท่านผู้โชคดีผู้เห็นวัฏสงสารแล้วได้เร่งทำความเพียรอยู่เพื่อละภพและชาติทั้งหลายก็ขอโมทนาสาธุ

ปีนั้น 2516 ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ได้นำพาคณะศิษย์และญาติธรรมไปทอดผ้าป่าทางจังหวัดร้อยเอ็ดคณะผ้าป่าของท่านพระอาจารย์ได้ออกเดินทางในเวลาเย็น โดยมีท่านพระอาจารย์นั่งรถเก๋งกับพระอุปัฏฐาก

นำหน้าโดยมีทิดเสาร์, ภูเงินเป็นคนขับรถ การไปร้อยเอ็ดนั้นต้องไปทางอู่ตะเภาและขึ้นเขาปักธงชัย ซึ่งเป็นเทือกเขาสูงชัน เต็มไปด้วยอันตรายในสมัยนั้น เมื่อขบวนรถแล่นมากลางทางตั้งแต่วัดเขาสุกิมขึ้นมาถึงปักธงชัย ก็ยังไม่มีปัญหาอะไร แต่พอมาถึงตรงทางลาดชันใกล้ส่วนสูงที่สุดของเขาปักธงชัย รถของท่านพระอาจารย์ แล่นออกหน้ารถขบวนผ่านมาไกลพอดู พอรถมาถึงเกือบถึงเนินเขาที่สูงที่สุดนั้น ทันใดนั้นโชเฟอร์คือทิดเสาร์ได้มองไกลออกไปตามลำแสงของไฟหน้ารถและได้เห็นไม้ท่อนหนึ่งขนาดเท่าเสาเรือนขวางถนนอยู่ ทิดเสาร์ตกใจมากเพราะทราบดีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น จึงพูดด้วยเสียงอันดังตกใจว่า จะทำยังไงท่านอาจารย์ท่านอาจารย์พูดเชิงปลอบใจว่า อย่าตกใจขับไปเรื่อยๆ ทิดเสาร์พูดไม่ออกมองเขม็ง ไปยังท่อนไม้ใหญ่ข้างหน้าตัวแข็งทื่อ แต่รถยังแล่นเข้าหาท่อนไม้นั้นช้าๆ รถแล่นเข้าไปทุกขณะ ภายในใจของทิดเสาร์และครูบาที่มาในรถนั้นแทบจะไม่อยากหายใจ จนรถแล่นเข้ามาหาไม้ห่างอีกวาเดียว เท่านั้น ทันใดนั้นไม้ก็กระดกขึ้นเองเหมือนถูกบังคับด้วยรีโมท และกระดกตั้งหล่นลงทางเหวและลงข้างทาง

ยังความอัศจรรย์ให้แก่ทิดเสาร์และครูบาที่นั่งมาในรถเป็นอย่างยิ่งเมื่อรถแล่นเข้ามาจนสุดเนินเขาซึ่งเป็นส่วนสูงที่สุดของถนนสายนี้มีที่ราบซึ่งเขาทำไว้กว้างขว้างพอสมควร(ถนนสายนี้สหรัฐอเมริกามาสร้างไว้ตอนที่ทำสงครามเวียดนาม) ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ได้บอกให้ทิดเสาร์จอดรถ แต่ทิดเสาร์คัดค้านว่ามันเอาเราแน่นอนท่านอาจารย์อย่าอยู่เลยครับไปเถอะครับ แล้วพวกเราล่ะที่ตามมาทำยังไงท่านพระอาจารย์กล่าวและบอกให้ทิดเสาร์จอดรถแล้วท่านพระอาจารย์ได้ลงจากรถ แล้วเดินลงมาตามทางที่ขึ้นมาหน่อยหนึ่ง แล้วโบกรถขบวนที่ตามมาให้ขึ้นมาจอดรวมกันจนหมด เมื่อรถหมดขบวนครบทุกคันแล้วท่านพระอาจารย์ได้ชวนทิดเสาร์เดินลงไปตรงที่พวกโจรเอาขอนไม้ขวาง

แล้วท่านเพ่งมองลงไปข้างทาง เมื่อตอนมาถึงตรงนั้น ท่านพระอาจารย์เมื่อถึงที่ตรงขอนไม้แล้วก็เพ่งมองไปข้างทาง ซึ่งมีหญ้าขึ้นรกชัฏ และปกคลุมไปด้วยความมืดอันน่าสะพรึงกลัวนั้น และท่านได้เปล่งวาจาอันทรงอำนาจขึ้นว่า ออกมาให้หมดทันใดนั้น ตามพุ่มไม้และหญ้ารก ได้ปรากฏอาการเคลื่อนไหว ชายฉกรรจ์ในชุดพรางเกือบสิบคนได้ออกมาจากที่ซ่อนพร้อมอาวุธสงครามครบมือ เล่นเอาทิดเสาร์ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องนี้ให้ฟังหัวใจเต้นจนแทบจะพังเสียให้ได้ (คือออกแทบแตก) ทุกคนวางอาวุธโดยไม่ต้องสั่ง พร้อมทั้งกราบท่านพระอาจารย์ ด้วยอาการของคนสำนึกบาปและเกรงกลัวท่านพระอาจารย์อย่างยิ่ง ซึ่งท่านพระอาจารย์ได้ให้โอวาทเทศน์โปรดพวกเขาเหล่านั้นว่า ทีหลังอย่าทำอย่างนี้อีก รู้ไหมว่าขบวนรถเขาจะไปทำบุญทอดผ้าป่ากันถ้าทำลงไปจะบาปขนาดไหน

และท่านยังเทศน์โปรดให้โอวาทอีกหลายคำแต่ทิดเสาร์จำไม่หมด ในตอนท้ายท่านกล่าวว่า อาตมาขอบิณฑบาตนะทีหลังอย่าทำอย่างนี้อีก ซึ่งชายฉกรรจ์นิรนามเหล่านั้นรับคำก้มลงกราบท่าน และท่านก็อำลาลูกศิษย์ที่ไม่เหมือนลูกศิษย์คนอื่นๆ ของท่านทั้งหลายไปขบวนรถที่รอการมาของท่านพระอาจารย์ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่รู้เรื่องในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ทีนี้บางท่านคงสงสัยว่าทำไมผู้เขียนจึงเขียนพวกเขาเหล่านั้นเป็นศิษย์ เพราะว่าคนที่เชื่อฟังคำสั่งสอนแล้ว เชื่อว่าย่อมเป็นศิษย์ของอาจารย์ผู้สอนนั้นๆ เรื่องอย่างนี้ผู้ที่จะทำการให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจจิตแล้วไม่ใช่ธรรมดาๆ เลย ซึ่งคนเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ใจเหล็กใจหินทั้งนั้น แต่ก็มีแต่ครั้งพุทธกาลเท่านั้น ที่พระพุทธเจ้าเคยโปรดนายพรานศิวามิตและลูกชายเท่านั้น ซึ่งพระองค์ทรงสะกดให้นายพรานศิวามิตและลูกชายห้าคนซึ่งเป็นนายพรานเหมือนกันเงื้อธนูค้างไว้ในขณะที่จะยิงพระพุทธองค์

และพระพุทธองค์ได้แสดงธรรมจนชายทั้งหกได้คุณธรรมเป็นพระอริยบุคคลเบื้องต้นคือ พระโสดาบันบุคคลผู้ไม่เกิดในภพต่ำกว่าภพปัจจุบันอีก และเป็นผู้ที่มีพระนิพพานเป็นที่หวังได้ในอนาคตอันไม่นาน

ทีนี้ก็จะเล่าเรื่องการโค่นต้นไม้บนวัดเขาสุกิมต้นหนึ่งซึ่งมีความจำเป็นจริงๆ เพราะต้นไม้นั้นเอนเอียงไปทางกุฏิของแม่ชี (หลังใหญ่) ซึ่งเอนมากจนมีท่าทีว่าจะล้มแน่ๆ ถ้ามีลมพัดมาแรงๆ ถูกต้นไม้นั้น เมื่อโยม

มารายงานท่านพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์ก็ลงไปดู เมื่อท่านดูแล้วท่านก็บอกให้คนที่ชำนาญในการโค่นต้นไม้หลายคนไปพิจารณา ซึ่งทุกคนก็ต่างลงความเห็นว่าต้องเอาออกเพราะยังไงเสียมันต้องล้มลงใส่กุฏิและศาลาแม่ชีแน่ๆ ในอีกไม่ช้า ซึ่งท่านพระอาจารย์ก็ให้โยมเป็นธุระในเรื่องนี้ แต่ไม่มีใครกล้าโค่นเพราะต้นไม้ใหญ่มากประมาณสองคนโอบ แม้แต่ท่านจะให้หาเชือกมาดึงก็ตาม ในที่สุดต้องรอจนพระอาจารย์ว่างจากแขกจึงได้นิมนต์ท่านลงไปดู เมื่อท่านพระอาจารย์มาถึงที่ต้นไม้ที่จะโค่นแล้วท่านบอกว่าจัดการได้เลย คนโค่นต้นไม้ชุดนั้นซึ่งมี คุณล้ำ ใจงาม ผู้ใหญ่อุ้ม ธรรมลิขิต และคนอื่นๆ อีกหลายคน พร้อมด้วยเชือกที่ขึ้นไปผูกไว้ บนส่วนสูงของต้นไม้ แต่ความจริงเชือกก็ผูกไว้อย่างนั้นเอง แทบไม่ได้ใช้ประโยชน์เพราะไม่มีทางดึงเชือก

เมื่อไม้ล้มยิ่งสาวเชือกแทบไม่ทัน หรือถ้ามันล้มลงเขาตามที่เอนอยู่ย่อมไม่อาจจะรั้งมันให้อยู่ได้ เหตุนี้จึงไม่มีใครกล้าโค่นกันจนพระอาจารย์ให้สัญญาณว่า โค่นได้จึงลงมือฟันไม้ซึ่งก็ไม่นานนักเพราะความเอนของต้นไม้มีน้ำหนักถ่วงเป็นตัวดันอยู่แล้วจึงหักลงก่อนปรกติ คือถ้าไม้ไม่เอนจะต้องรอจนไม้ (แผล) ที่ฟันใกล้ขาดมันจึงล้มลง

เสียงดังโครมใหญ่เมื่อไม้หัก แต่ทุกๆ คนต้องอัศจรรย์ใจเพราะไม้ที่ล้มนั้นล้มลงไปตามแนวเอนเพียงนิดเดียวเท่านั้น แล้วค่อยๆ ล้มไปทางด้านทิศตะวันออกอย่างช้าๆ แล้วจึงค่อยเร็วขึ้นเมื่อไม้ล้มใกล้พื้น เสียงดังโครมใหญ่ ล้มลงข้างทางเดินของแม่ชีและค้างบนก้อนหินข้างทางเหมือนคนจับวาง จึงเป็นที่อัศจรรย์ต่อผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นอย่างยิ่งเรื่องนี้นักโค่นต้นไม้ทั้งหลายเมื่อเห็นก่อนก็ต้องบอกให้รื้อศาลาและกุฏิแม่ชีก่อนแน่ๆ เพราะไม่มีใครคาดการณ์ว่าเมื่อต้นไม้ลมแล้วมันจะพ้นสิ่งก่อสร้างคือศาลาแม่ชีและกุฏิแม่ชีที่อยู่ข้างล่างได้อย่างไร เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่ไม่ใช่ธรรมดาอีกเรื่องหนึ่ง และเรื่องในตอนหน้าจะตื่นเต้นไม่แพ้สองเรื่องที่อ่านอยู่ ขอให้ลองติดตามดู

ปราบทิฐิอาจารย์ทิวา ที่วัดเขาไทรสายัณห์... ไปโปรดลิเชอร์

เมื่อปีพุทธศักราช 2536 ข้าพเจ้าไปงานกฐินของวัดถ้ำข้าวเหนียวกวน จ.สุราษฎร์ธานี เมื่อเสร็จพิธีแล้วเลยถือโอกาสไปกราบท่านพระอาจารย์เชือน ปภัสสร วัดประชาสันติ อำเภอเมือง จ.พังงา ซึ่งท่านเป็นพระสุปฏิปันโณอีกรูปหนึ่งในภาคใต้

ข้าพเจ้าได้พบและพูดคุยกับนักเรียนดังคนหนึ่งซึ่งเขียนหนังสือในโลกทิพย์และในเครือของโลกทิพย์ เมื่อเขาทราบว่าผู้เขียนมาจากจันทบุรีและเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย เขาได้สรรเสริญถึงวัดเขาสุกิมว่าเป็นแบบอย่างแห่งปฏิปทาในทางปฏิสันถารเขาจัดให้เป็นอันดับหนึ่งของวัด และสรรเสริญท่านพระอาจารย์ว่าเป็นเทพเจ้าแห่งภาคตะวันออก และเขาบอกว่าเมื่อเป็นเด็กผมรู้จักท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยด้วยเหตุที่คุณพ่อท่านบังคับ และพาผมมาขอขมาท่านพระอาจารย์, เรื่องอะไรล่ะข้าพเจ้าถาม, คือเมื่อตอนนั้นผมเรียนหนังสือชั้นมัธยมที่กรุงเทพฯ ส่วนคุณพ่อของผมเป็นนายสถานีรถไฟที่ปากช่อง ส่วนท่านพระอาจารย์สมชาย ท่านอยู่วัดเขาไทรสายัณห์ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก และในสมัยนั้นป่าไม้แถวบริเวณปากช่อง ถูกบุกเบิกไปมาก ยังเหลือแต่ที่เขาไทรสายัณห์เท่านั้นที่ยังสภาพของป่าดีอยู่ สัตว์ป่าทั้งหลายเช่นพวกเก้งกวางจึงไปอาศัยอยู่ที่วัดจำนวนมากและเชื่องดีเสียด้วย ตอนนั้นผมกลับบ้านเสาร์อาทิตย์ เมื่อผมมาถึงแล้วคุณพ่อท่านสั่งว่า อย่าไปยิงกวางของอาจารย์สมชายนาท่านเลี้ยงไว้ แต่ความแก่นของผมมันอยากรู้และอยากซัดกวางดูซักที จึงแกล้งรับคำของคุณพ่อว่าครับครับ

พอคุณพ่อไม่อยู่ (คงไปธุระที่ตลาด) ผมก็เข้าไปเอาปืนลูกซองยาวของคุณพ่อซึ่งผมเคยใช้ประจำมาตรวจดูลูกปืนเรียบร้อยดีจึงชวนน้องชายไปด้วยกันเพื่อหาล่าสัตว์ แต่ไม่พบสัตว์อะไรจะพอยิงได้จึงเดินเลยมาถึงบริเวณวัดซึ่งเป็นเชิงเขาที่มีป่ารกครึ้ม เมื่อเดินสายตามองหาสักครู่หนึ่งก็

พบกวางตัวงามตัวหนึ่ง จึงประทับปืนเตรียมยิง เป็นไงเป็นกันกวางเป็นสัตว์ป่าใครจะมาเป็นเจ้าของ ความอยากได้กวางผมไม่กลัวแม้อาญาของพ่อ เมื่อเล็งปืนได้ศูนย์ผมก็เหนี่ยวไกปืนตูม เสียงกัมปนาทของลูกซองดังก้องป่าสนั่น แล้วได้ไหม? ข้าพเจ้าถาม, เจ้ากวางมันก็ผ่นเข้าป่าไปแต่ว่าเจ้าปืนผมนาซี่, เป็นยังไง ข้าพเจ้าถาม, มันแตกบานจากปลายกระบอกเข้ามาตั้งคืบ เขากล่าวต่อ พอผมกลับบ้านคุณพ่อจับผมมัดมือโยงกับขื่อตีผมเกือบตาย เมื่อท่านตีผมจนสลบสมกับโทษานุโทษของผมแล้ว

ในตอนเช้าท่านจึงได้พาผมไปกราบขอขมาท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยที่วัดเขาไทรสายัณห์นี่แหละที่ผมได้รู้จักท่านพระอาจารย์สมชายครั้งแรก เขากล่าว ต้องขออภัยที่ข้าพเจ้ามิได้ถามชื่อเสียงของเขาเพราะข้าพเจ้าไม่เคยคิดจะเขียนหนังสือมาก่อน พอดีจะเขียนเรื่องอาจารย์ทิวา อาภากโรพอดีนึกขึ้นได้จึงได้เขียนรวมกันไว้เสียเลย พันเอกพิเศษอาจารย์ณรงค์ แสงมณีช่วงที่มาอยู่วัดเขาสุกิม พ.ศ. 2515-2516 ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังเรื่องอาจารย์ทิวา อาภากโร และเหตุการณ์ในตอนนั้นให้ฟังว่าผมบวชคู่นาคของท่านอาจารย์ทิวา ท่านผู้ที่เคยอ่านประวัติของท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยที่พิมพ์ใน พ.ศ. 2533-2534 มาแล้วคงจะทราบว่าเมื่อ พ.ศ. 2502 ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยท่านได้จำพรรษาที่วัดเขาไทรสายัณห์ อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา

ซึ่งในปีนั้นท่านได้บำเพ็ญเพียรอย่างหนักพรรษาหนึ่ง, ซึ่งท่าน 7 วันจะฉันภัตตาหารครั้งหนึ่ง ในบางครั้ง 15 วันฉันครั้งหนึ่ง, มีบางครั้งท่านนั่งสมาธิ 15 วัน 15 คืนไม่ลุกจากที่เลยจนพระเณรกลัวท่านจะตายจึงพร้อมใจกันนิมนต์ให้ท่านฉันข้าวเสียบ้างกลัวร่างกายจะทนไม่ไหวเพราะขาดน้ำและอาหาร, ท่านยังได้ พิสูจน์อานิสงส์ของการบำเพ็ญเพียรด้วยการช่วยทำงานในวัดเช่นแบกปูนซีเมนต์ครั้งละสองกระสอบได้ถึงวันละ 21 เที่ยว ซึ่งได้ปูนถึง 42 ลูกลูกจ้างที่ทานข้าวสามมื้อแบกได้วันละ 20 ลูกเท่านั้น (บางช่วงหลวงปู่คำพันคำภีรปนโญเล่าให้ฟัง) และท่านยังช่วยทุบหินทำทางขึ้นเขาอีกด้วย ท่านพระอาจารย์ท่านเล่าให้ฟังว่าตอนที่ทุบหินเพื่อทำทางขึ้นไปสร้างมณฑปเก็บอัฐิ

หลวงปู่มั่นมีอยู่ครั้งหนึ่งอาจารย์ณรงค์ แสงมณีไปเอาปูนซีเมนต์ที่

โรงงาน กลับมากลางทางรถบรรทุกปูนที่อาจารย์ณรงค์นั่งมาเกิดอุบัติเหตุชนกับรถ บ.ข.ส. แต่ในขณะที่ชนกันจิตของอาจารย์ณรงค์ได้นึกถึงท่านและรายงานการชนกันกับรถ บ.ข.ส.

และบอกหมายเลขรถในขณะนั้นด้วยใจของเขา, ซึ่งเป็นขณะที่พระอาจารย์ท่านกำลังทุบหินอยู่ท่านยกค้อนเหล็กค้างไว้ในอากาศอยู่นานทำให้โยมและพระเณรสงสัยแต่ไม่กล้าพูดได้แต่มองท่านด้วยความแปลกใจ จนท่านลดค้อนลงท่านจึงกล่าวว่า รถอาจารย์ณรงค์ชนกันเสียแล้ว ชนกับรถ บ.ข.ส. หมายเลข... อาจารย์ณรงค์รายงานให้ผมทราบ ซึ่งโยมและพระเณรในตอนนั้นต่างก็อยู่ในอาการที่แตกต่างกัน

ผู้ที่เคยรู้เคยเห็นและรู้จักท่านพระอาจารย์มาก่อนก็ไม่มีใครนึกสงสัยหรือคัดค้าน ได้แต่รอเวลาตอนที่อาจารย์ณรงค์จะกลับมา

ในเย็นวันนั้นอาจารย์ณรงค์ได้กลับมาวัดเขาไทรสายัณห์ด้วยรถเช่าอีกคันหนึ่งหลังจากที่ตกลงกันเรื่องรถได้แล้ว และเล่าเหตุการณ์ที่รถชนกันพร้อมทั้งหมายเลขรถ บ.ข.ส. และเวลาที่ชนกันซึ่งตรงกับตอนที่ท่านพระอาจารย์กำลังยกค้อนค้างอยู่ตอนกลางวันพอดีๆ โยมทั้งหลายก็ตื่นเต้นกันยกใหญ่ พากันไปซื้อเลขซะอีก คนเราก็ชอบกันอย่างนี้แหละ และในครั้งนั้นช่างบังเอิญเลขรถ บ.ข.ส.ก็ดันมาออกตรงกับเลขลอตเตอรี่เสียด้วย ก็เป็นเรื่องประหลาดๆ อยู่เหมือนกันนา

ท่านอาจารย์ทิวา อาภากโร เดิมท่านเมื่อเรียนจบ ร.ร. นายเรือแล้วได้ติดยศเป็นเรือตรี แห่งกองทัพเรือ ได้รับทุนของรัฐบาลให้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ประเทศเยอรมนีในวิชาอุตุนิยมวิทยา ในระหว่างที่เรียนอยู่ในเยอรมันก็ได้ศึกษาวิชาจิตศาสตร์ คือการฝึกสะกดจิตไปด้วย และท่านเป็นคนเดียวที่ด๊อกเตอร์นักสะกดจิตของฝรั่งไม่สามารถสะกดท่านได้แม้แต่นักสะกดจิตที่เก่งๆ สามคนรวมกันไม่อาจจะสะกดท่านลงได้เลยจนครูผู้ชำนาญการสะกดจิตของฝรั่งกล่าวว่ายูจิตแข็งที่สุดในโลกและเหตุนี้เองที่อาจารย์ทิวาภูมิใจจนมีทิฐิคือความเชื่อว่าในโลกนี้ไม่มีใครจะสะกดจิตแกได้จริงๆ ดังฝรั่งมันว่า

พวกฝรั่งสมัยนั้นมักชอบดูถูกคนเอเชียและเมืองไทยเราว่าด้อยพัฒนายากจนและล้าหลังซึ่งท่านอาจารย์ทิวาไม่พอใจที่เขาดูถูกถึงบ้านเมือง ซึ่งเพื่อนๆ ฝรั่งเมื่อพูดกับท่านอย่างนั้น อาจารย์ทิวาก็ตอบว่าโธ่

เอ้ย ยูรู้หรือเปล่าหมาบ้านไอน่ะ ตอนเช้าก่อนกินข้าวน่ะมันจะต้องกินไข่ดาวสองฟองกับขนมปังเหมือนที่ยูกินตอนเช้าเลยรู้ไว้, ไม่เชื่อในเวลาปิดภาคเรียนยูไปเที่ยวบ้านไอก็ได้จะได้เลิกดูถูกไอเสียที

หลังจากนั้นท่านก็เขียนจดหมายมาทางบ้านเล่าเรื่องที่ท้าทายกับฝรั่งมันไว้ ให้โยมพ่อโยมแม่หัดหมาให้กินขนมปังไข่ดาวไว้เพราะเพื่อนฝรั่งมันจะมาดู ซึ่งทำให้เพื่อนฝรั่งเห็นแล้วจะไม่กล้าดูถูกอีก หลังจากที่ได้มาเที่ยวเมืองไทยกับท่านอาจารย์ทิวา

เมื่อเรียนจบปริญญาโทและกลับมาบ้านก่อนจะรับราชการต่อคุณหลวงปริญญาโยควิบูลย์และคุณหญิงได้บวชอาจารย์ทิวาซึ่งในครั้งนั้นอาจารย์ณรงค์ แสงมณีก็บวชเป็นคู่นาคของท่าน แต่อาจารย์ณรงค์บวชเพียงพรรษาเดียวก็ลาสิกขาไปทำราชการต่อ ในสมัยก่อนๆ ในกรุงเทพฯ หรือคนภาคกลางมักดูหมิ่นดูแคลนคนอีสาน เหมือนฝรั่งชอบดูถูกคนไทยสมัยก่อนๆ เหมือนกันซึ่งในครั้งนั้นก็เหมือนกัน ท่านอาจารย์ใหญ่ของเราก็เป็นชาวร้อยเอ็ดจึงไม่พ้นคำนินทาจากคนที่มีการศึกษาดีเรียนสูงๆ เมื่อการอยู่ร่วมกันย่อมมีคำพูดกระทบกันบ้างตามค่านิยมสมัยนั้น ถึงว่าข้าพเจ้าจึงชอบพูดว่าคนมีบุญจึงมักได้เกิดกรุงเทพฯ เพราะชื่อเมืองก็บอกแล้วว่าเป็นเมืองเทวดา ก็เป็นบุญกรรมที่จะได้เกี่ยวข้องระหว่างผู้มีการศึกษาดีกับพระอาจารย์ผู้ซึ่งมาแต่แดนทุรกันดารคืออีสานบ้านเฮา จึงทำให้คุณหลวงปริญญาโยควิบูลย์ ซึ่งท่านศรัทธาเลื่อมใสในพระเดชาพระคุณท่านอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ได้พาบุตรชายมาฝากเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย รายละเอียดระหว่างวันเวลาส่วนใหญ่ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องของท่านมากนัก แต่เรื่องที่อาจารย์ณรงค์ แสงมณีเล่าให้ฟังนั้นข้าพเจ้าคงไม่มีวันลืมแม้ครั้งหนึ่งผู้เขียนยังเคยถามท่านพระอาจารย์ใหญ่เรื่องที่จะเล่านี้และท่านยังกรุณาเล่าต่อไปจนเป็นเหตุให้ท่านได้พาอาจารย์ทิวาไปแดนกะเหรี่ยงซึ่งจะเขียนไปตามลำดับคือ

ในวงสนทนาในตอนเย็นวันหนึ่ง (คงตอนฉันน้ำปานะ) มีความตอนหนึ่งที่ท่านอาจารย์ทิวา อาภากโรได้กล่าวถึงเรื่องที่ตนไปเรียนเมืองเยอรมันได้ฝึกวิชาสะกดจิตและเคยใช้ฝรั่งผู้เป็นอาจารย์ทั้งหลายซึ่งล้วนแล้วแต่ระดับด๊อกเตอร์ทั้งนั้นสะกดจิตตัวท่านซึ่งผลปรากฏว่าฝรั่งผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายไม่อาจจะสะกดท่านได้เลยแม้จะให้อาจารย์ฝรั่ง

สะกดท่านทีเดียวถึงสามคนก็ไม่สามารถสะกดท่านได้ ซึ่งอาจารย์ทิวาจึงเชื่อมั่นในตนเองว่าในโลกนี้ไม่มีใครสะกดจิตท่านได้และคุยยืนยันในวงสนทนาในวันนั้นว่าในโลกนี้ไม่มีใครสะกดจิตผมได้หรอก ในวงสนทนาเงียบกริบไม่มีใครคัดค้าน แต่ทันใดนั้นเสียงจากข้างวงของอาจารย์ทิวาก็ดังขึ้น แล้วถ้ามีคนสะกดได้ล่ะ อาจารย์ทิวาหันไปทางเสียงที่ดังขัดมาทันทีพร้อมทั้งกล่าวว่า ใครล่ะสะกดผมได้ ท่านพระอาจารย์สมชายตอบว่า ผมนี่แหละสะกดได้ อาจารย์ทิวาย้อนคำพูดว่า, แล้วถ้าสะกดไม่ได้ล่ะ ท่านพระอาจารย์ตอบมาว่าแล้วถ้าสะกดได้ล่ะ ถ้าสะกดผมได้ผมบวชไม่สึก จริงรึเปล่าท่านพระอาจารย์สมชายถาม จริงถ้าสะกดผมได้ผมบวชไม่สึกจริงๆ แล้วถ้าสะกดผมไม่ได้ล่ะ, ผมสึกให้ท่านพระอาจารย์สมชายตอบในเวลานั้นพระเณรทั้งวัดเขาไทรสายัณห์ต่างก็ตื่นเต้นเพราะการประกาศสงครามทางจิตระหว่างอาจารย์ซึ่งไปเรียนและศึกษาเรื่องสะกดจิตมาจากเมืองนอก กับพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัศโต ซึ่งท่านก็เชื่อว่าได้ฝึกฝนตนเองมาดีแล้ว อาจารย์ทิวากล่าวทำลายความเงียบขณะนั้นว่า จะเอาเมื่อไหร่ล่ะ! คืนนี้แหละท่านพระอาจารย์ตอบ ที่ไหนเวลาอะไร (กี่โมง) อาจารย์ทิวาถาม, เอาอย่างนี้ก็แล้วกันตอนสี่ทุ่ม (22.00 น.) คุณอยู่กุฏิของคุณผมก็อยู่กุฏิของผมบนยอดเขา ท่านพระอาจารย์กล่าวแล้วมีหลักการและอาการอย่างไรบ้างเวลาถูกสะกดมีอาการยังไง อาจารย์ทิวาถาม คืออย่างนี้นะ เวลาสี่ทุ่มให้คุณเตรียมตัวให้ดีผมจะเริ่มสะกดตอนสี่ทุ่มตรง ถ้านั่งหรือยืนก็ตามเมื่อผมสะกดคุณจะหงายท้องตึงจากนั้นจะไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อีก

คุณจะพูดหรือร้องก็ไม่ออกได้แต่มีเหงื่อไหลตลอดเวลาที่ถูกสะกดต้องหาเพื่อนให้เอาน้ำอุ่นชุบด้วยผ้าขนหนูบิดให้แห้งแล้วเช็ดตามตัวคุณเพื่อบรรเทาอาการทรมานของคุณ ผมจะสะกดจนกว่าคุณจะบอกยอมแพ้จึงคลายสะกดให้ ว่าไงตกลงไหม? ตกลงอาจารย์ทิวาตอบ เอ้อผมจะสะกดทีเดียวสองคนก็ได้ใครจะสมัครอีกคนไหมท่านอาจารย์กล่าวทันใดนั้น ผม (อาจารย์ณรงค์) ขอสมัครเองครับ ผมก็มีญาณเหมือนกันอาจารย์ณรงค์กล่าว เอาตกลงตอนสี่ทุ่มคุณทั้งสองคนก็อยู่ที่กุฏิของ

ตนเองให้ระวังให้ดีนา อ้อแล้วใครจะอาสาเอาผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดตัวให้ท่านทั้งสององค์ล่ะ ท่านพระอาจารย์กล่าว ผมครับๆ ผมครับๆ เสียงอาสาสมัครที่จะทำหน้าที่เสียงดังเซ็งแซ่ ไม่มีใครเลยที่จะไม่อาสาพระเณรทุกองค์อาสาทั้งนั้น

คืนนั้นพอใกล้ 4 ทุ่มผม (อาจารย์ณรงค์) ก็เตรียมตัวเข้านั่งสมาธิ เพื่อนพระเณรก็นั่งล้อมรอบคอยดูอาการของผมพอสี่ทุ่มตรง ผมก็มีอาการหงายท้องไม่สามารถขืนนั่งอยู่ได้ ผมพยายามขัดขืนอย่างเต็มกำลังแต่มันกระดุกกระดิกไม่ได้เลยลองขยับปากจะพูดก็พูดไม่ได้ ประสาทการทำงานทุกส่วนถูกควบคุมไว้จนหมดสิ้น ผมนึกจะทำอะไรแม้แต่จะพลิกตัวก็ไม่ได้ พยายามจะพลิกแต่มันกระดิกไม่ได้เลยได้แต่เหงื่อออกมีแต่ตาเท่านั้นที่มองไปดูเพดานห้องเพราะไม่สามารถมองไปทางอื่นได้ ผมสู้อยู่นานสิบห้านาทีจึงยอมแพ้ เมื่อใจผมบอกยอมแล้วท่านพระอาจารย์ท่านก็คลายสะกดให้ผม พอผมลุกขึ้นนั่งได้ก็รีบเช็ดตัวอีกทีและชวนพระเณรไปดูอาจารย์ทิวาซึ่งท่านก็ยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ พระเณรก็ชุบผ้าบิดน้ำเช็ดตัวท่านอยู่ ท่านอาจารย์ทิวาท่านเก่ง ท่านสู้ได้ถึงสี่สิบห้านาทีถึงได้ยอมแพ้อาจารย์ณรงค์กล่าว ซึ่งเรื่องนี้แม้แต่ท่านพระอาจารย์ใหญ่ (หลวงพ่อสมชาย) ท่านก็ยอมรับว่าอาจารย์ทิวาท่านเก่งจิตแข็งสามารถสู้ท่านได้ถึง 45 นาทีซึ่งยังไม่มีใครสู้ได้นานขนาดนี้ หลังจากที่ผู้เขียนเคยถามท่านเรื่องนี้,จากนั้นมาอาจารย์ทิวาก็ยอมรับความพ่ายแพ้และรักษาสัจจะคือไม่สึกออกไปแม้แต่ทางราชการก็ยังให้โอกาสอีกเป็นปีก็ไม่สึกในที่สุดพ่อแม่ก็ต้องเสียค่าปรับเรื่องไปเรียนปริญญาโทที่เยอรมันเพราะเป็นนักเรียนทุนซึ่งในระเบียบต้องรับราชการต่ออีกไม่น้อยกว่าสองปี

หลังจากนั้นอาจารย์ทิวา อาภากโร ได้ติดตามท่านพระอาจารย์สมชายไปบำเพ็ญเกือบทุกแห่งเพราะหลังจากออกพรรษาแล้วท่านพระอาจารย์ก็ได้ไปบำเพ็ญที่ภูวัว และถ้ำเป็ด และตอนอยู่ถ้ำเป็ดนี้เองก็มีเรื่องราวของลิงเทวดามาช่วยหาหน่อไม้ให้ท่านพระอาจารย์ขอให้ท่านติดตามอ่านในประวัติท่านพระอาจารย์ พ.ศ. 2534 เอาเอง (ฉบับของวัดเขาสุกิม) และพอปี 2503 ท่านพระอาจารย์ก็มาจำพรรษาที่ปราสาทเขาพนมรุ้ง ตอนออกพรรษาท่านพระอาจารย์ปรารภไปบำเพ็ญอีก

ท่านพระอาจารย์ทิวาพูดปรารภว่าให้พระอาจารย์พาไปบำเพ็ญที่ลำบากๆ หน่อยก็ดี ท่านพระอาจารย์จึงพาคณะเณรลองลงไปทางใต้มาลงที่หัวหิน ประจวบคีรีขันธ์ พักที่วัดราชายตนะบรรพต อยู่สองเดือนเศษก็พาคณะเข้าป่าลึกแดนกะเหรี่ยงอาศัยการบิณฑบาตกับพวก ตชด. แต่อาหารขัดสนเกินไปท่านพระอาจารย์จึงพาคณะกลับมาพักที่หัวหิน ตัวของท่านแยกไปบำเพ็ญในป่าลึกอีก

ดังที่ท่านเคยอ่านประวัติท่านพระอาจารย์ในช่วงนี้มาแล้ว แต่มีสาระสำคัญที่ท่านพระอาจารย์เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังมาว่าเมื่อท่านเข้าไปอยู่กับกะเหรี่ยงหมู่บ้านหนึ่งนั้นพูดกันไม่รู้เรื่องและเขานับถือผีนับถือเทวดา เขาไม่รู้จักพระเขาจึงไม่ใส่บาตร ท่านต้องอดอาหารเป็นเดือนๆ ต้องฉันแต่น้ำ แต่ต่อมามีเด็กกะเหรี่ยงคนหนึ่งชอบมาดูมามองท่านเป็นประจำจึงหัดภาษากะเหรี่ยงกับเด็กนั้นโดยใช้ภาษาใบ้เป็นหลัก และใช้ให้เด็กชายกะเหรี่ยงนั้นเด็ดผักหนามผักกูดมาใส่บาตรให้ฉันทำให้พอประทังชีวิตอยู่ได้ระยะหนึ่ง ท่านเล่าว่าที่แดนกะเหรี่ยงถิ่นนี้มีศาลเจ้าที่ทำด้วยหินหนึ่งหลัง บริเวณศาลเจ้าเป็นพระลานหินมีน้ำล้อมรอบ และมีต้นทุเรียนสูงใหญ่รอบบริเวณศาลเจ้านั้นซึ่งไม่ทราบว่าเขาปลูกกันไว้แต่ครั้งไหน เพราะต้นมันใหญ่จริงๆ แหงนคอตั้งปาโคนต้นมันใหญ่ 2 คน 3 คนโอบเลยทีเดียวมีลูกต้นหนึ่งเป็นพันๆ ลูก แต่ลูกไม่โตต้องรอมันหล่นเขาถึงจะกินมัน และที่ศาลเจ้านี้พวกกะเหรี่ยงเขาใช้ทำพิธีตามลัทธิความเชื่อของเขาซึ่งนับถือเทวดาเป็นหลัก

มาวันหนึ่งพอดีมี ตชด.มาที่หมู่บ้านนั้นซึ่งบังเอิญตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำตอนกลางคืนได้มีลูกไฟดวงหนึ่งดวงใหญ่ขนาดลูกฟุตบอลลอยออกมาจากศาลเจ้ามีแสงสว่างมากและลอยสูงขึ้นไปในอากาศ ทำให้กะเหรี่ยงทั้งหลาย แตกตื่นกันโกลาหลได้พากันถามพวก ตชด. ว่าลูกไฟนั้นเป็นอะไร พวก ตชด. บอกว่าเป็นเทวดา พอรู้ว่าเป็นเทวดาเท่านั้นต่างก็คุกเข่าลงกับพื้นและทำการกราบเทวดาด้วยความเคารพและเกรงกลัว และเมื่อเงยหน้ามองไปที่ดวงไฟก็เห็นลอยไปช้าๆ ต่างคนต่างก็เดินตามเทวดาไปกันทั้งหมู่บ้าน ดวงไฟยังลอยไปเหนือยอดไม้ไปเรื่อยๆ พวกกะเหรี่ยงก็ยังเดินตามไปเรื่อยเหมือนกัน ดวงไฟนั้นมาหยุดที่ตรง

ต้นไม้ที่ท่านพระอาจารย์กางกลดบำเพ็ญอยู่ แล้วลูกไฟก็ลงมาที่กลดท่านพระอาจารย์แล้วแสงสว่างก็ดับหายไป ซึ่งครั้งนี้กะเหรี่ยงทั้งหลายต่างก็ถามกันว่าเทวดามาที่พระทำไม ต.ช.ด. ซึ่งเดินตามมาด้วยก็บอกว่าเทวดามากราบพระ พระดีกว่าเทวดาอีกหรือกะเหรี่ยงถาม ต.ช.ด. ซึ่ง ต.ช.ด.ก็ตอบว่าดีกว่าซี่ เพราะพระเป็นครูของเทวดาทันใดก็มีเสียงเซ็งแซ่ ในหมู่ชาวกะเหรี่ยงซึ่งขณะนั้นท่านพระอาจารย์ ซึ่งนั่งสงบอยู่ใต้กลดที่แขวนอยู่โคนไม้นั้นแต่มุ้งกลดผูกรวบอยู่ข้างบน

และแล้วกะเหรี่ยงทั้งหมดก็นั่งคุกเข่าลงกราบพระอาจารย์ และหัวหน้ากะเหรี่ยงก็พูดผ่านล่ามคือ ต.ช.ด. ว่าเมื่อพระเป็นครูของเทวดาที่พวกเราเคารพรัก เราจึงมีความเคารพรักพระด้วย ข้าพเจ้าผู้เป็นหัวหน้าชาวบ้านจะขอกระทำความเคารพท่านผู้เป็นครูของเทวดาจะได้ไหม? เมื่อล่ามซึ่งเป็น ตชด. นั้นกราบเรียนท่านพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์ก็ถามว่าเขาจะทำยังไงล่ะ? ตชด. บอกว่าเขาจะกดหัวท่านพระอาจารย์กดยังไงแล้วกดกี่คนท่านพระอาจารย์ถามเมื่อล่ามถามกะเหรี่ยงเสร็จแล้วก็หันมากราบเรียนท่านพระอาจารย์ว่า เขาจะกดเฉพาะหัวหน้าเท่านั้นและก็กดเพียงทีเดียวเพื่อเป็นการแสดงความรักอย่างเพื่อนคือเขาจะขอเป็นเพื่อนกับท่านพระอาจารย์นั่นเอง

ซึ่งเป็นประเพณีของเขาและสำหรับคนที่เขารักเท่านั้น ท่านพระอาจารย์ตรองดูครู่หนึ่งก็ตอบตกลง เมื่อ ตชด.บอกหัวหน้ากะเหรี่ยงแล้วเขาก็เข้ามาหาท่านพระอาจารย์ โดยนั่งคุกเข่าอยู่หน้าพระอาจารย์ท่านพระอาจารย์ก็ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่งเขาก็ใช้สองมือกดลงบนศีรษะท่านพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์ก็บอก ตชด.ว่าเราก็รักเขาจะขอกดเขาบ้างจะได้ไหม? เมื่อ ตชด. ถามเขาแล้วเขาบอกว่าเขายินดีอย่างยิ่งเพราะแสดงว่าอาจารย์ก็รักเขาเหมือนกัน

ผู้เป็นหัวหน้ากะเหรี่ยงก้มหัวลงตรงหน้าพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์ก็เลยกดให้เสียสามทีเลย ผลปรากฏว่าเขาดีใจมากเพราะแสดงว่าอาจารย์รักเขามากเมื่อหัวหน้าถอยออกมา ลูกบ้านที่เป็นชายทั้งหลายต่างก็เข้าไปให้พระอาจารย์กดหัวให้ซึ่งทุกคนเมื่อได้รับการกดหัวจากพระอาจารย์ซึ่งเป็นครูของเทวดาต่างก็ดีใจเป็นล้นพ้น ท่าน

พระอาจารย์กล่าวว่าแหมกดซะจนเหนื่อยแน่ะกว่าจะหมดแม้แต่ผู้หญิงก็อยากมาให้กดเหมือนกันแต่บอกผ่านล่ามว่าถูกตัวผู้หญิงไม่ได้

พอวันรุ่งขึ้น กะเหรี่ยงทั้งหลายพร้อมด้วยหัวหน้าได้นำอาหารมาให้ (ถวาย) มากมาย มีข้าวไร่ที่หุงด้วยกระบอกไม้ไผ่ซึ่งมีกลิ่นหอมมาก เนื้อทอดและผักต่างๆ อีกมากมาย และยังมีอาหารพิเศษอีกถาดหนึ่งซึ่งเขาถือว่าเป็นอาหารอันเป็นมงคลเป็นอาหารพิเศษสำหรับเทวดาเท่านั้น เขาได้นำมาถวายให้ท่านพระอาจารย์ เพราะเขาเคารพรักเหมือนเทวดาของเขา ล่ามซึ่งเป็น ต.ช.ด. กราบเรียนท่านพระอาจารย์ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่าเอเราจะกินได้ยังไง ก็เขานึ่งตะกวดซึ่งวางมาในถาดทั้งตัวทั้งเล็บทั้งเกล็ดก็ยังอยู่ครบเหมือนตอนเมื่อมันเป็นๆ อยู่เลย ท่านก็เกิดความคิดขึ้นว่า อาหารอื่นก็มากมาย แล้วก็ของอย่างนี้เขาก็ถือว่าเป็นอาหารมงคลจึงได้บอก ต.ช.ด. ว่าอาหารถาดนี้เป็นอาหารมงคลเราขอขอบใจที่นำมาให้เรา แต่ว่าเราเองก็ไม่มีอะไรจะตอบแทนเราจึงขอมอบอาหารอันเป็นมงคลนี้ ให้พวกท่านไปแบ่งกันกินเพื่อเป็น สิริมงคลเถิด เมื่อ ต.ช.ด.กล่าวจบท่านพระอาจารย์ก็ยกถาดตะกวดตัวนั้นส่งให้หัวหน้าชาวกะเหรี่ยงเมื่อรับจากมือท่านพระอาจารย์ เพียงครู่เดียวเท่านั้นท่านพระอาจารย์บอกว่าแม้แต่กระดูกหรือเกล็ดก็ไม่มีเหลือติดก้นถาดเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะเขาดีใจที่ได้อาหารอันเป็นมงคลจากครูของเทวดา

ท่านพระอาจารย์บอกว่าข้าวของเขานั้นหอมเหลือเกินหรือคงเป็นเพราะไม่ได้ฉันข้าวมาเป็นเดือนๆ ครูบาทั้งหลายได้อ่านเรื่องนี้อย่านึกว่าครูบาอาจารย์ท่านส่งเสริมอดข้าว แต่ว่าจะลองดูก็ได้พอให้รู้เวทนาตามกำลังของตนเองก็แล้วกัน

ตั้งแต่วันนั้นมาเรื่องอาหารการฉันก็สะดวกสบายโดยไม่ต้องบิณฑบาตเลยเพราะเขาไม่ให้บิณฑบาตเขาขอนำอาหารมาให้เองท่านพระอาจารย์อยู่สอนอบรมชาวกะเหรี่ยงทั้งหมู่บ้านหันมาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย แม้ลูกสาวของหัวหน้ากะเหรี่ยงก็ยังบวชชีอยู่ที่วัดเขาสุกิมก็มีในปัจจุบัน และเมื่อเวลาใกล้ออกพรรษาท่านก็นึกห่วงหมู่พระเณรที่รอท่านอยู่หัวหิน ท่านจึงบอกลิเชอร์ หัวหน้ากะเหรี่ยงว่าท่านจะกลับแล้วเพราะคณะพระเณรหมู่ของท่านรออยู่ที่หัวหินหลายเดือนแล้ว ซึ่งทำเอา

ลิเซอร์ผู้เป็นหัวหน้า ถึงน้ำตาคลอ และกล่าวว่า ถ้าแม้นเพื่อนไปอยู่ที่ใดไม่สบายกายไม่สบายใจขอให้เพื่อนกลับมาหาเราเราจะเลี้ยงเพื่อนตลอดชีวิตของเพื่อนแม้นเราจะตายก่อนก็จะสั่งลูกสั่งหลานญาติพี่น้องให้ดูแลเลี้ยงเพื่อนตลอดไป เรื่องลิเซอร์นี้ท่านพระอาจารย์เคยบอกว่าลิเซอร์เป็นเพื่อนสหชาติของท่านมาสามชาติแล้ว (คือเกิดวันเดือนปีเดียวกัน)

ลิเซอร์ได้เป็นผู้นำทางมาส่งท่านพระอาจารย์โดยมาทางลัดจากบ้านป่าละอูลงมาหัวดินระหว่างทาง พบตะกวดตัวใหญ่ กำลังวิ่งหนีจะขึ้นต้นไม้ ลิเซอร์เอามีดชี้แล้วว่าคาถาเจ็ดคำเท่านั้นตะกวดตัวนั้นก็หมอบนิ่งอยู่กับที่ แม้จะเอาไม้เขี่ยก็ไม่หนี อยู่ตรงนี้ขากลับกูจะมาเอามึง แต่ท่านพระอาจารย์ได้ขอบิณฑบาตไว้ บอกว่าวันนี้เป็นวันที่จะจากกันขอให้ปล่อยมันไปเอาบุญเถอะเพื่อเป็น สิริมงคล แล้วลิเซอร์ก็เอามีดชี้ไปทางตะกวดแล้วว่าคาถาอีกเจ็ดคำตะกวดก็วิ่งหนีจากที่นั้นไป ผู้เขียนเคยถามลิเซอร์ว่าอายุเท่าไหร่เขาบอกว่าเท่าๆ อาจารย์ทุกอย่าง หลายท่านคงเคยพบเคยเห็นลิเซอร์มีหนวดเคราขาว

ปากแดงโพกหัวดูแล้วเหมือนซานตาคลอส มักจะมางานวันเกิดพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยเป็นประจำเกือบทุกปีตอนนี้เสียชีวิตแล้ว

เมื่อรวมหมู่คณะกันที่หัวหินแล้วท่านอาจารย์ทิวา อาภากโร ก็ชวนท่านพระอาจารย์มาทางจันทบุรี และได้มาอยู่วัดเนินดินแดง เกือบสามปีตั้งแต่ปี 2504-2507 ท่านพระอาจารย์ได้มาอยู่บนวัดเขาสุกิม ทางท่านอาจารย์ทิวาได้ตั้งใจฝึกสมาธิอย่างจริงจัง ทิดช่วยวงศ์สวาท เคยบวชอยู่วัดเขาสุกิมสี่พรรษาเป็นเณรสองเป็นพระสอง และเคยอุปัฏฐากท่านอาจารย์ทิวา อาภากโร เคยเล่าให้ฟังว่า อาจารย์ทิวาท่านเคยมองปลวกหรือมองมดที่ไต่เสากุฏิร่วงหล่นลงมาตายหลายหน และนายละออ พูลสวัสดิ์เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่าเคยอุปัฏฐากอาจารย์ทิวาไปเชียงใหม่ อาจารย์ทิวาเคยเพ่งสมาธิให้รถไฟหยุดในถ้ำขุนตาลมาแล้ว โดยอาจารย์ทิวาบอกล่วงหน้าก่อนเข้าถ้ำและท่านก็นั่งหลับตาเข้าสมาธิ เมื่อรถวิ่งถึงกลางถ้ำ รถถูกเบรกทั้งขบวนและหยุดลงทำให้เจ้าหน้าที่รถไฟต่างวิ่งมาตรวจตามโบกี้รถไฟทุกหลัง และยังมีอีกตอนหนึ่งคือ นายหลวยหัตถแพทย์ เล่าให้ฟังว่า

วันหนึ่งอาจารย์ทิวามาลาสึกต่อท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ผู้เป็นอาจารย์ กล่าวว่าผมทำสำเร็จแล้วผมมาลาสึกเพราะผมเป็นทหาร ต่อไปนี้แม้ข้าศึกมาทั้งกองทัพ ผมไม่ต้องใช้ลูกปืนแม้แต่นัดเดียว เพียงแต่ผมสั่งให้มันตายมันก็ต้องตาย ท่านพระอาจารย์ถามว่าท่านสำเร็จอะไร สำเร็จจิตไงครับอาจารย์ทิวาตอบ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่าไหนคุณลองทำให้ผมดูซิ อาจารย์ทิวาก็มองส่ายหามดก็พอดีมีมดง่ามเดินมาบริเวณนั้นตัวหนึ่งท่านอาจารย์ทิวาบอกว่าดูนะ แล้วท่านก็ชี้นิ้วไปทางมดนั้นและออกคำสั่งว่าหยุด

โยมหลวยว่าโอมันน่ามหัศจรรย์มดหยุดเดินไม่ดุกดิกเลย ท่านพระอาจารย์สมชายจึงกล่าวว่าคุณสำเร็จแล้วที่นี้ลองสั่งให้มันไปดูซิสั่งให้มันเดินซิ ท่านอาจารย์ทิวาก็มองดูมดและชี้ไปที่มดแล้วบอกให้มันเดิน แต่น่าสงสารเจ้ามดน้อยมันไม่เดินเพราะว่ามันตายเสียแล้ว ท่านพระอาจารย์กล่าวว่าคุณทำให้มดตายเสียแล้ว คุณเป็นอาบัติแล้วนะ คุณว่าคุณสำเร็จแล้วคุณยังไม่รู้เลยว่ามดตัวเท่านี้คุณควรใช้พลังออกมาสักกี่ส่วนคุณจะใช้พลังออกมาเท่าใดที่พอจะหยุดมดได้คุณใช้มันมากมดมันก็ตายเท่านั้นเอง ลองดูของผมบ้างแล้วท่านรอมดตัวหนึ่งซึ่งกำลังเดินมาเมื่อมาได้ระยะพอสมควรท่านก็ออกคำสั่งว่าหยุดมดมันก็หยุดเดินทันที สักครู่ท่านก็สั่งให้มันเดินซึ่งมดตัวนั้นมันก็เดินตามคำสั่งของท่านและท่านให้มันหยุดอีกมันก็หยุดอีกให้มันเดินมันก็เดินอย่างนั้นหลายเที่ยวเหมือนใช้รีโหมดคอนโทรล และท่านกล่าวว่าอันนี้ไม่ใช่เหตุไม่ใช่ปัจจัยที่เราเข้ามาบวชหรอกนี่มันเป็นผลพลอยได้มันเป็นทางผ่านต่างหากมันไม่ใช่ของจริงที่เราเข้ามาบวชมันเป็นของเด็กเล่น

ตั้งแต่ในอดีตที่วัดเขาไทรสายัณห์ ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโยได้ใช้อำนาจสมาธิที่ท่านฝึกจิตมาดีแล้วอบรบสั่งสอนผู้มีจิตอันแกร่งกล้าให้ละศากยะทิฐิจนได้เป็นครูบาอาจารย์สืบทอดพระศาสนา จนมีศรัทธาจำนวนมากได้รับความเมตตาสงเคราะห์ด้วยธรรมจากท่านเหล่านั้น

ของหลวงพ่อมรกต ฐิตสาโร วัดเพชราวุฒิ

ในโอกาสงานวันเกิดท่านพระอาจารย์ใหญ่ หรือหลวงพ่อสมชาย ฐิตวิริโย คือวันที่ 15 เมษายนของทุกปี บรรดาลูกศิษย์ และผู้มีศรัทธาทั้งหลายได้มาร่วมแสดงมุทิตาจิตต่อท่านพระอาจารย์ จากทั่วสารทิศนับหมื่นนับแสนคน แม้สานุศิษย์ชาวต่างประเทศก็มี ผู้คนที่มามีมาตั้งแต่วันที่ 14 เมษายน มาค้างคืนก็มิใช่น้อย แต่จะมากจริงๆ คือวันที่ 15 ในงานวันเกิดท่านพระอาจารย์แม้ผู้คนจะมามากสักเพียงใด ผู้ที่มาในงานก็มิต้องอาทรเรื่องอาหารการกินแต่อย่างใด เพราะมีผู้มีศรัทธาต่อท่านพระอาจารย์มาร่วมตั้งโรงทาน ทั้งบริเวณลานจอดรถและบนวัดนับเป็นร้อยร้านมีอาหารสารพัดตั้งแต่ส้มตำ ก๋วยเตี๋ยว ข้าวแกง จนถึงข้าวมันไก่และกระเพาะปลาก็มีมาร่วมในงานให้ท่านที่มาในงานรับทานฟรีทุกร้าน ในจำนวนร้านอาหารทั้งหลาย

มีคณะหนึ่งมาจากหัวหิน เป็นคณะของหลวงพ่อมรกต ฐิตสาโร วัดเพชราวุฒิ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมาออกร้านอาหารตั้งโรงทานอยู่ด้วย หลวงพ่อมรกตท่านเป็นพระเสียจักษุคือตาบอดทั้งสองข้าง ผู้เขียนเคยได้ยินท่านพระอาจารย์ใหญ่ หลวงพ่อสมชาย ฐิตวิริโย กล่าวสรรเสริญท่านอาจารย์มรกตว่าแม้ท่านจะเป็นพระตาบอดแต่สามารถสร้างวัดได้ใหญ่โต แม้ศาลาของท่านก็ใหญ่โตมีชั้นมีห้องอันซับซ้อนแม้คนตาดีดีอย่างท่านเดินดูแล้วยังแทบหลงทางจำแทบไม่ได้ ทำให้ผู้เขียนมีความคิดที่จะไปชมดูเหมือนกัน และท่านพระอาจารย์ท่านเคยเล่าเรื่องที่ท่านไปบำเพ็ญดินแดนกะเหรี่ยงที่บ้านป่าละอูก็เคยกล่าวถึงท่านอาจารย์มรกต และท่านกล่าวตอนหนึ่งว่าเมื่อก่อนหลวงพ่อมรกตท่านก็ตาดีดีเหมือนคนทั่วไป

แต่เพราะกรรมวิบากในอดีตจะให้ผลที่จะทำให้ท่านตาบอดท่านจึงบอกให้อาจารย์มรกตไปเรียนวิชาที่จะช่วยตัวเองให้ได้ในเวลาตาบอด

ความจริงในสมัยนั้นถ้าเราเป็นอาจารย์สมชายก็ไม่ใช่หมอดูที่มีชื่อเสียงมาแต่ไหน หนำซ้ำยังเป็นพระหนุ่มๆ เพิ่งอายุสามสิบกว่าปีเท่านั้นดีไม่ดีจะพาลโกรธท่านเอาเสียอีกนะซิ การกล่าวถึงหลวงพ่อมรกตของท่านพระอาจารย์ผ่านไปกว่าสิบปี ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2536 ผู้เขียนได้มีโอกาสไปร่วมทอดกฐินทางใต้คือวัดถ้ำข้าวเหนียวกวน จ.สุราษฎร์ธานี

ข้าพเจ้าเดินทางโดยรถยนต์ของอาจารย์จวนน้อยบุญชูซึ่งอยู่กำแพงเพชร แต่มีศรัทธามารับผู้เขียนจากระยองเพื่อไปกฐินที่สุราษฎร์ธานี เดินทางตั้งแต่เที่ยงก็ไปมืดตอนถึงวังมะนาวราชบุรี

พอมาถึงหัวหินก็มืดค่ำ สองทุ่มกว่าก็สงสารคนขับคืออาจารย์จวนน้อยบุญชูจึงคิดหาที่พักนอนก็นึกถึงหลวงพ่อมรกตขึ้นมาได้จึงได้สอบถามชาวบ้านร้านตลาดที่หัวหินว่าวัดหลวงพ่อมรกตอยู่ที่ไหนซึ่งในตอนนั้นแม้แต่ชื่อวัดของท่านก็ยังจำไม่ได้แต่ยังดีที่ท่านเป็นพระเป็นอาจารย์ที่ชาวหัวหินรู้จักและให้ความเคารพ โยมผู้หวังดีขี่รถนำทางพามาส่งถึงวัดเพชราวุฒิ คือวัดที่หลวงพ่อมรกตท่านสร้างนั่นเอง

พอถึงวัดเพชราวุฒิไฟฟ้าหน้าวัดและในวัดยังสว่างไสวอยู่แม้จะเป็นกลางคืน ศาสนวัตถุก็ยังดูสวยงามน่าตื่นตาตื่นใจไม่น้อย ทั้งศาลาการเปรียญก็หลังใหญ่โต หอระฆังและหอกลองก็ใหญ่โตตกแต่งไว้สวยงามมาก ผู้เขียนและอาจารย์จวนน้อยบุญชูและแม่บ้านซึ่งเป็นอาจารย์ ก.ศ.น. กำแพงเพชร ได้รับการต้อนรับจากเจ้าหน้าที่ของวัด และเมื่อทางเจ้าหน้าที่รับทราบวัตถุประสงค์ของคณะผู้เดินทางมาจากระยองแล้วจึงได้พาไปหาหลวงพ่อมรกตที่ศาลาชั้นที่สอง

เมื่อคณะผู้เขียนแนะนำตัวแล้วท่านก็กล่าวด้วยอารมณ์ดีว่าอ๋อโฆษกผมจำเสียงได้ ดูเอาเถอะท่าน ความจำของท่านแม่นยำไม่ลืมเลือนเลยเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเคยเป็นโฆษกวัดเขาสุกิมนั้นผ่านมาไม่น้อยกว่า 15 ถึง 20 ปี แล้วก็ตามและผู้เขียนเองก็ไม่เคยรู้จักมักคุ้นกับท่านมาก่อนเพียงแค่เคยเห็นท่านและเคยจูงพาท่านเดินบนศาลา

เพื่อเข้ากราบท่านพระอาจารย์เพียงหนเดียวเท่านั้น และวันนั้นท่านก็ให้เกียรติผู้เขียนโดยท่านบอกว่านานๆ เจอกันที วันนี้จะนอนคุยกันซักคืน ซึ่งผู้เขียนก็รับคำท่านว่าครับๆ ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ

ผู้เขียนได้ถามประวัติความเป็นมาของการสร้างวัดของท่าน ซึ่งท่านก็กรุณาเล่าให้ฟังด้วยดีแต่รายละเอียดข้าพเจ้าลืมเสียแล้ว ผู้เขียนได้ถามท่านอีกว่าก็หลวงพ่อพิการทำไมถึงจะสร้างอะไรๆ ให้มันใหญ่โตนักล่ะ ท่านบอกว่าหลวงพ่อลีอาจารย์ท่าน (หลวงพ่อลีวัดอโศการาม) สั่งให้สร้างมากๆ เพราะเรามีกรรมมากต้องสร้างบารมีไว้มากๆ ในชาตินี้

ก็พอดีข้าพเจ้าผู้เขียนนึกถึงคำพูดของท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย เมื่อครั้งก่อนขึ้นมาได้ที่ท่านเคยกรุณาเล่าเรื่องอาจารย์มรกตให้ข้าพเจ้าฟัง จึงได้ถามหลวงพ่อมรกตขึ้นว่า หลวงพ่อครับผมเคยได้ยินมาว่าเมื่อก่อนตอนยังหนุ่ม หลวงพ่อเคยเป็นนายทหารอากาศ (ครับท่านรับคำ) แล้วเมื่อสมัยก่อนตอนที่บวชแล้วได้รู้จักกับท่านอาจารย์สมชายในช่วง พ.ศ. 2504 นั้นเคยบำเพ็ญร่วมกับท่านอาจารย์สมชาย (ครับท่านรับคำ) ผมได้ยินมาว่าท่านพระอาจารย์สมชายเคยทำนายอนาคตของหลวงพ่อมรกตว่า อีกสิบปีข้างหน้าหลวงพ่อมรกตตาจะบอดใช่ไหม? (ครับท่านรับคำ)

และแนะนำให้หลวงพ่อมรกตรีบหาวิชาใส่ตัวไว้เพื่อช่วยตัวให้ได้ในยามที่ตาบอดซึ่งท่านแนะนำว่าให้ไปเรียนวิชาขีดๆ เขียนๆ น่ะ (วิชาหมอดู) จริงไหม? (จริงครับท่านรับคำ) ข้าพเจ้าถามต่ออีกว่าทำไมหลวงพ่อจึงเชื่อเล่าในเมื่อหลวงพ่อก็เป็นพระหนุ่ม ท่านอาจารย์สมชายก็เป็นพระหนุ่ม แล้วหลวงพ่อก็เคยเป็นนายทหารอากาศมาก่อนที่จะบวชมิใช่เรือะ (ครับหลวงพ่อมรกตรับคำ) และท่านกล่าวต่อไปว่าผมเป็นนักเรียนนายเรืออากาศรุ่นแรก ผู้เขียนถามต่อว่า ในเมื่อหลวงพ่อเป็นผู้ซึ่งได้รับการศึกษามาดี และท่านอาจารย์สมชายท่านก็เป็นคนบ้านนอกการศึกษาก็น้อย ทำไมหลวงพ่อจึงยอมรับการทำนายและเชื่อคำของท่านเล่า ! ท่านทำอ้ำอึ้งอยู่สักครู่ ท่านก็กล่าวว่ามันมีเหตุอันทำให้ผมต้องเชื่อ และท่านก็พูดว่าเอ สมควรจะเล่าไหมน้อ... ผู้เขียนก็คะยั้นคะยอท่านว่าเล่าเถอะ มันเป็นเกียรติประวัติของครูบาอาจารย์ของเรา

และการที่ท่านพระอาจารย์เคยพูดถึงการทำนายหลวงพ่อให้ผมฟังท่านคงต้องเป็นด้วยอนาคตังสญาณของท่านว่าวันทุ้งหน้า (คือวันนี้) ผมต้องได้พบหลวงพ่อและสอบถามหลวงพ่อเรื่องนี้เพราะผมเก็บความสงสัยเรื่องนี้มานานสิบกว่าปีแล้ว ขอให้หลวงพ่อเล่าให้ผมฟังให้หายสงสัย

ด้วยเถิด เออเอ้อตกลงตั้งใจฟังนะ (ครับผม) ผู้เขียนรับคำ

คืออย่างนี้นา ปีนั้น (2504) ท่านพระอาจารย์ ท่านมาบำเพ็ญที่ป่าละอูผมได้รู้จักกับท่านอาจารย์ หลังจากที่ท่านบำเพ็ญเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ท่านกลับลงมาที่หัวหินซึ่งคณะของท่านพักและรอท่านอยู่ทั้งหมดหลายองค์(คือท่านพระอาจารย์บำเพ็ญที่ป่าละอูลำพังเพียงองค์เดียว)และท่านอาจารย์ทิวา อาภากโร ได้ชวนท่านมาลองบำเพ็ญทางจันทบุรีดูบ้าง แม้ตอนแรกท่านพระอาจารย์จะปฏิเสธแต่ท่านอาจารย์ทิวา กราบเรียนท่านว่า ทางตะวันออกโดยเฉพาะเมืองจันทบุรีเคยมีครูบาอาจารย์ ก็ตกลงมาเมืองจันท์

และผม (หลวงพ่อมรกต) ก็ขอติดตามท่านมาบำเพ็ญด้วย และมาพักที่เขาน้อยสามผาน เป็นแห่งแรก และที่เขาน้อยสามผานนี่เองที่ทำให้ผมต้องเชื่อและศรัทธาท่านพระอาจารย์ จนไม่สามารถจะเอาอะไรมาเปรียบได้ คือวันหนึ่งจำได้เป็นคืนเดือนหงาย พระจันทร์ ยังมีแสงสว่างตอนหัวค่ำท่านพระอาจารย์พาหมู่คณะนั่งสมาธิที่ศาลา หลังท่านพาสวดมนต์ทำวัตรแล้ว ท่านพระอาจารย์ ได้ชวนผมไปเดินจงกรม ท่านให้ผมเดินที่หนึ่งและพระอาจารย์ก็เดินอีกที่หนึ่ง ห่างกันพอสมควร

หลังจากผมเดินจงกรมได้สักชั่วโมงครึ่ง ก็รู้สึกเมื่อยขาเห็นว่าเดินมานานพอสมควรแล้วก็คิดจะไปชวนท่านพระอาจารย์กลับศาลาเพื่อไปทำสมาธิบ้าง

ผมจึงเดินมาที่ทางจงกรมที่ท่านเดินอยู่ พอมาถึงผมก็มองหาท่านอยู่เป็นเวลานาน แต่ไม่เห็นท่านพระอาจารย์ ผมก็คิดว่าท่านคงกลับไปศาลาแล้วกระมัง

แต่ทันใดนั้น ผมก็เห็นเงาดำใหญ่เคลื่อนผ่านหน้าผมไป ผมนึกว่าเอ๊เงาค้างคาวหรือนกอะไร ทำไมถึงใหญ่ขนาดนี้ พอผมแหงนหน้าขึ้นมองที่มาของเงานั้น

คุณแกละ!คุณแกละ!คุณแกละ! ท่านจับแขนของผู้เขียนเขย่าอย่างแรงด้วยความตื่นเต้นขณะที่เล่า, ท่านอาจารย์ท่านเดินจงกรมบนยอดไม้ เดินจากต้นหนึ่งไปยังยอดไม้อีกต้นหนึ่ง ท่านเดินจงกรมในอากาศที่เขาน้อยสามผานมีต้นยางใหญ่อยู่หลายต้นเดี๋ยวนี้ก็ยังมี

..ผู้เขียน..ผมยืนมองตะลึงเป็นเวลานาน ท่านเดินกลับไปกลับมา

เป็นเวลานาน เมื่อท่านลงมาผมก็เข้าไปกราบที่เท้าท่าน ทั้งรำพันว่าผมเจอพระอรหันต์แล้วๆๆ แต่ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า นี่ไม่ใช่หนทางแห่งพระอรหันต์ เป็นแต่เพียงผลพลอยได้จากผลที่เราบำเพ็ญเท่านั้นเอง !

ท่านสาธุชนผู้เจริญทั้งหลาย ลองพิจารณาดูเถิดท่านพระอาจารย์ท่านมีความเมตตาต่อเพื่อนสหธรรมมิตรแค่ไหน เมื่อท่านเห็นด้วยญาณของท่านว่า อาจารย์มรกตจะต้องตาบอดในวันข้างหน้า ครั้นจะบอกเลยก็เสียการ และเป็นโทษหากหลวงพ่อมรกตไม่เชื่อในคำทำนายของท่าน และคงเสียประโยชน์ต่อหลวงพ่อมรกตเองอย่างแน่นอน ท่านพระอาจารย์จึงต้องแสดงอภิญญาโดยท่านได้เดินจงกรมในอากาศให้หลวงพ่อมรกตมีความศรัทธาเชื่อมั่นเสียก่อน แล้วจึงได้ทำนายเรื่องอนาคตของหลวงพ่อมรกตในภายหลัง

ซึ่งการแสดงอภิญญาของพระอาจารย์แต่ละครั้งก็ล้วนแล้วแต่เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ได้ประสพพบเห็นทำให้บุคคลผู้มีมานะหรือทิฐิอันแรงกล้ายอมอ่อนน้อมและรับฟังคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา ซึ่งบางคนที่อยู่ในลัทธิศาสนาอื่นๆ ได้พากันกลับใจหันมานับถือศาสนากันหลายคนแล้วและนับถืออย่างแน่นแฟ้นด้วยความเต็มใจเสียด้วย ซึ่งท่านทั้งหลายจะได้รับทราบในเรื่องต่อๆ ไป

ต่อจากนี้จะได้เล่าเรื่อง ความสามารถในการทำนายของหลวงพ่อมรกตไว้ให้ผู้เจริญได้สดับรับทราบไว้สักตอนหนึ่ง อันเนื่องมาแต่การอนุเคราะห์ ของพระเดชพระคุณท่านพระอาจารย์ในครั้งนั้น

วิชาโหราศาสตร์ของหลวงพ่อมรกตจึงให้ผลและเป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งของสาธารณชนทั้งหลายจำนวนมาก ความแม่นยำของท่านทำให้คนเชื่อถือได้ถวายปัจจัยร่วมสร้างบารมีกับท่านจำนวนมากทำให้ท่านสามารถสร้างวัดได้ใหญ่โตสวยงามซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งเดียวในประเทศไทยที่คนพิการตาบอดอย่างหลวงพ่อมรกตเท่านั้นที่สร้างได้ จึงขอเล่าเกล็ดประวัติการทำนายของท่านให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เคยมีครอบครัวยากจนครอบครัวหนึ่งเขามีลูกสาวคนหนึ่งแต่สามีเขาตายไปนานแล้วมีอาชีพทำนาได้พาลูกสาวมากราบหลวงพ่อให้หลวงพ่อช่วยทำนายโชคชะตาให้ด้วย เมื่อหลวงพ่อท่านนับวันเดือนปีและเวลาตกฟากแล้วท่านได้ทำนายว่า ลูกสาวเราเป็นคนมีวาสนาจะได้สามีเป็นมหาเศรษฐีแต่

ลูกสาวเขาขณะนั้นอายุ 13 ปี ต่อมาอีกปีเศษสาวน้อยที่หลวงพ่อทำนายว่าจะเป็นคุณนายได้ผัวคนรวยก็ได้สามีเป็นคนขับรถที่คิวมอเตอร์ไซค์ที่หัวหิน ช่วงนี้แหละหลวงพ่อคงถูกวิพากษ์วิจารณ์ไม่น้อย ก็จริงอย่างว่าหญิงผู้เป็นแม่ถือว่าเป็นศิษย์หลวงพ่อ ก็ทวงสัญญาที่ว่าจะได้ลูกเขยเศรษฐี แต่หลวงพ่อมรกตก็ยังยืนยันคำทำนายของท่านด้วยความมั่นใจให้คอยดูไปอีกหน่อยก็แล้วกัน

กรรมจำแนกสัตว์ สามีของสาวน้อยขับรถอยู่หัวหินไม่นานก็ขอไปหากินที่กรุงเทพฯ แรกๆ ก็ยังมีจดหมายมาถึงเมียและฝากเงินมาบ้าง พอนานไปก็หายไปไม่ส่งข่าวมาให้ทราบสารทุกข์สุขอีกเลย เมื่อสาวน้อยต้องตกเป็นแม่สายบัวคอยผัวเก้อก็ตรอมใจไม่สบายผ่ายผอมลง ด้วยความคิดถึง และวันหนึ่งก็ขออนุญาตผู้เป็นมารดาขอไปตามชายอันเป็นที่รักเพราะทนไม่ไหวแล้ว ถึงแม่จะทัดทานยังไงต่อมาก็ต้องยอมสงสารลูกสาวเพราะมันจะตายเอา จึงรวบรวมเงินทองให้ลูกไปเท่าที่หาได้

น่าสงสารสาวน้อย มาตามสามีตามที่อยู่เดิมที่เคยติดต่อกัน แต่เขาไม่อยู่เสียแล้วเขาไปไหนไม่มีใครทราบ เมืองกรุงมันกว้างใหญ่เหลือเกินเธอเดินระหกระเหินไปตามถนนไร้จุดหมายปลายทางเงินจะซื้อข้าวกินประทังหิวก็ไม่มี คือจะกลับบ้านก็ไม่รู้จะกลับได้ยังไงชีวิตของคนบางชีวิตเมื่อคราวได้ทุกข์จริงๆ นะน่าสงสาร เธอผู้ประสพวิบากของกรรมในที่สุดเธอผู้ประสพเคราะห์กรรมทั้งใจและกายก็ล้มลงสลบไสล ณ ริมถนนในเมืองกรุงนั้นเอง จะสลบไปนานเท่าใดไม่อาจจำได้พอฟื้นขึ้นก็พบตัวเองนอนอยู่บนเตียงอันขาวสะอาดมีสายน้ำเกลืออันระโยงระยาง สภาพร่างกายของเธอมีแต่หนังหุ้มกระดูกใช่แล้วเธอได้รับการสงเคราะห์จากผู้มีเมตตามีน้ำใจนำเธอส่งโรงพยาบาลหญิง และนอนรักษาตัวอย่างคนไข้อนาถาของโรงพยาบาลหญิงนั้นเอง

โลกหมุนเวียนไปตามจักรราศีของธรรมชาติ คือมีมืดก็มีสว่างอันใดและแล้ววันสว่างของเธอก็มาถึง เหมือนจะพ้นช่วงแห่งเคราะห์กรรมวิบากของเธอวันหนึ่งมหาเศรษฐีผู้ใจดีผู้หนึ่งซึ่งมีฐานะเป็นถึงประธานธนาคารที่มีชื่อเสียงธนาคารหนึ่ง (ขอสงวนชื่อ) ได้มาเยี่ยมคนไข้อนาถาในร.พ.หญิง และมาถึงเตียงของเธอผู้มีร่างกายผอมแห้งนั้น ด้วยบุพกรรม

เก่าที่เคยมีต่อกันท่านประธานธนาคารจึงเกิดความเมตตาต่อเธอ และรับอุปการะเป็นเจ้าของคนไข้ หลังจากนั้นไม่นานเมื่อได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากหมอและผู้เป็นเจ้าของไข้ เธอผู้ระหกระเหินมาจากเพชรบุรี ก็มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงอย่างรวดเร็วหน้าตาสดใสมีราศีเปล่งปลั่งฉายแววของความสวยงามตามวัยซึ่งยังไม่ถึงยี่สิบปีของเธอความทุกข์อันมีมาแต่เดิมมลายหายไปหมดสิ้น เมื่อหายป่วยแข็งแรงดีท่านผู้อุปการะได้รับเธอไปอยู่บ้าน เธอได้ให้กำเนิดบุตรชายกับท่านประธานในสมัยนั้น (ตอนที่ผู้เขียนทราบช่วงปี 2528-2529) สองคนและเธอก็พาสามีและบุตรมากราบหลวงพ่อมรกตและมารดาของเธอและให้ความสงเคราะห์และร่วมบารมีกับหลวงพ่อเป็นประจำเรื่องจริงที่สนุกกว่านิยายก็ขอจบไว้เพียงเท่านี้ ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งของชีวิตการทำนายของหลวงพ่อมรกต

ถึงแม้ท่านจะตาบอด แต่วิชาอันได้ศึกษามาดีแล้วจากการสงเคราะห์ของกัลยาณมิตรคือท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ผู้สมบูรณ์ด้วยอริยญาณทำให้ท่านคือหลวงพ่อมรกตมีกำลังใจต่อสู้ในวิบากของตัวเองและยังนำพาศรัทธาญาติโยมได้สร้างบารมีสร้างถาวรวัตถุในพระศาสนาให้เป็นที่พึ่งของอนุชนผู้มาภายหลังอีกด้วย ท่านผู้อ่านในเรื่องต่างๆ ที่ข้าพเจ้าเขียนก็ควรดีใจอิ่มใจว่าแม้ปัจจุบันที่โลกจะพัฒนาวัตถุไปมากจนเรียกกันว่ายุคโลกาภิวัตน์แล้วก็ตาม

แต่เรายังมีครูบาอาจารย์ผู้บำเพ็ญเพียรจริงจนพิสูจน์สัจธรรมของพระพุทธเจ้าของเราว่าคำกล่าวของพระพุทธองค์มิใช่กล่าวไว้ลอยๆ ในเรื่องอภิญญาสมาบัติทั้งหลาย ถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านพระอาจารย์วางตามวัยอายุของท่านแล้วและท่านพยายามปกปิดเรื่องเหล่านี้ไว้นานแล้ว แต่ข้าพเจ้าผู้เขียนเห็นสมควรที่จะเปิดเผยเพื่อพิสูจน์และเห็นความจริงในพระพุทธวัจนะว่า ธรรมทั้งหลายนั้นเป็น อกาลิโกยังไม่สูญหายดังผู้ที่หลงผิดเขาเข้าใจกันเมื่อผู้ได้ตั้งใจบำเพ็ญทำความเพียรจริงๆ และไม่ท้อถอยแล้วสักวันหนึ่งผลแห่งการบำเพ็ญเพียรที่จักให้ผลคือความสุขอันประจักษ์ต่อใจตนเองเป็นแน่แท้

เพื่อนผู้เขียน เปลี่ยนศาสนา

เมื่อปี พ.ศ.2506 ผู้เขียนได้มาอยู่จันทบุรี ครั้งที่ 2 ด้วยเหตุผลส่วนตัวบางประการ คือ ผู้เขียนเป็นคนตรง งอไม่เป็น จึงได้มาอยู่เมืองจันทร์หลายรอบ เมื่อรอบที่ 2 นี้ได้มารู้จักเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่ง ชื่อสมเกียรติ์ (ขอสงวน นามสกุล) เพราะผู้เขียนมาอยู่บ้านพี่ชายที่เขาลูกช้าง อ.ท่าใหม่ของเมืองจันทบุรีนี่แหละโดยมาเป็นเด็กท้ายรถโดยสารของพี่ชาย

คุณสมเกียรติ์สมัยนั้นยังค้ายางพาราอยู่ เมื่อผู้โดยสารนำยางพารามาขาย เราเป็นท้ายรถจึงเป็นผู้ยกแผ่นยางขึ้นตาชั่งด้วย จึงได้รู้จักสมเกียรติ์และสนิทสนมกันมาก โดยสมเกียรติ์ได้ให้เกียรติผู้เขียนเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง แม้ภายหลังผู้เขียนบวช สมเกียรติ์ยังได้เป็นเจ้าภาพด้วยผู้หนึ่ง และสมเกียรติ์มักเรียกอาตมาว่า ซือเฮีย (แปลว่าหลวงพี่)

สมัยนั้นผู้เขียนเข้าออกบ้านสมเกียรติ์เป็นประจำ จึงเห็นภายในบ้านเขาว่ามีอะไรบ้าง สมัยนั้นสมเกียรติ์ชอบเลี้ยงนกเขา และสุนัขพันธุ์ไทยขนเกรียนและหลังอาน แต่ที่สะดุดตาที่สุดเห็นจะเป็นรูปภาพในบ้านของสมเกียรติ์ ซึ่งมีภาพของพระแม่มารี และภาพพระเยซู และภาพของนักบวชในศาสนาคริสต์อีกหลายภาพ แสดงว่าครอบครัวของสมเกียรติ์เป็นชาวคริสต์ศาสนิกชนแน่นอน

ผู้เขียนมาอยู่จันทบุรี รอบที่ 3 หรือ 4 คราวนี้มาอยู่ถาวร อยู่ใกล้วัดเนินดินแดงนี่แหละเมื่อ พ.ศ. 2513 ยกครอบครัวมาทำกิน (ค้าขาย) แถวนั้น

ซึ่งต่อมาได้มีศรัทธาท่านพระอาจารย์ ไปทำบุญใส่บาตรบนวัดเขาสุกิมเป็นประจำ สมัยนั้นวัดเนินดินแดงเป็นวัดร้างระยะหนึ่งไม่ค่อยมีพระอยู่ประจำ

เวลาผู้เขียนไปทำบุญวัดเขาสุกิมมักพบเจอคุณสมเกียรติ์บ่อยๆ วันหนึ่งก็ระลึกได้ว่า เอ๊ สมเกียรติ์เขาเป็นชาวคริสต์นี่นา ทำไมถึงได้มาทำบุญที่วัดเขาสุกิมล่ะ ช่วงนั้นผู้เขียนยังไม่หัดภาวนารักษาอุโบสถเลย

วันนั้นด้วยความสงสัยเมื่อลงจากวัดก็เลยรอสมเกียรติ์อยู่ตีนเขารออยู่พักใหญ่สมเกียรติ์ก็เดินลงมา จึงเข้าไปได้จับมือเขาแล้วกล่าวว่าสมเกียรติ์ ก็นายเป็นคริสต์มิใช่หรือ ทำไมถึงมาทำบุญที่นี่ล่ะสมเกียรติ์ก็มองหน้าผู้เขียนแล้วพูดว่า เรื่องมันยาวนะเฮียไปที่บ้านเฮียดีกว่าจะเล่าให้ฟัง เราทั้งสองจึงพากันขับมอเตอร์ไซค์กลับบ้านผู้เขียน

ผู้เขียนพาสมเกียรติ์นั่งที่หน้าบ้าน แล้วสมเกียรติ์ก็เริ่มเรื่องขึ้นว่าตอนปี 2508 เขาเล่าลือกันว่า อาซือแป๋ (ท่านหลวงพ่อ) ของเราท่านมีฤทธิ์แต่ผมไม่เชื่อเรื่องแบบนี้ แต่ก็มีหลายคนยืนยันว่าท่านมีฤทธิ์จริง ผมจึงอยากพิสูจน์ แล้ววันหนึ่งผมก็มารอท่านที่ลิฟต์ข้างล่าง พอดีท่านลงมาผมก็เข้าไปนมัสการท่าน แล้วก็กล่าวว่าท่านอาจารย์ครับ ผมได้ยินว่าท่านพระอาจารย์แสดงฤทธิ์ได้ใช่ไหมครับ ซึ่งตอนนั้นท่านเดินมาทางโรงรถผมก็เดินตามท่านไป ซึ่งท่านก็ตอบว่า แล้วมันจะเกิดประโยชน์อะไรล่ะ ผมก็ตอบท่านว่า เกิดซี่ครับเพราะผมเป็นคนคริสต์ พ่อแม่พี่น้องผมเป็นคริสต์ถ้าท่านอาจารย์แสดงฤทธิ์ให้ผมเชื่อได้ผมจะพาพ่อแม่พี่น้องมาเข้าพุทธให้หมดเลย ท่านพระอาจารย์ กล่าวว่าจริงรึ จริงครับผมให้สัจจะ และผมเป็นคนรักษาสัจจะ ท่านกล่าวว่าจะให้ทำอะไรล่ะ

ตอนนั้นท่านพระอาจารย์ พาผมมาถึงโรงรถ (โรงรถสมัยแรกไม่ไกลจากลิฟต์มากนักประมาณ 30-40 เมตรเท่านั้น มีรถจิ๊บของวัดจอดอยู่สองคัน)

ผมก็ตอบท่านว่า อย่างเช่นท่านอาจารย์ ทำให้ยางรถมันแตกได้ไหม พระอาจารย์ท่านกล่าวว่า จะเอาอย่างนั้นหรือ ผมตอบว่าครับ

ท่านพระอาจารย์ก็พูดว่า งั้นก็คอยดู แล้วท่านก็มองซ้ายมองขวาพอดีไม่มีใครในบริเวณนั้น เมื่อท่านเห็นไม่มีใครท่านก็ว่าคอยดูนะ ท่านยกมือขึ้นแล้วชี้นิ้วไปที่ยางล้อหลังแล้วกล่าวออกมาว่าแตก เมื่อสิ้นเสียงของท่าน ยางล้อหลังของรถจิ๊บ ก็แตกเสียงดังปั้ง

ตอนนั้นผู้เขียนก็ถามสมเกียรติ์ขึ้นว่าแล้วนายเชื่อทันทีไหมสมเกียรติ์ก็ตอบว่า ผมยังตกตะลึงอยู่เลย ท่านพระอาจารย์ก็พูดขึ้นว่ายังสงสัยเหรอ งั้นดูอีกเส้นหนึ่ง ท่านพระอาจารย์ก็ยกมือขึ้นแล้วชี้ไปที่ล้อหน้าแล้วกล่าววาจาว่า แตก ผมค่อยๆ คุกเข่าลงบนพื้นดินกราบท่านสาม

ครั้งแล้วกล่าวว่า ผมสิ้นสงสัยแล้ว พรุ่งนี้ผมจะพาพ่อแม่พี่น้องมากราบพระอาจารย์ เข้าเป็นพุทธมามกะครับ ท่านตอบว่า ดีแล้วดีแล้ว

นี่แหละครับเฮีย เหตุที่เฮียเห็นผมมาทำบุญที่วัดเขาสุกิมก็ด้วยเหตุนี้แหละครับ ท่านสาธุชนทั้งหลาย แม้แต่ครั้งพุทธกาล พระผู้มีพระภาคเจ้าของเราก็เคยทรมานชฎิลสามพี่น้องซึ่งเป็นเจ้าลัทธิอื่นให้มาเป็นสาวกรวมทั้งบริวารตั้งพัน เขาเหล่านั้นต่างก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งสิ้นและพระองค์ยังใช้บุญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์ให้ผู้มีความเห็นผิดได้เข้ามาเลื่อมใสในพุทธศาสนาอีกนับไม่ถ้วน

นี่นับว่าน้องสมเกียรติ์ มีบุญมากจึงมีโชคดีที่ได้พบท่านพระอาจารย์ในชาตินี้ รวมทั้งผู้เขียนด้วย เพราะผู้เขียนแต่เดิมไม่เชื่อว่าบาปมีจริงบุญมีจริง จึงทำบาปเสียเพลิดเพลิน ถ้าไม่พบท่านก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ขุมไหน

ขอต่อเรื่องสมเกียรติ์ไปทำพลอยที่ประเทศลาว

ช่วงปี พ.ศ. 2518-2519 ลูกศิษย์ของท่านพระอาจารย์ นิยมทำพลอยกันมากจนเกิดอัปมงคลว่าท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ท่านพระอาจารย์ของพวกเรามีเหมืองพลอย ซึ่งการทำพลอยของลูกศิษย์ส่วนใหญ่ก็ทำที่บ่อเวฬุจังหวัดจันทบุรีนี่เอง แต่สมเกียรติ์ของเรากับคุณนาย ที่อยู่ที่ตลาดอำเภอท่าใหม่ กับไปทำพลอยที่แขวงห้วยทรายประเทศลาวซึ่งสมัยนั้นยังเป็นประเทศประชาธิปไตยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขอยู่แต่ก็ใกล้แพ้คอมมิวนิสต์แล้ว

สมัยนั้นยังขุดพลอยด้วยมือเป็นส่วนใหญ่ แล้วล้างแร่พลอยในคลองบ้างใส่กระบะแล้วใช้เครื่องสูบน้ำเบนซินขนาดเล็กๆ ฉีดล้างบ้างคณะของสมเกียรติ์ก็ใช้ใส่กระบะล้างเหมือนกัน สมเกียรติ์ไปทำตอนแรกก็พอได้พลอยได้ค่าใช้จ่ายพอคุ้มทุน แต่ต่อมาที่ตรงที่ทำหมดแร่ และช่วงนั้นก็ขาดทุนไปหลายหมื่นจึงกลับมากราบเรียนท่านพระอาจารย์ท่านก็บอกว่าให้กลับไปทำต่อ สมเกียรติ์และคุณนายก็บอกว่าหมดแร่แล้วทำจนถึงคลองแล้ว ท่านก็ถามว่าชั้นดินใต้แร่เป็นอย่างไร คุณนายบอกว่าเป็นดินเหนียว ท่านก็หลับตานิ่งสักครู่ แล้วท่านก็บอกว่าใต้ดินเหนียวยังมีแร่พลอย และพลอยสวยๆ กว่าชั้นบนอีก แต่จะมีมากตอนใกล้ๆ คลองให้เปิดดินเหนียวออกไม่ลึกหรอกประมาณเมตรเดียว

แล้วคณะของสมเกียรติ์ก็กราบลาท่านพระอาจารย์ เมื่อเตรียมความพร้อมดีแล้ว ก็กลับไปบ่อพลอยที่แขวงห้วยทรายอีก

ประมาณครึ่งเดือนสมเกียรติ์และคุณนายก็เดินทางกลับมาจันทบุรีได้นำพลอยจำนวนหนึ่งมาให้พระอาจารย์ดู จำนวนนั้นมีพลอยเม็ดหนึ่งเม็ดโตขนาดหลังเล็บเป็นพลอยไพลินสวยงามมาก คงจะขายได้เงินแสน (ผู้เขียน) ซึ่งผู้เขียนยังขอชมเป็นขวัญตาเลย จากนั้นท่านพระอาจารย์ก็สั่งว่าให้รีบกลับไปทำจนหมดแร่ตรงนั้น เมื่อหมดแร่แล้วให้รีบขนเครื่องมือข้ามมาฝั่งไทยทันทีเดี๋ยวจะไม่ทัน มันมาใกล้เต็มที่แล้ว คุณสมเกียรติ์ก็รับคำและรีบกลับไปแขวงห้วยทรายโดยเร็ว เมื่อคุณสมเกียรติ์ข้ามมาฝั่งไทยแล้วเพียงวันเดียว พรรคคอมมิวนิสต์ก็ยึดเมืองห้วยทรายได้ ดูเอาเถิดท่านสาธุชนและศิษยานุศิษย์ทั้งหลายแม้แต่พลอยที่อยู่ใต้ดินและอยู่คนละประเทศท่านยังรู้ได้จะมีอะไรหรือที่ท่านไม่รู้

โยมเฉลิมทวีธรรม

โยมเฉลิมธรรมซึ่งเป็นบิดาของท่านอาจารย์ประสิทธิ์ผู้ช่วยเจ้าอาวาสของวัดเขาสุกิมในขณะนี้ (2540) โยมเฉลิมเป็นคนหนึ่งในคณะที่ไปนิมนต์ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย จากเขาน้อยสามผานให้มาอยู่วัดเนินดินแดงเมื่อ พ.ศ. 2504 จนเรียกว่าเป็นปฐม สาวกเอ๊ยไม่ใช่เรียกว่าศิษย์ชุดแรกก็แล้วกันสำหรับเมืองจันทบุรี คือนับเอาตอนที่ท่านพระอาจารย์มาอยู่ที่เมืองจันทบุรีก็แล้วกัน !

ดังที่ท่านทั้งหลายได้เคยอ่านประวัติของท่านกันมาบ้างแล้วคือเมื่อท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย และคณะพระเณรมาอยู่วัดเนินดินแดงใหม่นั้น เสนาสนะไม่พอจะอยู่กัน จึงต้องอาศัยกันอยู่ กุฏิละหลายๆ รูป แม้แต่ศาลาก็มีไม้กระดานเพียงสิบกว่าแผ่นเท่านั้นเอง คือพอให้พระเณรได้นั่งฉันภัตตาหารได้เท่านั้น จึงมีความจำเป็นต้องเร่งสร้าง เสนาสนะศาลาที่อยู่อาศัยเป็นการเร่งด่วน ทำให้ท่านพระอาจารย์และพระเณรต้องเหน็ดเหนื่อยในการก่อสร้างตลอดพรรษา แล้วงานก่อสร้างก็แล้วเสร็จในเวลาไม่นานนัก เกือบเหมือนเนรมิตคือถ้าใครรู้จักวัดเนินดินแดงและเห็นสภาพของวัดก่อนที่ท่านพระอาจารย์จะมาอยู่แล้วผ่านเวลาไปคือให้หลังอีก 3 - 4 เดือน หลังจากที่ท่านพระอาจารย์ท่านมาอยู่แล้วละก็จะเห็นสิ่งก่อสร้างทั้งหลาย เช่น กุฏิ และศาลาซึ่งเกิดขึ้นรวดเร็วคล้ายเนรมิตจริงๆ

อันนี้ต้องทำให้ใครบางคนแทนที่จะเห็นเป็นความมหัศจรรย์ในบุญบารมีของท่านพระอาจารย์ แต่กลับไปตั้งข้อสงสัยในตัวพระอาจารย์ว่าท่านเอาเงินมาแต่ไหนมาก่อสร้าง โยมเฉลิม อยู่บำรุง เอ๊ยขอโทษแหมคอยจะเขวอยู่เรื่อย โยมเฉลิม บำรุงธรรม ท่านเป็นผู้จัดการสวนของคุณย่าจงจินต์ รุจิรวงศ์ ซึ่งท่านเป็นแม่ของท่านอธิบดีกรมตำรวจคือท่านประเสริฐ รุจิรวงศ์ อธิบดีตำรวจในสมัยนั้น แถมโยมเองยังเป็นหนึ่งในคณะผู้นิมนต์ท่านพระอาจารย์เสียด้วย ได้มีความสงสัยในเรื่องการก่อสร้างของท่าน

พระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ท่านเอาเงินมาจากไหนมากมายเพราะในการก่อสร้างตั้งแต่เริ่มต้นก็ไม่มีการหยุดหรือสะดุดขัดข้องเรื่องเงินเลยคือมีเงินจ้างงานและค่าวัสดุก่อสร้างตลอดเวลาจนงานแล้วเสร็จอย่างรวดเร็ว ซึ่งในคืนวันหนึ่งโยมเฉลิมเองก็ครุ่นคิดในเรื่องนี้จนนอนไม่หลับคิดกลับไปกลับมาแทบทั้งคืนก็ยังหาข้อสรุปไม่ได้

หรือว่าท่านจะเป็น คอมมิวนิสต์ ท่านคงจะได้เงินจากพรรคคอมมิวนิสต์มาทำแน่แน่ ยิ่งคิดไปยิ่งน่ากลัว คิดจนเหงื่อโทรมกาย แม้จะเป็นยามวิกาลค่อนดึกจนใกล้สว่าง โอ อาจารย์องค์นี้เอาไว้ไม่ได้ขืนไว้เมืองจันทบุรี เราจะต้องว่าท่านเอาเงินมาจากไหนอันเป็นไฟจะต้องเดือดร้อนแน่ๆ พรุ่งนี้เป็นวันที่ท่านอธิบดีประเสริฐจะมาที่สวนเรา ต้องเรียนให้ท่านทราบ ให้ท่านจัดการเอาอาจารย์ซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์ เอาออกไปให้พ้นเมืองจันท์ ให้ได้เพราะขืนเอาไว้เราต้องเดือดร้อนแน่ และเรามีสวน (บ้าน) ที่ติดกับวัดคงจะต้องเดือดร้อนก่อนคนอื่นๆ

เช้าวันรุ่งขึ้นท่านพระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย ซึ่งตามปกติท่านจะพาพระเณรทำวัตร สวดมนต์และภาวนาตั้งแต่ยังไม่ทันตีสี (4.00 น.) เมื่อเสร็จกิจวัตรและจัดเสนาสนะแล้วก็เตรียมตัวที่จะออกบิณฑบาตตอนสว่างได้อรุณ ท่านได้กล่าวกับพระเณรว่าใครที่ไปกับผม ห้ามพูดครูบาอาจารย์ พระเณรทั้งวัดคือพระเณรทุกองค์ก็แสดงความจำนงขอร่วมทางบิณฑบาตกับท่านด้วยในวันนั้นซึ่งท่านก็ไม่ว่าอะไร

การบิณฑบาตก็เป็นไปตามปกติในสายทาง คือเริ่มต้นจากวัดเนินดินแดงไปจนถึงแถวหน้าวัดบึงนอนเดี๋ยวนี้ซึ่งเมื่อก่อนยังไม่มีวัดแล้วกลับมาและรับบิณฑบาตบ้านอาจารย์ประสิทธิ์เป็นบ้านสุดท้ายเพราะอยู่ติดกับวัด ท่านพระอาจารย์กล่าวเตือนพระเณรว่าระวังนะ เพียงคำเดียวเท่านั้นพระเณรทุกองค์อยู่ในอาการสำรวมระวัง อินทรี แลมีสติเป็นที่ตั้งทุกองค์เดินตามท่านพระอาจารย์ด้วยอาการอันสงบ

โยมเหล็กเตรียมขันทัวใบใหญ่ใส่ข้าวเต็มขันและกับข้าวใส่ถ้วยอยู่ในถาดซึ่งเป็นกิจวัตรอันน่าสรรเสริญ เพราะทำเป็นประจำวันทุกๆ วันเว้นแต่วันธรรมสวนะ (วันพระ) จึงจะนำภัตตาหารมาวัดเองและรับศีลฟังธรรม เมื่อท่านพระอาจารย์มาถึงโยมเฉลิมยกมือขึ้นนมัสการและยื่นมือออกไป

แสดงความจำนงในการรับปิ่นโตจากมือท่านพระอาจารย์ (ตอนนี้พระเณรคงหายสงสัยที่ท่านพระอาจารย์ถือปิ่นโตเองในช่วงนี้) ท่านพระอาจารย์ก็ส่งปิ่นโตให้เมื่อรับมาแล้วก็นำปิ่นโตมาถอดและถ่ายกับข้าวของตนลงในชั้นปิ่นโตที่ยังว่างแล้วใส่ปิ่นโตเข้าแล้วแต่ยังตั้งใจในถาดของตน แล้วยกขันข้าวขึ้นจบเกล้าจบหัวตามประเพณีอันดีของชาวไทยและจับทัพพีตักข้าวใส่บาตรให้ท่านพระอาจารย์ ซึ่งตักไปก็นึกแปลกใจอยู่ว่าทำไมวันนี้พระอาจารย์ถึงมาองค์เดียว แถมตอนตักข้าวไม่ทันใจตัวเองเพราะตักข้าวตั้งขันใหญ่ตักมาหลายทีแล้ว จึงยกขันเทข้าวใส่บาตรท่านพระอาจารย์จนหมดขันแล้วหันกลับไปวางขันข้าวลงในถาดและหยิบปิ่นโตกับข้าวมาประเคนท่านพระอาจารย์ เมื่อท่านพระอาจารย์ รับปิ่นโตไปจากมือ แล้วก็นั่งลงยองๆ ยกมือขึ้นพนมเหนือหัว แต่ลดมือลงก็ต้องตกตลึงเพราะพระที่ยืนเรียงต่อจากท่านพระอาจารย์ ยังมีอีกเป็นแถวตั้งสิบกว่าองค์ทำไมเพิ่งเห็นพอได้สติก็ลุกขึ้นและหันหน้าเข้าบ้าน พร้อมทั้งร้องบอกว่าเอี๊ยวโว้ยๆ ตักข้าวมาอีก พระบานเลย (เอี๊ยวคือแม่บ้านเป็นแม่ของท่านอาจารย์ประสิทธิ์) แต่ไม่ทันใจวิ่งเข้าบ้านไปช่วยแม่บ้านตักข้าวแล้วนำมาใส่บาตรจนครบพระเณรแล้วเดินกลับมานั่งตรงหน้าพระอาจารย์ยกมือพนมนมัสการพร้อมกับกล่าวว่า ท่านพระอาจารย์ทำผมเสียแล้ว ท่านพระอาจารย์ทำผมทำไม ? ก็เมื่อคืนเราคิดอะไร ทำไมจึงคิดอย่างนั้นอาตมาเป็นพระดีนะไม่ใช่พระคอมมิวนิสต์ อาตมาเกลียดคอมมิวนิสต์จะตายไป แล้วที่คิดว่าวันนี้ท่านอธิบดีประเสริฐจะมาและจะบอกให้อธิบดีประเสริฐมาไล่อาตมาหนีน่ะยังมีความคิดอย่างนี้อีกหรือเปล่าท่านพระอาจารย์ทวนความคิดของโยมเฉลิมซึ่งคิดเมื่อคืนให้โยมเฉลิมฟังแล้วถามต่อในท้ายประโยค ครับผมจะไม่คิดอย่างนั้นอีกแล้วครับ

นี่คือเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นกับท่านพระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย เมื่อมาอยู่จันทบุรีในช่วงแรกโดยการก่อสร้างวัดเนินดินแดงในช่วงนั้นถ้าพระอาจารย์ ไม่มีเจโตอันแม่นแล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าโยมเฉลิมเข้าใจผิดแล้ว บอกให้อธิบดีประเสริฐ รุจิรวงศ์ ไล่ท่านพระอาจารย์ไปจากเมืองจันทบุรี แม้โยมเฉลิมเองก็คงต้องรับกรรมแห่งการเข้าใจผิดของตัวเองนั้นตามคติแห่งการกระทำอย่างแน่นอน ก็เป็นที่กล่าวได้ว่าท่านพระอาจารย์

ได้โปรดโยมเฉลิมทวีธรรมให้มีความศรัทธาในพระศาสนาจนได้ลูกชายคนโตเข้ามาบวช ช่วยสืบต่อพระศาสนา ซึ่งก็เป็นบุญของพ่อแม่และญาติพี่น้องและยังเป็นที่พึ่ง ของศรัทธาญาติโยมทั้งหลายทั้งในปัจจุบันและอนาคตอีกด้วย ตอนนี้ผู้เขียนขอกราบเรียนถึงท่านผู้รู้เรื่องความเกี่ยวข้องที่มีกับท่านพระอาจารย์ ทั้งกับตัวเองหรือเรื่องที่พระอาจารย์ท่านให้ฟังในอดีตโปรดบันทึกหรือเล่าให้ข้าพเจ้าผู้เขียนอนุประวัติของท่านพระอาจารย์ฟังซึ่งจะจัดทำในเล่มต่อไป และโดยเฉพาะท่านที่มีประสบการณ์ที่ผ่านพ้นภยันตรายเพราะมีเหรียญหรือมีวัตถุมงคลของพระอาจารย์โปรดเปิดเผยต่อผู้เขียนหรือบันทึกเหตุการณ์ฝากพระอาจารย์ประสิทธิ์หรือท่านอาจารย์โอพาส ก็ได้ขอขอบคุณ

โยมแสวงยิงหมีพระอาจารย์

เขาสุกิมหรือเขาอีกิมเดิมนั้น สัตว์ป่ามีชุกชุมมากแต่ทางด้านหน้าเขามีคุกเปิดอยู่ชื่อเรือนจำมาบตุ๊กแก คุกเปิดคือที่กักกันนักโทษ ที่เหลือโทษน้อยๆ ไม่ถึงปีก็จะพ้นโทษเป็นต้น คนร้ายส่วนใหญ่เมื่อต้องโทษแล้วออกจากคุกพ้นโทษออกมาแทนที่จะกลับตัวกลับใจแต่กลับไปลองวิชามิจฉาชีพที่เข้าไปศึกษามาใหม่ดังเป็นข่าวอยู่บ่อยๆ ทางสื่อมวลชน สำหรับนักโทษที่มาอยู่ที่มาบตุ๊กแกนั้น เขาจะคัดเอาคนดี (นักโทษชั้นดี) มาทำงาน เช่น กรีดยางของเรือนจำซึ่งสมัยนั้นป่ายางพาราของเรือนจำมีอยู่มากช่วงปี 2510 แต่เดี๋ยวนี้ไม่เหลือเท่าเก่า

แต่นักโทษมักจะมีจิตใจที่แข็งกระด้างอยู่บ้างเป็นธรรมดา แต่เขาก็ระวังตัวดี คือ จะพ้นโทษอยู่แล้วก็ไม่ไปก่อเหตุให้ต้องเพิ่มโทษของตัวเองอีก มีบ้างที่พ้นโทษแล้วก็ตั้งหลักแหล่งบุกเบิกป่าทำไร่หากินอยู่แถบนั้นก็มีจำนวนไม่น้อย การอยู่ป่าก็ติดนิสัยในการหากินกับป่าคือการล่าสัตว์มาเป็นอาหารถึงแม้ภายหลัง จะบุกเบิกเป็นไร่เป็นสวนกันเป็นส่วนใหญ่แต่อาหารการกินมันเคย ก็อดจะออกล่าสัตว์ ยิงสัตว์มาเป็นอาหารไม่ได้ ซึ่งก็มีอยู่หลายคนในแถบนี้ คือย่านวัดเนินดินแดงถึงเขาสุกิม ถึงแม้ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย จะขึ้นมาอยู่บนวัดเขาสุกิมถึง 3-4 ปี แล้วก็ตาม ก็ยังมีเสียงปืนของนักล่าสัตว์ป่าทั้งหลายแทบจะทุกวัน จนเป็นเหตุอันหนึ่งที่ท่านพระอาจารย์ต้องกำหลาบด้วย อิทธิอภินิหารให้พรานทั้งหลาย เกรงกลัวต่อบาปและบางคนก็ถึงความสลดใจเลิกทำบาปเลิกล่าสัตว์ตลอดชีวิตก็มี ซึ่งเป็นความโชคดีของพรานทั้งหลายคนที่หลงใหลในความแม่นปืน และสนุกกับการล่าชีวิตผู้อื่นซึ่งคติของเขาเหล่านั้นคืออบายภูมิเป็นแน่แท้

แต่พระอาจารย์สมชายท่านก็ยังสงเคราะห์ชนเหล่านั้นด้วยอภิญญาอภินิหารโปรดเขาเหล่านั้นให้ตั้งอยู่ในทาน-ในศีล ได้หลายคนจน

เสียงปืนที่ใกล้บริเวณวัดได้เงียบสงบลงทำให้เขาสุกิมเป็นอาณาจักรแห่งความสงบสุข เหมาะแก่การบำเพ็ญเพียรภาวนาเป็นอย่างยิ่งในเวลาต่อมาต่อจนบัดนี้ นายแสวง แถลงอภัยมีภรรยาชื่อมณี แถลงอภัย ทั้งสองมีลูกด้วยกันหลายคน ส่วนแม่ คือนางมณีได้พาน้องคนเล็กขึ้นไปบนวัดส่วนพี่ๆ ไปอยู่บ้านญาติ ด.ญ.น้องจึงอยู่บ้านคนเดียวในช่วงเวลานั้น นายแสวงได้ไปตลาดกลับมา เมื่อนำของลงจากมอเตอร์ไซค์คู่ชีพแล้วเมื่อเก็บเครื่องครัวอย่างอื่น เช่น กะปิ กระเทียมของแห้งทั้งหลายเข้าที่แล้ว นายแสวงได้หมูสามชั้นและมันหมูมาหั่นเพื่อทำอาหารและเจียวน้ำมันเก็บไว้ ขณะที่หั่นไปได้ไม่กี่ชิ้นลูกสาวที่กำลังช่างพูดก็มายืนเกาะบ่าแล้วพูดว่าพ่อพ่อ เมื่อกี้ลุงที่ไหนก็ไม่รู้ เตี้ยๆ ตัวดำๆ เดินไปทางเนี้ยะ พร้อมทั้งชี้มือลงไปทางเดินไปหลังบ้าน ชี้ไปทางหลังบ้าน นายแสวงก็ทำเป็นไม่สนใจหั่นหมู่ต่อไปอีก ลูกสาวก็พูดขึ้นอีกพ่อพ่อเมื่อกี้ลุงที่ไหนไม่รู้เตี้ยตัวดำๆ เดินทางเนี้ยะพร้อมทั้งชี้มือไปทางเดิมอีก คราวนี้ได้ผลนายแสวงหยุดหั่นหมู พร้อมทั้งลุกเข้าไปในห้อง เอาปืนลูกซอง 5 นัดมาสำรวจดูพร้อมทั้งบรรจุลูกเต็มอัตรา คือในรังเพลิง 1 ลูก และในแม๊ก อีก 5 ลูก พร้อมทั้งเข็มขัดลูกปืนเอามาคาดไว้ เพราะคำพูดของเด็กย่อมไม่มีการเสกสรรปั้นแต่งแน่ๆ และสิ่งที่ลูกสาวพูดจะเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากหมี..!!ต้องเป็นหมีแน่นอน

เมื่อสั่งเสียลูกสาวให้อยู่แต่ในบ้านแล้วอย่าไปไหนแล้ว ก็ถือปืนลูกซองห้านัดเดินไปตามทางข้างบ้านไปท้ายสวน ซึ่งติดตีนเขาใกล้สำนักแม่ชีเดี๋ยวนี้ ระหว่างตีนเขาและสวนของนายแสวงมีลำธารเล็กๆ มีก้อนหินระเกะระกะในลำคลอง เล็กบ้างใหญ่บ้างมีก้อนหนึ่งทางฝั่งสวนของนายแสวงก้อนใหญ่มากเมื่อยืนอยู่บนฝั่ง คือสวนของนายแสวงสูงท่วมหัว เมื่อนายแสวงถือปืนมาถึงก้อนหินห่างไม่ถึงวา สายตาเหลือบขึ้นไปบนก้อนหินต้องใจเต้นระทึกเพราะหมีควายตัวใหญ่ตัวหนึ่ง นอนหงายสองขาหลังชันเข่าขาหน้าข้างซ้ายแนบไปตามลำตัว ขาขวาหน้าก่ายหน้าผาก (เหมือนคนนอนหงายก่ายหน้าผากอยู่) นายแสวงยกปืนขึ้นประทับหมายจะยิง เพราะสัญชาตญาณของพรานเตือนให้รู้ว่า มันใกล้เกินไป เพราะถ้ายิงนัดแรกไม่อยู่ (ตาย) หมีต้องโดดสวนปืนแน่ เพราะเขี้ยวเล็บของหมีอันตรายไม่ต่างไปจากเสือเลย

นายแสวงค่อยๆ ก้าวถอยหลังออกมาถอยออกมาเรื่อยๆ จนห่างในระยะพอประมาณจึงประทับปืนเล็งไปยังหมีใหญ่พร้อมทั้งเหนี่ยวไกตูม... ทันใดนั้นหมีลดชายหน้าผากลงพร้อมทั้งกระโจนลงจากก้อนหินใหญ่ลงมายังก้อนหินที่ต่ำลงอีกชั้นหนึ่ง ตูม..เสียงปืนนัดที่สองคำรามขึ้นเป้าหมายคือแถวๆ คอของหมีซึ่งเป็นจุดอ่อนของหมีจุดหนึ่งของหมีซึ่งพรานเข้าใจดี แต่หมีไม่มีอาการว่าเจ็บปวดจากพิษสง ของลูกปืนเลยหันหลังให้คนยิงและกระโจนลงคลอง นายแสวงยังไม่ละลดวิ่งมาริมตลิ่งพร้อมทั้งประทับปืนนัดที่สามดังตูมสนั่นใส่หลังหมีใหญ่นั้น..เฉยเป็นตูมที่สี่และที่ห้าในเวลาติดกัน

แต่หมีได้ปีนพ้นตลิ่งและเดินเข้าแนวป่าไปตามทางเดินด่านสัตว์ (ทางเดินสัตว์ป่าเป็นช่องพอเดินใช้ได้ซึ่งพรานก็อาศัยทางด่านสัตว์ทั้งหลายเข้าป่าล่าสัตว์) เพื่อนบ้านหลายคนต่างวิ่งมาที่เสียงปืนที่ดังกัมปนาทหลายทีซึ่งมีทั้งโยมสำใจงาม ก๋ง อ๋อย นายอั๋น เป็นต้น ต่างถามกันเสียงขรมว่ายิงอะไรๆ ยิงหมี ยิงหมี นายแสวงตอบ ได้ไหมผู้มาสมทบถามอีก ไม่ได้นายแสวงตอบ เอหมีอะไรยิงตั้งหลายทีถึงไม่อยู่ หมีควายแต่ทำไมมันไม่ตายก็ไม่รู้นายแสวงกล่าวตอนเห็นมัน นอนหลับบนหินนี้กรนเสียงดังลั่นเรายิงมันห่างแค่สามวาเอง ยิงที่คอมันเห็นหน้ามันสะบัดตอนโดนปืน แต่ไม่ยักเป็นไร พอมันโดดลงมามันก็ไต่ลงคลองเราก็ซ้ำอีกควันปืนยังกลบหลังมันเลย พอมันไต่ขึ้นตลิ่งฝั่งโน้นก็ซัดอีกสองทีจนมันเข้าทางด่านนี้แหละ เอ้ ทางด่านนี้มันคงอ้อมแล้วไปทะลุตรงหินใหญ่ข้างบน

เราลองไปทางตรงไปดักรอมันตรงใกล้หินใหญ่กันดีกว่าเพราะทางมันไปรวมกันตรงนั้นผู้ที่มาสมทบกล่าว และทุกคนต่างถือปืนมาด้วยทุกคน เมื่อตกลงกันแล้ว ก็พากันบุกป่าลัดไปที่หินใหญ่ก้อนนั้นซึ่งมันชะโงกบังฝนได้ดีพอสมควร (ซึ่งพระอาจารย์ก็ปักกลดตรงนั้นตอนขึ้นมาอยู่เขาสุกิมเป็นครั้งแรก) พอมารอดักยิงหมีกันสักครู่หนึ่งตรงทางสามแพร่งใกล้หินใหญ่หมียังไม่มา ก๋ง อ๋อย ก็ปรารภขึ้นมาว่า เอจะเป็นหมีอาจารย์ซะล่ะมั๊ง หมีอะไรยิงตั้งหลายทียังไม่อยู่ไม่เคยได้ยิน (เห็น) ซึ่งทุกๆ คนก็เอะใจเหมือนกัน

ทันใดนั้นทุกคนก็ต้องตกตะลึง เพราะท่านพระอาจารย์สมชายเดินออกมาจากทางเดินด่านสัตว์ที่ทุกคนมารอดักจะยิงหมี มีจีวรพับม้วนอยู่ที่แขนทางซ้าย ทุกคนต่างลดปืนลงต่ำ เพราะตอนได้ยินเสียง ก่อนที่จะออกมาของพระอาจารย์ ทุกคนต่างเตรียมปืนในท่าพร้อมจะยิงทุกคน พระอาจารย์เดินมาหยุดตรงหน้าคนทั้งสี่ พร้อมทั้งพูดว่า คิดจะฆ่าจะแกงกันเชียวเหรอ มาอาศัยอยู่ด้วยตั้งนานแล้วทุกคนเข่าอ่อนวางปืนลงโดยเฉพาะนายแสวง แถลงถ้อย กราบขอขมาท่านพระอาจารย์ ตั้งแต่นั้นมาทั้งคุณล้ำ ก็ดี และผู้คนใกล้เคียงก็เลิกล่าสัตว์กันจนหมด โดยเฉพาะโยมแสวง ไม่เคยยิงปืนอีกเลย

จึงกล่าวได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นผู้โชคดีที่มีพระอาจารย์ผู้ทรงคุณธรรมได้มาโปรดแม้บางครั้งท่านต้องใช้ ปฏิหาริย์ บ้าง จึงเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ที่คนเหล่านั้นได้ชมบารมี ของครูบาอาจารย์ ที่ท่านได้มาโปรด ซึ่งในยุคสมัยนี้คงจะหาครูบาอาจารย์ ที่เปี่ยมไปด้วยอภิญญาและเมตตาธรรม ดั่งครูบาอาจารย์ของเราท่านไม่มีอีกแล้ว

ปาปาณํกรณํสุขํ การไม่ทำบาปทั้งปวง เป็นเหตุให้พบความสุข

ปัญญา ธวัช

นายแจ้งเจอหมี โยมเจนอดใส่บาตร

เรื่องนายแจ้งเจอหมีนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เล่าให้ผู้เขียนฟังประมาณ พ.ศ. 2517 ผู้เขียนเคยบันทึกให้เล็กท่าเสด็จในหนังสือพระเครื่องมาครั้งหนึ่ง ซึ่งให้ไปเกือบทุกเรื่องโดยได้รับอนุญาตจากท่านพระอาจารย์เป็นลายลักษณ์อักษรมาแล้ว (อยู่ที่เล็กท่าเสด็จ)

ต่อมาต้นฉบับที่ผู้เขียนเก็บไว้ได้หายไปเป็นบางส่วน จึงบันทึกใหม่ซึ่งไม่ทราบว่าจะเขียนได้ครบของเดิมหรือไม่ เพราะเจ้าอาวาสวัดเขาสุกิมให้เวลาผู้เขียนน้อยเหลือเกิน

ขอเริ่มเรื่องดังต่อไปนี้ เมื่อปี พ.ศ. 2504 เป็นปีที่ท่านพระอาจารย์มาอยู่จำพรรษาที่วัดเนินดินแดงนั้นท่านพระอาจารย์บอกว่าแถวนี้เป็นเมืองหน้าคุก คนที่พ้นโทษหลายๆ คน ก็จับจองพื้นที่ทำมาหากินจึงมีคนดื้อมากเลยต้องสอนกันรุนแรงบ้าง

นายแจ้งมีอาชีพรับจ้างย้อมผ้าโดยหาบปี๊ปต้มสีและฟืนไปตามบ้านซึ่งผู้เขียนเองก็เคยใช่บริการมาแล้ว แกจะมีกลองสองหน้ามีด้ามถือและมีลูกตุ้มผูกเชือกไว้กับกลอง นานๆ แกจะสะบัดกลองดัง ปุเลง ปุเลง ๆ 2-3 ครั้งเป็นสัญญาณของแกให้คนรู้ว่าคนย้อมผ้ามาแล้ว

นายแจ้งเป็นคนหนึ่งที่ศรัทธาท่านพระอาจารย์ แกจะมาวัดสวดมนต์และฝึกสมาธิเป็นประจำ แต่นายแจ้งเป็นคนชอบดื่มเหล้า ซึ่งคนชอบดื่มเหล้า พระอาจารย์จะเรียกคนน้ำ ซึ่งต่อมาพระอาจารย์ได้ขอบิณฑบาต เรื่องการดื่มเหล้าของนายแจ้ง ซึ่งนายแจ้งก็ไม่ขัดข้อง

นายแจ้งอดเหล้าได้เป็นเดือนๆ วันหนึ่งก็เสียสัจจะ เพราะเพื่อนทางไกลมาหา พร้อมกันกับโยมเจน เพราะนายแจ้งอาศัยบ้านโยมเจนอยู่ วันนั้นตอนใกล้เที่ยง นายแจ้งหอบเครื่องย้อมผ้าออกจากบ้าน หาบลัดทางมาทางป่าหลวง (ป่าของเรือนจำสมัยนั้นยังมีเป็นพันไร่) ทางลัดในป่าหลวงก็กว้างประมาณ 1 วาเห็นจะได้ระยะทางในป่าก็ประมาณเกือบ 1 กิโลเมตรซึ่งทางลัดนั้นก็ออกมาใกล้ๆ บ้านผู้เขียนนั่นแหละ

นายแจ้งหอบเครื่องย้อมผ้ามาสักครึ่งทาง ก็เห็นท่านพระอาจารย์เดินสวนทางมาข้างหน้า เมื่อพระอาจารย์มาใกล้จวนถึงนายแจ้งก็ปลงหาบลงแล้วคุกเข่ารอท่านพระอาจารย์ พอพระอาจารย์มาถึง นายแจ้งก็กราบในท่าเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

แล้วจึงเงยหน้าขึ้นเพื่อทักทายพระอาจารย์ทันใดนั้นนายแจ้งต้องตกใจอย่างสุดขีดเพราะภาพที่เห็นตรงหน้านั้นไม่ใช่พระอาจารย์เสียแล้วแต่เป็นหมีใหญ่มหึมายืนจังก้าตั้งท่าจะตะปบ

นายแจ้งหงายหลังรีบลุกขึ้นวิ่งหนีไม่คิดชีวิตเสียงร้องของแกดังสุดสุดแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ โอ๊ย-ช่วยด้วย-ช่วยด้วยหมีใหญ่-แกวิ่งสุดกำลังเพราะความกลัว ปากก็ร้อง ช่วยด้วย-ช่วยด้วยหมีใหญ่ ความเร็วที่แกวิ่งไม่รู้ว่านักวิ่งโอลิมปิก จะสู้ได้หรือเปล่า !

แกวิ่งมาจนถึงบ้านโยมเจน ซึ่งโยมเจนและคนในบ้านต่างก็ออกมาไต่ถามตาแจ้งถึงเสียงที่แกโวยวาย ซึ่งแกกำลังหอบซี่โครงบานอยู่ แกก็ละล่ำละลักบอกว่าหมี หมีใหญ่ แล้วแกก็ค่อยๆ ได้สติ จึงทบทวนเหตุการณ์ แล้วเล่าเรื่องให้ผู้คนในที่นั้นฟัง ซึ่งผู้คนทั้งหลายต่างก็วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา

ต่อจากนี้ ก็ขอเล่าเรื่องโยมเจนให้ท่านสาธุชนได้รับทราบต่อไปบ้านโยมเจน อยู่เนินดินแดงเลยวัดเนินดินแดงไปทางตะวันออกประมาณ 2 ก.ม. โยมเจนเป็นคนหนึ่งที่ศรัทธาท่านพระอาจารย์ ก็มาวัดทำบุญฝึกสมาธิที่วัดเนินดินแดงกับท่านพระอาจารย์เป็นประจำ และแกก็เป็นนักดื่มสุราระดับคอทองแดงคนหนึ่งจึงได้ฉายาจากพระอาจารย์ว่าคนน้ำคนหนึ่งซึ่งต่อมาก็ได้ให้สัญญากับท่านพระอาจารย์ในการเลิกดื่มเหล้าพร้อมๆ กับนายแจ้ง ซึ่งก็เลิกดื่มเหล้าได้เป็นเดือนๆ เหมือนนายแจ้ง คงจะปรึกษากันในเรื่องนี้เพราะอยู่ด้วยกันบ้านเดียวกัน

โยมเจนแกมีฐานะดีคนหนึ่งในละแวกนั้น วันหนึ่งเพื่อนชื่อช่างคุณมาจาก บ่อวาก อ.เขาสมิง จ.ตราด แกเป็นช่างตัดผ้า รู้จักกับผู้เขียนดี

เมื่อเพื่อนฝูงทางไกลมาเยี่ยมทั้งที จึงจัดเลี้ยงต้อนรับอย่างดีในเย็นวันนั้นมีเหล้าเลี้ยงเพื่อนแต่ตนเอง และนายแจ้งไม่กิน (เหล้า) ซึ่งช่างคุณก็แปลกใจให้สงสัยเป็นยิ่งนัก จึงได้ถามความเป็นมา ซึ่งโยมเจนและตาแจ้ง

ก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ช่างคุณฟัง ซึ่งช่างคุณกินคนเดียวในตอนแรก คุยไปดื่มไปก็คะยั้นคะยอเพื่อนบ่อยๆ แค่ครั้งเดียว หนเดียว ท่านคงไม่ว่าอะไรหรอกน่า หรือท่านคงไม่รู้หลอก ช่างคุณว่า

ของอะไรที่คนเคยชอบ (ติด) พอเพื่อนคะยั้นคะยอบ่อยเลยเปรี้ยวปากเหลือจะอดทนไหว วงสนทนาของคนน้ำจึงได้อรรถรสกันทั้งคืน

ครั้นใกล้สว่างโยมเจนก็บอกว่า เฮ้ย ตอนเช้าเราต้องใส่บาตรท่านอาจารย์ ต้องมีกลิ่นแน่ๆ เลย เพื่อนก็ว่า สับปะรดเรามีเอาไปปอก แล้วเอาทางโคนไว้ใส่บาตร ทางยอดมันเปรี้ยวดับกลิ่นได้เราก็เอามาจิ้มเกลือกินแกล้มเหล้าซะเลย ก็เลยตกลงตามนั้น ไปหักสับปะรดจากกอมาทำตามที่ปรึกษากัน เพื่อนยังแนะนำให้เคี้ยวใบฝรั่งตอนจะใส่บาตรอีกวิธีหนึ่งซึ่งโยมเจนก็รับมาปฏิบัติ

ใกล้สว่างวันนั้น ที่วัดเนินดินแดง หลังจากการทำวัดแล้วจัดอาสนะแล้วใกล้เวลาบิณฑบาต ท่านพระอาจารย์ ก็บอกกับพระเณรว่า วันนี้ใครที่ไปบิณฑบาตสายผม ถ้าผมไม่สั่งให้ทำอะไร อย่าได้พูดหรือแสดงอาการสงสัยอะไรนะ ต้องใช้สติควบคุมตัวเองให้ดีที่สุด

วันนั้นพระเณรต่างก็อยากเห็นอะไรดีดีจึงติดตามพระอาจารย์ไปถึง 9 รูปด้วยกัน ท่านพระอาจารย์ก็พาพระเณรไปบิณฑบาต สายเนินดินแดง รับบาตรไปตามลำดับบ้าน ซึ่งก่อนถึงบ้านโยมเจนก็มีบ้านของนายสีนวล ซึ่งนายสีนวลก็ใส่ตอนขาไป พอผ่านบ้านโยมเจนแกก็นั่งเฉยๆ อยู่

พอมาถึงบ้านโยมเต๋า ก็รับบาตรบ้านโยมเต๋าเป็นบาตรสุดท้าย แล้วพระอาจารย์ก็พาพระเณรกลับ ก็ผ่านบ้านโยมเจนอีก แต่แกก็ไม่แสดงอาการที่จะใส่บาตรแต่อย่างใด จนท่านพาพระเณรกลับมาวัด

โยมเจนรอใส่บาตรอยู่จนสาย ก็เอะใจ เดินมาที่บ้านนายสีนวลซึ่งอยู่ต้นทางว่าใส่บาตรหรือยัง ก็ได้รับคำตอบว่าใส่แล้ว รีบวิ่งมาที่บ้านโยมเต๋า แล้วตะโกนว่า เต๋าโว้ยๆ พระมาหรือยังวะ !! โยมเต๋าตอบว่า ไอห่าอาจารย์กลับไปตั้งนานแล้ว กูเห็นมึงมองท่านเฉยๆ ทั้งขาไป ทั้งขากลับกูยังแปลกใจว่า ทำไมมึงถึงไม่ใส่มึงไม่เห็นท่านเรอ ตายห่าแล้ว!! โยมเจนอุทานออกมาแล้ววิ่งมาบ้านจัดกับข้าวขนข้าวใส่กระบุง แล้วยกใส่บ่ารีบเดิน

จ้ำอ้าวมาวัดโดยเร็ว ครั้นมาถึงวัดแล้ว ก็เข้าไปกราบท่านพระอาจารย์ ปากก็ว่าท่านอาจารย์ทำผมเสียแล้วๆ

ท่านพระอาจารย์ก็หัวเราะยิ้มๆ แล้วว่า วางแผนกันดีเหลือเกินนะ เอาสับปะรดท่อนโคนไว้ใส่บาตรเอาท่อนปลายไว้กินแกล้มเหล้าจะได้ดับกลิ่นเหล้า แถมเอาใบฝรั่งมาเคี้ยวๆ อาจารย์จะได้ไม่รู้ใช่ไหม? ซึ่งโยมเจนก็สารภาพผิดกับท่านพระอาจารย์ในเวลานั้น ท่านสาธุชนผู้เจริญทั้งหลาย แม้ในระดับที่เป็นคนหรอก ท่านก็ยังโปรดสังเคราะห์ให้เขาเหล่านั้นได้เข็ดหลาบในบาปที่ทำ ซึ่งก็ทำให้บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น ได้สร้างบุญบารมีได้มากขึ้น เพราะความเมตตาของท่าน ที่มีต่อสานุศิษย์ และพุทธบริษัท

เรื่อง โยมอู๋ยิงฟาน

ปีที่ท่านพระอาจารย์ (หลวงปู่สมชาย) มาอยู่ที่วัดเนินดินแดง จ.จันทบุรี อ.ท่าใหม่ ต.เขาบายศรี นั้นคือปี พ.ศ. 2504 สมัยนั้นสภาพพื้นที่วัดเนินดินแดงและบริเวณข้างเคียง ยังรกเรื้อด้วยป่า พอเป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าบางชนิดอยู่บ้างเช่น หมี-หมูป่า-เก้ง เป็นต้น แม้ผู้เขียนเอง ตอนมาอยู่แถวนั้นช่วง พ.ศ. 2513 ก็ยังเคยเห็นฟาน (เก้ง) ที่ชายป่าวัดเนินดินแดงหลายครั้ง

ท่านพระอาจารย์ พอมาอยู่ก็เร่งสร้างเสนาสนะให้เพียงพอกับเณรตั้ง 13 รูปกลางคืนก็อบรมกรรมฐานให้พระเณรและญาติโยมที่สนใจ และมีผู้เลื่อมใสศรัทธาจำนวนมาก โยมอู๋เป็นคนหนึ่งที่เลื่อมใสศรัทธา ท่านพระอาจารย์ ถึงกับยอมรับปากกับท่านพระอาจารย์ว่าจะเลิกยิงสัตว์ คือโยมอู๋เป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งมากแม้จะเป็นมือสมัครเล่น ไม่ว่าจะต่อไก่ (ป่า) ยิงเก้ง (ฟาน) กวาง หมู หมี ก็ตามไม่มีพลาด และใจแกก็รักในทางล่าสัตว์เหลือเกินแต่แปลกที่ว่าแกไม่กินสัตว์ป่า

โยมอู๋มีที่ดินติดกับวัดเนินดินแดง ปี 2504 นั้นแกมาปลูก ขนำ (กระต๊อบ) ถางป่าทำที่ให้เตียนเพื่อปลูกยางพารา พอค่ำก็หัดภาวนาทำวัตรสวดมนต์กับท่านพระอาจารย์ จนได้ให้สัจจะกับท่านพระอาจารย์

และแล้วในเย็นวันหนึ่ง ก่อนหน้านั้นฝนตกเกือบทั้งวัน ทำให้แถวหน้าขนำ ที่พักของโยมอู๋ เจิ่งนองด้วยน้ำที่ไหลมาจากบนเนิน

แกนั่งสูบยาบนแคร่ไม้ไผ่ และกำลังรอให้หม้อข้าวเสด็จน้ำ เพราะสมัยนั้นยังหุงข้าวด้วยถ่าน - ฟืน กันโดยเฉพาะการอยู่ในป่าอย่างนั้น ไม่เหมือนในเมืองขณะที่เพลินอารมณ์กับควันยาเส้นอยู่ สายตาก็ทอดมองไปหน้าขนำทันใดนั้นก็มีเก้ง(ฟาน) ตัวหนึ่งสีแดงแป๊ดเลยเดินลุยน้ำเสียงดังจ๋อมๆ (คำที่แกเล่าบอกผู้เขียน) สัญชาตญาณของนักล่าเข้าครอบงำความรู้สึกทั้งมวลเพราะเคยรักเรื่องล่าสัตว์เป็นชีวิตจิตใจมานาน ทำให้ลืมคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับท่านพระอาจารย์

ขณะที่ตาแกก็จ้องมองฟานไม่กะพริบ เพราะกลัวจะคลาดสายตา ยามวนที่จับอยู่ ก็หลุดหล่นจากมือโดยไม่รู้ตัว มือขวาก็ค่อยๆ เอื้อมไปหัวแคร่ด้านหลังจับปืนลูกซองดึงขึ้นมา แต่ดึงไม่มาสักที จะหันกลับไปมองก็ไม่ได้เพราะเก้ง(ฟาน)จะคลาดจากสายตา แกพยายามพยุงปืนจนเหงื่อซึมทั้งๆ ที่อากาศตอนใกล้ค่ำกำลังเย็นสบาย จนกระทั่งเก้งแดงตัวนั้น ก้าวผ่านพุ่มไม้ไป เมื่อเก้งลับสายตาไปแล้ว (คงนึกเสียดายน่าดู) (ผู้เขียน) แกก็หันกลับไปมองมือที่เอื้อมจับปืนอยู่ เอ๊ะอะไรกัน ที่แท้เรากำหัวแคร่นั่งอยู่

เมื่อโยมอู๋อาบน้ำทานข้าวแล้ว พอพลบค่ำก็แต่งตัวมาวัด ทำวัตรหัดทำสมาธิ เหมือนที่เคยมาทุกวันครั้นเมื่อโยมอู๋กราบท่านอาจารย์แล้ว ท่านพระอาจารย์ก็กล่าวว่า

โยมอู๋ไหนรับปากกับอาตมาแล้วว่าจะไม่ยิงสัตว์แล้วไม่ใช่หรือ แล้วทำไมตอนเย็นอาตมาไปทำธุระข้างนอก กลับมาเดินผ่านหน้าขนำ ทำไมถึงเอื้อมมือไปคว้าปืนจะยิงอาตมาล่ะ ดีแต่ว่าดึงปืนไม่ออก ถ้าดึงปืนออกมาได้อาตมาไม่ตายไปแล้วเหรอ ?! โยมอู๋ได้แต่หัวเราะแฮ่ๆๆ แล้วกล่าวว่า มันอดใจไว้ไม่ได้ครับท่านอาจารย์ จากนั้นก็คงกราบขอขมา ผู้เขียนไม่ได้ถามต่อ เพราะได้ใจความที่จะบันทึกแล้ว

ท่านสาธุชนและศิษยานุศิษย์ และท่านทั้งหลาย อย่าได้ปรามาสครูอาจารย์ว่าเล่นฤทธิ์เลยเดี๋ยวจะเป็นบาป เพราะว่าคนมีหลายระดับซึ่งพระพุทธองค์ ทรงเปรียบเทียบกับบัวสี่เหล่า ดังที่เราท่านทั้งหลายพุทธศาสนิกชนทราบกันดี เปรียบคล้ายเชื้อดื้อยา หมอก็ต้องใช้ยาแรงหน่อยและในสังคมปัจจุบัน ยิ่งไม่มีคนเชื่อเรื่อง อภิญญาหรืออำนาจจิต นี่เป็นอำนาจจิตที่ท่านพระอาจารย์บำเพ็ญมาดีแล้ว จึงนำมาใช้ได้ตามใจปรารถนา

จึงเป็น มโนมยิตธิ ที่ท่านฝึกสำเร็จแล้ว จึงนำมาใช้ได้แท้จริงแต่ท่านไม่เคยอวดอ้าง ทั้งหมดที่ท่านแสดงออกไปก็เพื่อจรรโลงพระศาสนาทั้งนั้น ดังที่ท่านทั้งหลาย ได้อ่านเรื่องที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาแล้ว และโปรดกรุณาวิเคราะห์ให้ดีๆ ท่านทั้งหลายก็จะประสพความสุข และความอิ่มใจ จากการได้รับเรื่องจริงของท่านอาจารย์ ที่ยังไม่เปิดเผยมาก่อน

จากใจจริง ปัญญาธวัช

รถเบนซ์ท่านอาจารย์เหาะได้

เมื่อ พ.ศ. 2520 (ถ้าจำ พ.ศ. ผิดก็ขออภัย) คุณหน่อย เอครพานิช เจ้าของโรงแรมเมืองจันท์ ซึ่งเป็นหลานของคุณรัตนา เอครพานิช โยมผู้อุปถัมภ์ วัดเขาสุกิมผู้หนึ่ง คุณหน่อยเป็นคนดีที่สุดคนหนึ่งในสายตาของผู้เขียน เขามีกิริยามารยาทสุภาพอ่อนโยน มาทำบุญสม่ำเสมอ เป็นที่รักของคนที่รู้จักเธอทุกคน แต่กรรมวิบากของเขามาถึงเร็วเกินไปจึงเป็นที่สลดใจเศร้าเสียใจของญาติพี่น้องครอบครัว และคนที่รู้จักคุ้นเคยทั้งหลายอย่างยิ่งต่อเคราะห์กรรมของเขา

คุณหน่อยหายไปจากบ้านสองสามวันอย่างไม่รู้ชะตากรรม ในเวลาช่วงนั้นตำรวจได้จับโจรปล้นและได้รถของกลางที่พวกโจรใช้เป็นยานพาหนะ แต่มันเป็นรถของคุณหน่อยทางตำรวจในยุคนั้นก็แจ้งให้ทางญาติของคุณหน่อยทราบและติดตามหาศพคุณหน่อย ในเรื่องนี้ทางวัดเขาสุกิมโดยเฉพาะท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย ท่านมีความห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง เพราะวิบากทั้งหลายของลูกศิษย์

ในความเห็นของผู้เขียนแล้ว กรรมและวาระของลูกศิษย์และท่านพระอาจารย์ มันมาถึงไร่เรี่ยกัน ถ้าแม้ท่านพระอาจารย์ไม่มีบุญญาสมภารและญาณอันลึกล้ำแล้ว พระอาจารย์คงจะต้องตายเพราะเจ้ากรรมนายเวรกลุ่มนี้มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว

คือตั้งแต่เรื่องฆ่าทิ้ง สวญ. อำเภอท่าใหม่ ก็เรื่องหนึ่งซึ่งแม้อธิบดีตำรวจยุคนั้นก็ยังยอมรับสำนวนของตำรวจด้วยกันว่าถูกเอ็ม 16 ตายแต่ทั้งๆ ที่แผลลูกปืนไม่มีเลย มีแต่แผลถูกแทงด้วยแซลงเพียงแผลเดียวเท่านั้นครั้งนั้นผู้เขียนต้องเสียใจจนต้องร้องไห้ แต่จะทำอย่างไรได้ในเมื่อเสือมันกินลูกของมันเอง เพราะโดยธรรมชาติเสือจะไม่กินเนื้อเสือ

ในวันนั้น (จำวันที่ไม่ได้ผู้เขียน) มีผู้แจ้งข่าวการเจอศพของคุณหน่อย ขอให้ท่านพระอาจารย์ไปดูศพผู้ตายว่าใช่ศพคุณหน่อยหรือไม่

ท่านพระอาจารย์ให้เปี๊ยกหรือนายธงชัย ทิพย์วงศ์ทอง ขับรถเบนซ์คันเก่าคือคันสีทองรุ่น 280SEL ไป

ข่าวแจ้งว่าอยู่ซอยพยาตัว ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นป่ายางพาราและที่รกร้าง ป่ารกชัฏน่าสะพรึงกลัวอยู่ไม่น้อย เมื่อรถแล่นเข้าไปในซอยถนนลูกรังอันขรุขระ ตามข่าวที่แจ้งมาเมื่อเข้าไปจนสุดซอยตันก็ไม่เห็นมีอะไรต้องกลับรถออกมา พอออกมายังปากซอย คนขับรถคือนายธงชัยหรือเปี๊ยกต้องตกใจร้องออกมาว่าท่านอาจารย์ทำยังไง

ท่านอาจารย์ทำยังไง เปี๊ยกโดด เปี๊ยกโดด ท่านพระอาจารย์กล่าวเพราะว่าข้างหน้ารถสิ่งที่ขวางถนนอยู่ก็คือ เสาไฟฟ้าแรงสูงต้นหนึ่งขวางถนน (ซอย) ที่รถกำลังวิ่งออกมา เปี๊ยกแตะเบรกแล้วเหยียบคันเร่ง เมื่อปล่อยเบรกรถเผ่นทะยานลอยตัวขึ้นและโดดข้ามเสาไฟฟ้าแรงสูงขวางหน้ารถอยู่พ้นทั้งสี่ล้อเป็นที่อัศจรรย์ใจของผู้ขี่เอง และกลับมาวัดด้วยความปลอดภัยอีกครั้งหนึ่งของท่านพระอาจารย์

ซึ่งในหลายครั้งท่านก็หลบหลีกอันตรายมาด้วยญาณรู้เห็นของท่านเพราะเจ้ากรรมนายเวรกลุ่มนี้ใช้รถสิบล้อเตรียมเหยียบท่านพระอาจารย์หลายครั้ง ดีแต่ว่าถนนที่จะกลับมาจันทบุรีและเข้าวัดเขาสุกิมมีหลายทางซึ่งครั้งนั้นท่านพระอาจารย์มีกิจนิมนต์ไปกรุงเทพฯ เป็นประจำ บางวันท่านจะบอกให้คนขับรถเปลี่ยนเส้นทางอย่างกะทันหันก็มี ซึ่งบางครั้งท่านให้กลับทางสระแก้ว ซึ่งไกลออกไปเป็นร้อย ก.ม. กว่าจะถึงวัดเขาสุกิมก็มีจนที่สุดเมื่อจองเวรอยู่ข้างเดียวเป็นเวลานานหลายปีเขาผู้นั้นคือ เจ้ากรรมผู้ยิ่งใหญ่ ได้มาขอขมาท่านพระอาจารย์ในช่วงปี 2525 นั่นเอง

เขาและคณะได้ทำขันธ์คือเครื่องสักการะ เข้ามาเตรียมขอขมาลาโทษท่านพระอาจารย์ในคราวนั้น ครั้งนั้นอุโบสถวัดเขาสุกิมยังไม่เสร็จ (ปัจจุบันก็ยังเหลืออยู่นิดหนึ่งยังไม่เสร็จ) ตึก 60 ปี ยังไม่มีใช้อุโบสถชั้นล่างแทนศาลาและหอฉันท์

เมื่อคณะผู้ยิ่งใหญ่ผู้มีสี เข้ามาถึงที่หน้าพระอาจารย์แล้วได้วางเครื่องสักการะลงและก้มลงกราบท่านพระอาจารย์ ทันใดนั้นสิ่งที่ไม่คาดนั้นก็เกิดขึ้นคือพอท่านผู้ยิ่งใหญ่ท่านก้มลงกราบได้หนแรก หมาตัว

หนึ่ง(สุนัข)สีดำขนยาวตัวใหญ่ได้วิ่งเข้ามาตรงหน้าของท่านผู้กราบแล้วหันก้นไปตรงหน้าเขาแล้วเอาหางของมันปัดที่หน้าของเขาอย่างแรงหลายครั้งจนท่านพระอาจารย์ให้ไล่หมา (ชื่ออีหมี) ออกไปและให้คนไล่ให้มันไปไกลๆ

พอบรรยากาศคลี่คลายดีแล้ว ทางผู้ขอขมาก็เริ่มพิธีใหม่ แต่พอก้มกราบได้ที่เดียวเท่านั้น อีนังหมีไม่รู้มันวิ่งมาจากไหนมันวิ่งเข้ามาอย่างเร็วแล้วกลับหัวหันก้นไปทางท่าน ผู้กราบแล้วเอาหางสะบัดตีหน้าเขาอย่างแรงหลายทีติดกัน.... เท่านั้นเองคณะของท่านนายผู้มีสีก็รู้แจ้งใจตนเองว่าแม้แต่หมามันยังไม่ยอมให้ขมาเลย พาคณะกลับไปด้วยอาการที่ยากจะบรรยาย นี้คือเหตุการณ์เคราะห์กรรมต่างกรรมวาระของท่านพระอาจารย์และศิษย์อันเคยมีกรรมร่วมกันมา บางท่านก็ว่าคนดีๆ ไม่น่าตายอย่างนั้นเลยแม้แต่ครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ก็ยังมีอุบาสกผู้มาฟังธรรมเป็นประจำ และเป็นพระโสดาบันบุคคลแล้วก็ยังถูกทุบตายที่หน้าวัดเชตวันมหาวิหาร ที่พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่เลยเพราะเขาเป็นคนดีมีศีลธรรมจึงเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันว่าคนที่ทำแต่ความดีอย่างนั้นไม่น่าจะตายในลักษณะอันไม่สมควรเลย ทำให้เสียกำลังใจแก่คนที่ทำความดีอยู่ แต่พระพุทธองค์ทรงอนุเคราะห์ด้วยการแสดงธรรม

ในอดีตของอุบาสกผู้นั้นมีเนื้อความโดยย่อว่า ในอดีตชายผู้นั้นรับราชการมีหน้าที่คุ้มกันภัย (โจร) แต่เห็นเมียเขาสวยจึงวางแผนฆ่าสามีเขาตายเพื่อต้องการภรรยาของผู้ตายแต่กรรมให้ผลเขามาในชาติของปัจจุบันนับได้ถึงร้อยชาติแล้วซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงแสดงกรรมไว้อย่างนี้เพราะฉะนั้นการละเว้นกรรมชั่วแล้วทำแต่กรรมดีจึงเป็นหน้าที่ของเราทั้งหลายผู้เป็นพุทธบริษัท

เรื่องนี้พอจะเห็นได้ว่าถ้าพระอาจารย์ของเราไม่มีญาณทัศน์อันรู้แจ้งคงจะต้องถูกรถสิบล้อเหยียบตายไปหลายครั้งเพราะเจ้ากรรมนายเวรเป็นผู้มีอำนาจมีวิทยุสั่งนำทางที่พระอาจารย์จะกลับจากกรุงเทพฯ และถ้าท่านพระอาจารย์ไม่มีจินตภาพอันทรงพลังคงถูกเขาช่วยกันทุบตายในซอยพยาตังแล้วเพราะรถอะไรจะโดดข้ามเสาไฟฟ้าที่ขวางทางอยู่ได้เหมือนรถเหาะไปอย่างนั้น เมื่อท่านไม่ปรารภกรรมในอดีตให้ฟัง

ผู้เขียนจึงขอกล่าวว่า เพราะกรรมทั้งหลายนั้นปรุงแต่ง จึงทำให้สัตว์โลกทั้งหลายโลดแล่นเหมือนตัวละคร, บ้างก็สวมบทผู้ร้ายผู้ดีบ้างไปตามเหตุของกรรมเก่าบ้างเสริมต่อภพใหม่บ้าง

ถ้าครูบาอาจารย์ผู้รู้ช่วยสงเคราะห์ สั่งสอนอบรม ให้ช่วยยับยั้งและละสิ่งที่ให้โทษทั้งหลายจิตของผู้โชคร้ายเหล่านั้นย่อมสู่อบายภูมิคือภูมิทั้งสี่อย่างแน่นอนส่วนเราท่านทั้งหลายซึ่งนับว่าโชคดีได้เกิดมาพบเจอพระพุทธศาสนาและพระสัทธรรมยังคงมีอยู่ และผู้ปฏิบัติธรรมที่เคยพบเห็นหรือเคยอยู่ใกล้ท่านพระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย คงรับรู้และสัมผัสได้จากคุณธรรมของท่านมิใช่แต่เรื่องอภิญญาที่นำมาเล่าให้ท่านทราบเท่านั้น

เพราะท่านพระอาจารย์ท่านกล่าวว่ามันเป็นแต่เพียงทางผ่านเท่านั้นเป็นของเล่นไม่ใช่ของจริงไม่ให้ยึดเพราะจะทำให้เสียเวลาเปล่า แต่ต้องฝึกสมาธิจิตให้รู้เท่าทันต่อสิ่งที่มากระทบใจแล้ววางมันเสียให้ได้จึงจะถูกต้อง แม้จะเป็นคำสอนที่สั้นๆ แต่ก็ใช้ได้ตลอดชีวิตของเราผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

เรื่องนี้จบนานแล้วแต่ผลกรรมของนายพลฯ ผู้นั้นให้เผยในชาตินี้เอง คือเขาต้องเป็นอัมพาตเดินเหินไม่ได้มานานแล้ว และขณะเขียนอยู่นี้ไม่ทราบว่าเขาตายหรือยัง นายพลใจบาปผู้นั้นปิดฉากอันโสมมของตัวเองแล้วหลังจากนอนเป็นอัมพาตนานถึงสิบปี ..

เรื่อง พระอาจารย์อยู่เวียงจันทน์

ช่วงปี 2501 จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้อาราธนาท่านพระอาจารย์ไปช่วยฟื้นฟู พุทธศาสนาที่ประเทศลาว ตามคำขอของนายกรัฐมนตรีประเทศลาว ท่านพระอาจารย์พาพระเณรข้ามไปอยู่ที่เวียงจันทน์หมู่ใหญ่ ท่านพระอาจารย์ ได้เลือกอยู่ที่วัดจอมไตรซึ่งสงบเงียบดีพอสมควร แต่วัดจอมไตรสมัยนั้น ถาวรวัตถุเสนาสนะชำรุดทรุดโทรมเหลือเกินท่าน จึงต้องเร่งบูรณะเป็นการใหญ่ อย่างที่พวกเราทราบกันแล้วว่าบุญบารมีของท่านพระอาจารย์เป็นอย่างไร ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด ผู้คนจะหลั่งไหลมาทำบุญกันจำนวนมาก การบูรณะวัดจอมไตร จึงแล้วเสร็จโดยไม่นานนัก ทั้งเจ้านายในนครเวียงจันทน์ ก็เคารพและศรัทธาท่านมาก โดยเฉพาะศรัทธาในการแสดงธรรมของท่านพระอาจารย์ คือไม่ว่าท่านจะแสดงธรรมที่ใดผู้คนจะหลั่งไหลมาฟังธรรมกันมืดฟ้ามัวดินกันเลยทีเดียว

บางครั้งบางวัน ท่านรับนิมนต์ไปเทศน์ถึงสองรอบสองเมืองก็มี อย่างเช่นตอนเช้ารับนิมนต์เทศน์ที่เวียงจันทน์ ตอนบ่ายก็ไปเทศน์ที่เมืองหลวงพระบางก็มี

การเผยแผ่ศาสนาเป็นไปได้ด้วยดีในระยะแรกต่อๆ มา คอมมิวนิสต์เริ่มมีอำนาจมากขึ้น ฉะนั้น พระอาจารย์จึงเป็นเป้าหมายที่ต้องกำจัดหมายเลข 1 เลยทีเดียว หลังจากที่ท่านพระอาจารย์ ไม่รับนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์ พระอาจารย์จึงเป็นอุปสรรคต่อการเผยแผ่ลัทธิของเขา และพระอาจารย์ก็ถูกเชิญไปสัมมนาหลายรอบ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และเจ้านาย ก็โดนจับไปสัมมนาจำนวนมาก แต่ก็ไม่มีใครกลับมา พระอาจารย์เล่าให้ผู้เขียนฟังเพียง 3 ครั้ง ซึ่งผู้เขียนจะเล่าบรรยายให้ผู้เจริญทั้งหลายให้ได้ทราบพอเป็นสังเขป ครั้งแรกเขาเชิญ (จับนั่นแหละ) ท่านไปเจรจาเพื่อให้ยอมรับนโยบายการเผยแผ่ระบอบคอมมิวนิสต์ แต่ท่านพระอาจารย์ไม่ยอมรับ เลยต้องเข้าคุกขี้ไก่ 7 วัน

ต่อมามันจับท่านไปโดยอ้างกับชาวบ้านว่าไปสัมมนาอีก คราวนี้เขารับคำสั่งของพรรคมาให้ทำให้ท่านตาย แต่ผู้รับคำสั่งคือ ร.ต.ท. คำแสน ซึ่งคุณนายแม่บ้านของ ร.ต.ท. คำแสน เป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์จึงทำให้ ร.ต.ท. คำแสนไม่กล้าทำอะไรขั้นเด็ดขาดรุนแรง ร.ต.ท. คำแสน จึงนำท่านไปขังที่คุกขี้ไก่ ไม่ให้ข้าวไม่ให้น้ำ

หวังว่าท่านคงจะตายเอง ครั้นมาได้ 15 วัน เขาก็ไปเปิดคุกโดยเข้าใจว่าท่านพระอาจารย์ตายแล้วเพราะเห็นท่านเฉยๆ (นั่งสมาธิ) ไม่เคลื่อนไหวหรือดุกดิกเลย แต่ ร.ต.ท. คำแสน ต้องแปลกใจ เพราะร่างกายของท่านพระอาจารย์ไม่ได้ซูบซีดอิดโรยเพราะอดข้าวอดน้ำตั้ง 15 วัน แต่อย่างไร มิหนำซ้ำผิวกายและหน้าตาของท่านยังสดชื่นผ่องใสอีกด้วย ร.ต.ท. คำแสน จึงเรียกท่านพระอาจารย์ฯ เมื่อพระอาจารย์ลืมตาขึ้นจึงถามว่า ท่านพระอาจารย์ถูกขังให้อดข้าวอดน้ำตั้ง 15 วัน ทำไมถึงไม่ตายและผิวพรรณยังดูสดชื่นผ่องใสขึ้นกว่าเดิมอีก ท่านพระอาจารย์จึงตอบว่า

อาตมาไม่ได้มีความผิดอะไร และมีใจบริสุทธิ์ ไม่เคยคิดร้ายกับใครๆ อาตมาจึงยังไม่ตาย

คำตอบของพระอาจารย์เพียงสั้นๆ แต่ก็ซาบซึ้งเข้าในหัวใจของ ร.ต.ท. คำแสน จนน้ำตาไหล ก้มลงกราบพระอาจารย์สำนึกในบาปบุญคุณโทษ ร.ต.ท. คำแสน ว้าวุ้นใจว่าจะทำอย่างไรดี กับคำสั่งของพรรค ถ้าท่านไม่ตายเราก็ต้องตาย จึงคิดหาทางออกอยู่ครู่หนึ่ง ก็คิดได้และกราบเรียนท่านอาจารย์ว่า เรื่องคำสั่งของพรรคคอมมิวนิสต์ ให้มาทำให้ท่านตาย ถ้าผมทำไม่สำเร็จ ผมก็ต้องตาย ร.ต.ท. คำแสน กล่าว แต่ผมหาทางออกได้แล้วว่าจะทำอย่างไรดี นี่ก็จวนมืดแล้ว รอให้มืดกว่านี้ อีกสักหน่อย

ผมจะใส่กุญแจมือท่านอาจารย์ แต่ผมจะใส่หลวมๆ แล้วพาท่านอาจารย์ไปที่ท่าน้ำ และจะให้ลูกน้องหาเรือลำน้อยไว้ 1 ลำ พาท่านพระอาจารย์ลงเรือแล้วไส (ผลัก) เรือให้ออกกลางแม่น้ำแต่ผมจะยิงท่านอาจารย์แต่ผมจะไม่ให้ถูกพระอาจารย์ ท่านอาจารย์ต้องทำเรือล่มให้คว่ำครอบท่านอาจารย์ไว้แล้วท่านพระอาจารย์ก็ถีบน้ำให้เรือข้าม

ไปฝั่งไทยแล้วกันนะครับ แล้วท่านอาจารย์ก็อย่าข้ามมาฝั่งนี้อีกก็แล้วกันนะครับ

ครั้นความมืดย่างกรายมาถึงเวลาอันควรแล้ว ร.ต.ท. คำแสน ซึ่งเป็นใหญ่ในที่นั้น ก็สวมกุญแจมือให้พระอาจารย์ ทำตามแผนที่วางไว้ ร.ต.ท. คำแสน จึงให้ลูกน้องพาท่านอาจารย์ลงเรือลำน้อยตามที่เตรียมไว้แล้วให้ลูกน้องไสเรือพุ่งออกไป พอเรือห่างออกไปพอสมควร ร.ต.ท. คำแสน จึงยกปืนขึ้นเล็ง และยิงไปที่ข้างเรือ เสียงปืนเล็กกลคู่กาย ร.ต.ท. คำแสน แผดสนั่นหวั่นไหวทันใดนั้น พระอาจารย์ก็ทำให้เรือล่มครอบศีรษะของท่าน และพยุงกายถีบน้ำพาเรือข้ามมาฝั่งไทยได้ โดยปลอดภัย

ท่านพักอยู่ที่ศรีเชียงใหม่ได้ไม่นานก็เป็นห่วงคณะพระเณรที่อยู่ฝั่งลาว แล้วท่านพระอาจารย์จึงได้ข้ามมาฝั่งลาวอีก แต่ก็ไม่พ้นสายตาของพวกคอมมิวนิสต์ คราวนี้มันกวาดล้างพระที่ไม่ร่วมอุดมการณ์หนักมือขึ้น มันจับท่านลากขึ้นรถไปอย่างไม่ปราณี ซึ่งบนรถยังมีพระอีก 3 องค์ ซึ่งถูกจับมาด้วย เพราะเหตุเกิดจากพระที่หย่อนยานในพระธรรมวินัยช่วยกันยุยงให้จับพระที่อยู่ฝ่ายเคร่งครัดในพระธรรมวินัยโดยเฉพาะธรรมยุตินิกาย ส่วนมากจะโดนจับไปเกือบหมด และส่วนใหญ่ก็ไม่รอดกลับมาวัดอีกเลย

ในช่วงเวลานั้น ลาวถูกแบ่งเป็น 3 ฝ่าย แต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์มีอำนาจมากกว่าและฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ยึดการปกครองของประเทศลาวที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขได้ทั้งหมด เปลี่ยนมาเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวจนถึงบัดนี้ แล้วในคืนวันนั้นสมุนพรรคคอมมิวนิสต์ที่จับพระอาจารย์และพระอีก 3 องค์ ผู้ไม่ยอมร่วมอุดมการณ์กับพวกมัน มาลงเรือลำใหญ่ยามดึกสงัดแล้วติดเครื่องยนต์นำเรือแล่นออกไปกลางลำน้ำโขงมุ่งหน้าทวนกระแสน้ำไปทางเวียงจันทน์ทันทีที่เรือถึงกลางแม่น้ำซึ่งมีสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก มันจับพระรูปหนึ่งมาที่หัวเรือแล้วใช้ปืนอาก้ายิงพระรูปนั้นมรณภาพ

เสียงดังปั้งๆๆๆ ที่ถี่ยิบ ร่างของพระรูปแรกซึ่งเป็นเหยื่อของฆูตมรณะก็ร่วงหล่นลงสู่แม่น้ำโขงอันเชี่ยวกรากเป็นเหยื่อของสัตว์น้ำเป็นรายแรก และมันก็นำพระรูปที่ 2 มาแดนประหารคือที่หัวเรือ และก็มี

สภาพเหมือนรูปแรกคือเมื่อมันลั่นกระสุนเหล็กเข้าร่างพระรูปนั้น มีเสียงดังถี่ยิบ และร่างของพระรูปนั้นก็ร่วงลงสู่แม่น้ำเป็นเหยื่อของสัตว์น้ำเป็นรายที่ 2 มันสั่งให้จับพระรูปที่ 3 มาอีก แต่รูปที่ 3 นี่ส่งเสียงโวยวายเพราะคุมสติไม่ได้เพราะด้วยความกลัวตาย ทำให้ท่านด่าแช่งพวกมันเสียงดังลั่นตลอดเวลา

เจ้าหัวหน้าใหญ่ซึ่งทำหน้าที่เพชฌฆาตเองมันสั่งให้ลูกน้องให้เอาหินก้อนใหญ่ที่ผูกเชือกเตรียมไว้แล้วผูกกับคอของพระรูปที่ 3 แล้วพูดว่าองค์นี้ปากดีนักต้องให้ตายเย็น มันก็สั่งให้ช่วยกันจับพระรูปนั้นลงแม่น้ำเสียงดังตูม น้ำแตกกระจาย ซึ่งท่านต้องตายเย็นจริงๆ เพราะท่านต้องสิ้นชีวิตที่ก้นแม่น้ำ แล้วมันก็สั่งให้นำตัวท่านอาจารย์ ซึ่งกำลังนั่งสมาธิอยู่เหมือนทองไม่รู้ร้อนให้นำตัวมายังแดนประหารคือที่หัวเรือ ท่านลุกเดินไปอย่างโดยดีไม่สะทกสะท้าน ไม่ขัดขืนมันแต่อย่างใด ท่านเคยกล่าวกับผู้เขียนว่าท่านเตรียมตัวเตรียมใจที่จะตายตลอดเวลา ท่านว่าท่านคอยฟังเสียงปืนว่าเมื่อมันดังขึ้นเมื่อใด ลูกปืนมันคงแล่นแปล้บเข้าหัวใจความรู้สึกในขณะนั้นเป็นอย่างไรหนอ

เจ้าหัวหน้าของพวกมันกล่าวขณะที่ลูกน้องของมันพาท่านอาจารย์มาถึงหัวเรือว่า องค์นี้เป็นอาจารย์ของนายกรัฐมนตรี ยิงให้ตายแล้วเอาศพท่านไปโยนไว้ที่หาดทรายหน้าบ้านนายกด้วย (แถวสะพานมิตรภาพ) ที่ตรงชายหาดหน้าเมืองเวียงจันทน์ แล้วเจ้าหัวหน้าก็ทำหน้าที่เพชฌฆาตมันยกปืนขึ้นเล็งมาทางท่าน ท่านพระอาจารย์บอกกับผู้เขียนว่ามันทำปืนดังเสียงก๊อกแก๊ก แล้วมันก็ให้เอาปืนกระบอกใหม่มา ให้มันเล็งท่านอีกและได้ยิน ก๊อกแก๊ก เหมือนปืนกระบอกแรกอีก

สักครู่เดียวเห็นมันเข่าอ่อนแล้วคลานเข้ามากราบขอขมาท่าน แล้วกล่าวว่า พวกผมหลงเชื่อพระทุศีลว่า พระอาจารย์เป็นพระไม่ดี จึงได้คิดฆ่าท่าน ตอนนี้ผมเข้าใจดีแล้วว่าท่านเป็นพระบริสุทธิ์ ผมจึงหลงฆ่าพระดีๆ ไปหลายรูป แต่นี้ไป พวกมันนั่นแหละจะต้องถูกกำจัดให้หมด ผมจะพาท่านพระอาจารย์ไปขึ้นฝั่งโน้น(หนองคาย)ผมขอร้องพระอาจารย์อย่าข้ามมาฝั่งนี้อีก เพราะผมจะมีความผิดปล่อยท่านพระอาจารย์ ผมจะต้องตาย และแล้วมันก็ส่งพระอาจารย์ขึ้นฝั่งหนองคาย ท่านพระอาจารย์กล่าว

ว่าหลังจากนั้นก็มีศพพระลอยน้ำมาแทบไม่เว้นแต่ละวัน

ต่อมาท่านพระอาจารย์ ก็ได้มาพักที่วัดศรีเมือง และให้โยมคณะหนึ่ง ข้ามไปรับพระเณรที่วัดจอมไตร ข้ามมาพักอยู่ที่วัดศรีเมือง จังหวัดหนองคาย หลังจากนั้นไม่นานท่านก็พาพระเณร ออกจากวัดศรีเมืองหาสถานที่บำเพ็ญต่อไป

ดูเอาเถิดท่านผู้เจริญทั้งหลาย ท่านพระอาจารย์ท่านถ่อมตนเพียงใด ความจริงพวกคอมมิวนิสต์มันยิงท่านไม่ออก ตั้งแต่ปืนกระบอกแรกแล้ว มันจึงเรียกบอกให้ลูกน้องเอาปืนกระบอกใหม่มาให้มัน ซึ่งทำอย่างไรก็ยิงไม่ออกอีก แม้ว่าเขาจะเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ที่จริงแล้วเขายังเป็นชาวพุทธอยู่ ย่อมกลัวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะ อภิญญาและบุญฤทธิ์ ของพระอาจารย์ตอนสมัยที่เป็นพระหนุ่มๆ นั้นเป็นที่ลือเลื่องกันไปทั่วสองฝั่งโขง ลองไปถามคนเก่าๆ แก่ๆ แถวนั้นดูก็ได้

เรื่อง รถหายแล้วกลับบ้านเอง

เมื่อปี พ.ศ. 2517 คณะเถ้าแก่พลอยที่บ่อเวฬุ ได้มาทอดผ้าป่าที่วัดเขาสุกิม ในคณะนั้นเท่าที่จำได้ ก็มีเสี่ยไล้, เจ้อ๊อง ซึ่งเป็นแม่บ้านเสี่ยไล้ และเสี่ยเง๊ยบ และแม่บ้านเจ้สาว ทั้งหมดมารถจิ๊บกลาง ซึ่งเป็นรถโฟร์วีล 2-3 คัน และมีรถมอเตอร์ไซค์วิบากคันหนึ่งของเสี่ยไล้ ซึ่งเป็นรถใหม่เอี่ยมของเสี่ยไล้ มาทอดผ้าป่าที่วัดเขาสุกิมเป็นครั้งแรก และจำนวนศรัทธาที่มาด้วยกันหลายสิบคน

เมื่อพิธีทอดผ้าป่าเสร็จเรียบร้อย คณะของเสี่ยไล้ก็ลงมาจากวัดได้มาที่รถสักพักหนึ่งก็มีเสียงเอะอะว่ารถหาย ซึ่งผู้เขียนเองก็อยู่บริเวณนั้นด้วย เพราะเตรียมตัวจะกลับบ้าน ทุกคนจึงย้อนกลับขึ้นไปบนวัดอีก

เมื่อได้รายงานให้ท่านพระอาจารย์รับทราบแล้ว ท่านรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก แต่คณะกรรมการวัดในเวลานั้น ก็มีผู้ใหญ่อุ้ม (ซอุ่ม ธรรมลิขิต) อยู่ในที่นั้นด้วยผู้ใหญ่อุ้ม จึงเป็นผู้รับอาสาไปติดตามรถคันนี้ให้เอง พระอาจารย์ท่านก็โมทนากับผู้ใหญ่ในตอนนั้น และกล่าวว่าภายใน 1 เดือน ถ้ายังตามให้เขาไม่ได้ เราต้องซื้อรถใช้ให้เขาใหม่ ไม่งั้นก็เสียชื่อเสียงวัดเราหมด (รถคันนั้นเป็นรถฮอนด้าวิบาก รุ่น 125cc ราคาสองหมื่นกว่าบาท ซึ่งแพงมากในเวลานั้น)

เวลาผ่านไปเกือบเดือน ท่านผู้ใหญ่มารายงานให้ท่านพระอาจารย์ด้วยความผิดหวังว่าตามไม่พบ พระอาจารย์ก็บอกว่างั้นเราซื้อรถให้เขาใหม่ก็แล้วกัน

ผ่านมาอีก 2-3 วัน เพื่อนของผู้เขียน ชื่อนายจรัญ สินธุรัตน์ ไปวัดเขาสุกิมมาแวะมาหาผู้เขียน แล้วบอกว่า เฮ้อ อาจารย์สมชายท่านบอกว่ามึงเท่านั้นที่ตามรถคันนี้ได้ เฮ้ยพูดเป็นเล่นไปได้ (ผู้เขียนตอบ) เฮ้ย ท่านพูดอย่างนี้จริงๆ เราไม่เชื่อหรอก เพื่อนว่าถ้าไม่เชื่อไปถามท่านเดี๋ยวนี้เลย

เพื่อนผู้เขียนว่า, เอาเลยผู้เขียนเลยชวนเพื่อนไปหาท่านพระอาจารย์บนวัดเขาสุกิม ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านผู้เขียนเพียง 3 ก.ม.เท่านั้น เลยขึ้นรถของเพื่อนซึ่งมีรถยนต์มานั้นไปวัดในเวลานั้นทันที

เมื่อเข้าไปกราบพระอาจารย์แล้วก็ถามท่านว่า ท่านพระอาจารย์ว่าผมจะตามรถคันนี้ได้หรือครับ ท่านพระอาจารย์ตอบว่าใช่ งั้นผมขออาสาตามรถคันนี้ให้ครับ เออดีแล้วดีแล้ว และท่านก็บอกโยมเผือก ให้เบิกเงินให้ช่างแกละ(ผู้เขียน) 400 บาท ผู้เขียนบอกไม่ต้องหรอกครับท่านอาจารย์ท่านตอบว่าไม่ได้ๆ หรอกมันต้องเสียค่าใช้จ่าย ผู้เขียนได้แต่นิ่งไม่ต่อคำกับพระอาจารย์อีก

อีกสองวันต่อมา หวยรางวัลที่ 1 ออกเลขท้าย 400 ผู้เขียนไม่ถูกสักบาทเลย ผู้เขียนใช้เวลาไม่กี่วันก็ไปสืบหมดทุกแก๊งในอำเภอท่าใหม่ก็ไม่พบเหลือแก๊งหน้าวัดเขาสุกิมเพียงแก๊งเดียว ซึ่งเป็นแก๊งใหม่ในเวลานั้น ยังไม่ได้เข้าไปสืบ เพราะต้องหาบุคคลที่กว้างขวางพอสมควร ที่จะเข้าไปสืบได้ และแก๊งนี้เป็นของลูกชายท่านผู้มีอำนาจหน้าวัดด้วยเพื่อนผู้เขียนก็แนะนำให้ไปหานายแกละ ซึ่งพี่เขยเป็นสัสดีเรือนจำเปิดหน้าวัดเขาสุกิมนี่เอง จึงได้ขี่รถจักรยานยนต์เข้าไปในเรือนจำมาบตุ๊กแกและเข้าไปสอบถามคนภายในหลายคนในที่สุดก็ได้พบพี่สาวนายแกละและได้เล่าเรื่องรถหายที่วัดเขาสุกิมให้เธอฟัง และบอกเธอว่าอยากพบนายแกละ น้องชายของเธอ ซึ่งเธอก็รับคำว่า ถ้าเขามาก็จะบอกให้ก็ขอบคุณเขา และลาเธอ

ในคืนวันนั้นผู้เขียนเข้านอนตามปรกติ เวลานอนสมัยนั้นก็นอนอย่างมีสติ คือจะนอนพุทธโธทุกครั้ง จับความรู้สึกตลอดเวลา ถ้าเห็นสมควรพักผ่อนจึงจะปล่อยให้หลับ ในช่วงที่จิตสงบ ระดับภวังคตาจิตก็เกิดภาพนิมิตเห็นชายผู้หนึ่ง เข้ามาหาที่หน้าบ้าน เวลาประมาณ 11 นาฬิกาเศษๆ รูปร่างสันทัดผมหยักโสก ผิวดำแดงค่อนๆ ดำ ใส่เสื้อลายสก๊อตแขนยาว พื้นขาวพับแขนหน่อยหนึ่ง ผูกนาฬิกาข้อมือซ้ายนุ่งกางเกงยีนสีน้ำเงินใส่รองเท้าบู๊ต เดินเขามาหาด้วยใบหน้าไม่เป็นมิตร

พอตอนเช้าหลังรับประทานอาหารแล้ว ผู้เขียนก็บอกลูกสาวคนโต ซึ่งเรียน ป.5 เป็นช่วงปิดเทอมของโรงเรียน ซึ่งมารดาเขาไม่อยู่ไปต่างจังหวัด บอกรูปร่างผิวพรรณ อายุและการแต่งตัวตามที่เห็นในนิมิตให้เขาฟัง ถ้าเขาเห็นคนอย่างที่บอกมาหาให้พูดดีดีกับเขาด้วย ซึ่งพอดีผู้เขียนเข้าห้องน้ำทำธุระพอดีช่วงนั้น

เสียงลูกสาวที่เดินมาหลังบ้าน (ทำห้องน้ำไว้นอกบ้าน) ตะโกนเสียงดังว่า เตี่ยๆ คนที่เตี่ยบอกมาแล้ว พอทำธุระเสร็จก็ออกมาหน้าบ้าน ทันทีที่เห็นชายผู้นั้นก็ต้องตะลึงเล็กน้อย เพราะเขาเหมือนในนิมิตทุกอย่าง แม้แต่ท่าทางของเขา ชายผู้นั้นมองผู้เขียนด้วยสายตาเอาเรื่องและพูดเสียงเข้มดุดันว่า งานนี้ผมไม่ได้ทำนะ ผู้เขียนพูดกับเขาอย่างมีสติว่า คุณคือคุณแกละใช่ไหม ? เขาตอบว่าใช่ ก็พูดกับเขาว่าที่ผมไปหาคุณน่ะ ไม่ใช่โทษว่าคุณทำหรอก แต่ผมเข้าไปเพื่อจะขอความช่วยเหลือให้คุณช่วยสืบเรื่องนี้ให้ที เพราะผมสืบจนหมดปัญญา ความสามารถแล้ว ขณะที่เราพูดจบประโยค สีหน้าของนายแกละก็ดีขึ้นและพูดว่า นึกว่าโทษผมเสียอีก ผู้เขียนจึงชวนไปร้านกาแฟข้างบ้านสั่งโอเลี้ยง 2 แก้ว และได้สนทนากัน และได้สั่งก๋วยเตี๋ยวมากินกันอีก ก่อนจากกันนายแกละบอกว่า พี่ผมขอเวลาสามวัน และจะส่งข่าว พอวันที่สาม นายแกละก็ขี่รถเครื่องมาที่บ้าน แล้วบอกว่าพี่เขาไม่ให้ไถ่ทำไมถึงไม่ให้ไถ่ล่ะ เป็นคนใกล้เขาไม่ให้ไถ่ จึงถามว่าบอกตัวเขาได้ไหม? ไม่บอกพี่ก็รู้อยู่แล้ว ผู้เขียนก็ขอบคุณเขาที่เป็นธุระให้

วันรุ่งขึ้นเป็นวันพระ ผู้เขียนก็ขึ้นไปทำบุญวัดเขาสุกิม เมื่อได้โอกาสก็กราบเรียนท่านพระอาจารย์ว่า คนใกล้ๆ เราขโมยเขาไม่ให้ไถ่ครับ ท่านพระอาจารย์ ก็กล่าวขึ้นว่าช่างเถอะ เราซื้อรถให้เขาใหม่ก็แล้วกัน แล้วท่านก็ไปฉันข้าว ซึ่งหมู่คณะรอท่านอยู่

ระหว่างที่ท่านพระอาจารย์ กำลังฉันภัตตาหารอยู่นั้น ผู้เขียนก็ครุ่นคิดว่า ท่านพระอาจารย์ ท่านไม่เคยที่จะพูดคำใดไม่จริงเลย ตั้งแต่ได้รู้จักกับท่านเมื่อท่านพยากรณ์เรื่องอะไร ต้องเป็นไปตามที่ท่านพยากรณ์ ทุกครั้ง อย่างเช่นเหตุการณ์ ก่อนที่จะเกิดเรื่อง 14 ตุลา เพราะ

ตอนนั้นท่าน พลเรือโทสงัด ชะลออยู่ ซึ่งท่านเป็นเสนาธิการทหารเรือขณะนั้น ได้มาขอพรเพื่อจะปฏิวัติ ท่านพระอาจารย์ก็ห้ามไว้ และว่าขอให้ท่านอยู่เฉยๆ ให้วางตัวเป็นกลางให้ดี แล้วเด็กๆ จะทำให้เอง (ไม่เขียนรายละเอียด) ยังมีอีกหลายๆ เรื่องที่ท่านทำนายไว้ก็เห็นเป็นไปตามที่ท่านทำนายทั้งสิ้น

เอ แต่หนนี้ ทำไมเราจึงตามรถไม่ได้ มีเหตุอะไรเป็นปัจจัยหนอ เมื่อคิดไม่ออกก็หลับตาสงบจิตพุทธโธไปสักครู่หนึ่ง จึงเกิดปัญญาระลึกขึ้นได้ว่า ก็พระอาจารย์ของเราเป็นผู้ทรงอภิญญายิ่งในโลก โธ่ก็เรื่องแค่นี้ ท่านต้องรู้ดีอยู่แล้วว่าใครขโมย แล้วทำไมท่านถึงไม่ดลจิตดลใจให้เขาขี่รถไปคืนเจ้าของเล่า... หรือว่า... หรือว่า... เรื่องอย่างนี้ต้องมีคนนิมนต์ให้ท่านทำ อือ... น่าจะเป็นอย่างนี้ท่านจึงทำนายว่ามีช่างแกละคนเดียวที่ตามรถคันนี้ได้ เมื่อผู้เขียนพิจารณาเห็นเหตุอย่างนี้จึงไปหาพานใส่ดอกไม้ ซึ่งเวลาวันพระดอกไม้จะเหลือจัดแจกันเป็นกองๆ

เมื่อจัดดอกไม้ธูปเทียนเสร็จ ก็รอท่านพระอาจารย์ท่านเสร็จจากภัตตาหาร เมื่อท่านพระอาจารย์มานั่งที่รับแขกแล้วผู้เขียนเข้าไปกราบท่านสามครั้งแล้วยกพานมาถือไว้ ท่านพระอาจารย์ก็ถามว่าอะไรอีกล่ะช่างแกละ ผู้เขียนก็ยกพานขึ้นระดับสูง แล้วกล่าวขึ้นว่า

เนื่องด้วย คุณบ่อพลอย (บ่อเวฬุ) ได้มาทอดผ้าป่าวัดเรา และเป็นครั้งแรกที่เขามา รถของพวกเขาโดนขโมย ซึ่งทำให้เขาเสียใจและเสียศรัทธาในการทำบุญครั้งต่อๆ ไปของพวกเขาต้องตกไปด้วย ด้วยเหตุนี้เป็นปัจจัย กระผมจึงขออาราธนาท่านพระอาจารย์ได้ใช้บุญฤทธิ์ที่ท่านพระอาจารย์ได้อบรมมาดีแล้ว ขอให้ดลจิตดลใจให้เขาเอารถไปคืนเจ้าของเองด้วยเถิดขอรับ เมื่อกล่าวอาราธนาจบผู้เขียนก็ส่งพานดอกไม้ให้ท่าน ท่านก็รับพานไว้และพยักหน้ายิ้มๆ

ในช่วงระยะเวลานั้น ได้เกิดมีคนหัวใส (แต่โกง) ได้ทำพลอยปะ คือใช้พลอยต่างสีแล้วเจียระไนหน้าจนเรียบเสมอ แล้วทาน้ำยาปะติดกันแล้วโกณด้านข้างให้เสมอกันจนดูเหมือนพลอยเนื้อเดียวกัน เมื่อส่องดูแบบตาเปล่า หรือแค่ใช้แฮนด์เลนจะไม่รู้ว่าเป็นพลอยปะเลย

เพื่อนของเจ้า...ก.(ขโมยมีชื่ออักษร ก.) มีพลอยปะเม็ดหนึ่งขนาดโตสิบกว่ากะรัต ได้มาขอยืมรถเพื่อจะไปขายพลอยที่บ่อเวฬุ เพราะพลอยปะเพิ่งเกิดขึ้นทางบ่อเวฬุยังไม่มีใครรู้ และรถคันนี้เป็นรถวิบากเข้าบ่อพลอยได้ รถธรรมดาไปยาก ทางมันลื่นขึ้นเนินขึ้นเขาและเป็นช่วงฝนตกชุกด้วย

แต่ก่อนตามบ่อพลอยทั่วไป พวกพ่อค้าพลอยจะตั้งโต๊ะรับซื้อพลอยอยู่รวมกันเรียงเป็นแถวๆ และเขาจะซื้อพลอยกันตอนเช้าๆ เท่านั้น พอสายหน่อยก็เลิกซื้อ ที่บ่อเวฬุนี้ก็เหมือนกัน

วันนั้นเสี่ยไล้ ก็นั่งซื้อพลอยอยู่ที่โต๊ะร่วมกับพ่อค้าแม่ค้าพลอยทั้งหลายได้ซื้อพลอยปะเม็ดนั้นในราคา 4,000 บาท พวกเพื่อนๆ ก็ขอเอี่ยวกันหลายคน เสี่ยไล้จึงบอกเพื่อนๆ ว่าเราจะเอาไปเข้าเครื่องดูก่อน จึงเดินมาบ้านซึ่งอยู่ห่างจากตลาดพลอยประมาณ 100 เมตร ที่หน้าบ้านมีมอเตอร์ไซต์วิบากรุ่นเดียวกับของเสี่ยไล้ที่หายคราวไปทอดผ้าป่าวัดเขาสุกิมคันหนึ่ง ซึ่งเปื้อนโคลนมอมแมม เสี่ยไล้ได้ถามเจ๊อ๋องแม่บ้านว่ารถใคร เจ๊อ๋องบอกว่าคนมาขายพลอยสองคน ฝากเอาไว้ เสี่ยไล้จึงถามว่าทั้งสองแต่งตัวอย่างไร เมื่อเจ๊อ๋องบอกลักษณะของคนฝากรถทั้งสองแล้ว เสี่ยไล้จึงว่า อ๋อ เราซื้อพลอยมันไว้เอง แล้วจึงเข้าบ้านไปที่เครื่องขยายดูพลอย พอเสี่ยไล้เปิดไฟฟ้าแล้วส่องดูพลอยแล้ว ครู่หนึ่งก็วิ่งหน้าตื่นมาที่ตลาดพลอย และบอกว่า เฮ้ยโดนของโว้ย โดนของโว้ย แล้วทุกคนก็กวาดสายตามองหานักต้มพลอยทั้งสอง ซึ่งก็เห็นทั้งสองคนยังเดินเตร่อยู่ แถวนั้นจึงตะโกนบอกพวกให้ช่วยกันจับไว้ แต่จับได้เพียงคนเดียว อีกคนหนึ่งวิ่งหนีเข้าป่าไป

เมื่อค้นตัวดูก็ได้เงินคืนมา 2,000 บาท และเจ้าหมอนั่นก็อาการน่วมไปทั้งตัว แล้วจึงถูกส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มที่เอี่ยวกันซื้อพลอยก็ปรารภกันว่าได้คืนมา 2,000 บาท ก็ยังดีนะแบ่งกันขาดทุนไม่เท่าไหร่ แล้วเสี่ยไล้ก็นึกขึ้นได้ว่า เฮ้ยรถมันยังจอดที่บ้านอั๊วว่ะ จึงพากันมาดูรถที่หน้าบ้านเสี่ยไล้ และก็พูดกันว่า เฮ้ยไม่ขาดทุนหรอกนี่มันรถรุ่นใหม่นี่ ขายขี้หมูขี้หมาก็ได้สามสี่พันหรอก

ทันใดนั้นเจ๊อ๋องก็บอกว่ารุ่นเดียวสีเดียวกับของเราเลยนะ แล้วเอามือเช็ดดินที่เปื้อนตรงหมายเลขเครื่อง แล้วบอกว่าเลข 2 ตัวท้าย

95 เหมือนรถเราที่หายไปเลย ฉันจำได้ เฮียขึ้นไปเอาทะเบียนรถบนเล่าเต๊งมาดูซิ เจ้อ๋องบอกเสี่ยไล้ เสี่ยไล้ก็ขึ้นไปเอาทะเบียนรถลงมา ครั้นเมื่อดูแล้วก็ดูที่รถและอุทานว่าเหมือนกันเลย จึงดูที่คอรถซึ่งมีหมายเลขตัวถังรถ และดูในทะเบียนรถก็ร้องขึ้นว่า นี่มันรถเรานี่ ทุกคนต่างตื่นเต้นที่รถหายไป เมื่อเดือนก่อนที่วัดเขาสุกิม แต่รถกลับมาหาเจ้าของเองได้

เรื่องนี้เป็นที่กล่าวขานกันนานนับปี แต่ไม่มีใครรู้หรอกว่าช่างแกละตามรถคันนี้มาให้ แฮ่ แฮ่ (รู้จักโม้เหมือนกันนะ)

คนสร้างลิฟต์ วัดเขาสุกิม

ท่านเจ้ากรมการบินพลเรือน ปัจจุบันเรียกอธิบดี ท่านเป็นเส้นโลหิตขอดในสมองโตเท่าหัวแม่มือ แพทย์โรงพยาบาลภูมิพลบอกท่านว่า ท่านจะมีชีวิตอยู่ได้อีกประมาณ 9 เดือน ท่านจะทำอะไรให้รีบทำเสีย เพราะคณะแพทย์ลงความเห็นว่าถ้าผ่าตัดก็มีทางรอดแค่สามเปอร์เซ็นต์

นามของท่านคือ พลอากาศตรี ไกรวัลย์ ศาลยาชีวิน แต่ท่านเป็นพุทธมามกะที่เชี่ยวชาญเรื่องพระไตรปิฎกมาก จึงสืบหาพระอริยะที่จะสร้างบุญบารมี หากได้ข่าวร่ำลือหรือหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่ามีพระอริยเจ้าเกิดขึ้นที่ใดเป็นต้องไปทุกครั้ง เพราะท่านทราบดีว่าการได้ทำบุญกับพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดา จนถึงพระอรหันต์นั้นมีอานิสงส์มากแต่ท่านเจ้ากรมก็ผิดหวังเพราะไม่มีของจริงเลยในสมัยนั้นคือปี 2508

วันหนึ่งท่านมาทางดอนเมือง พอมาถึงรังสิตซึ่งสมัยนั้นมีแต่ป้ายรถเมล์ประจำทางยังไม่มีตึกรามบ้านช่องเหมือนสมัยนี้

ท่านเห็นคนมุงดูอะไรกันอยู่จึงให้ ท.ส. ของท่านซึ่งเป็นคนขับรถด้วยเลี้ยวรถเข้าไปดู ตามปกติหมอสั่งให้ท่านมี ท.ส. ระวังไม่ให้ท่านล้มข้างซ้ายข้างขวาทั้งสองคน เพราะท่านจะเวียนศีรษะเป็นประจำเพราะถ้าล้มฟาดเมื่อใดจะเสียชีวิตทันที รถประจำตำแหน่งของท่านคือ รถตู้แลนด์โรเวอร์ พอรถจอด ท.ส. ทั้งสองก็พาท่านลงจากรถไปที่กลุ่มคนที่มุงกันอยู่นั้นเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งสมาธิหลังงออยู่เพื่อนหรือญาติของหญิงนั้นกำลังใช้กำลังจับแขนหญิงนั้นดึงกระชากอยู่ปากก็พล่ามไม่ขาดปากว่าอีห่ามึงมานั่งทำไมๆ แต่แปลกที่จะออกแรงฉุดกระชากอย่างไร คนที่นั่งสมาธิอยู่ก็ไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย เหมือนดึงเสาหิน

ท่านเจ้ากรมจึงกล่าวขึ้นว่า เดี๋ยว เดี๋ยว หยุดก่อน ฉันเอง หญิงที่กำลังออกแรงกระชากอยู่จึงหยุด แล้วยืนหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย

ท่านเจ้ากรมจึงกล่าวขึ้นว่า ปู่ ปู่, ปู่มาจากไหนนะ !! ทันใดนั้นหญิงซึ่งนั่งสมาธิหลังงออยู่ ก็ยกมือชี้ไปบนอากาศแล้วบอกว่า พ้น... (คือไกลมาก) ท่านเจ้ากรมก็ถามว่า ปู่ชื่ออะไรล่ะ โต, หญิงผู้นั้นตอบ ท่านเจ้ากรม

ก็ถามอีกว่า โตไหนล่ะ เสียงหญิงนั้นตอบว่า ก็โตวัดระฆังนะซี่ เจ้ากรมก็กล่าวว่า ขรัวโต วัดระฆังน่ะเหรอ มีเสียงตอบมาว่า แม่นแล้ว แม่นแล้ว ท่านเจ้ากรมจึงสอบประวัติสมเด็จโตเป็นการใหญ่ซึ่งท่านก็ตอบจนเจ้ากรมหายข้องใจ สุดท้ายเจ้ากรมถอดสร้อยออกมาจากคอ แล้วส่งให้ท่านดูพระสมเด็จที่ห้อยคออยู่ แล้วถามว่าสมเด็จนี้ใช่ของปู่สร้างไหม ? สมเด็จในร่างหญิงนั้นก็รับมาดูแล้วบอกว่าใช่ เราสร้างเองแล้วส่งคืนให้เจ้ากรม ท่านเจ้ากรมก็รับมาสวมคอไว้

จากนั้นท่านเจ้ากรมก็เรียนท่านว่า ข้าแต่สมเด็จ หมอบอกว่ากระผมจะมีชีวิตอยู่ได้อีกเก้าเดือน ผมจึงหาที่ทำบุญ ผมอยากจะทราบว่า ปัจจุบันนี้จะหาพระที่ทำบุญแล้วได้บุญเหมือนครั้งที่สมเด็จยังมีชีวิตอยู่ไหม ? มี มี ทำบุญแล้วได้บุญยิ่งกว่าครั้งที่ฉันยังมีชีวิตอยู่อีก ท่านสมเด็จกล่าว ท่านเจ้ากรมจึงถามว่าท่านอยู่ที่ไหนล่ะ ท่านชี้ไปทางตะวันออกแล้วกล่าวว่า ที่เมืองจันตะบูรณ์อาจารย์องค์นี้รูปร่างต่ำๆ ตัวเล็กๆ ผิวคล้ำๆ อยู่หรอก ท่านอยู่ที่เขาอีกิรมนั่นแหละ องค์นั้นแหละทำบุญแล้วได้บุญยิ่งกว่าตอนที่ฉันมีชีวิตอยู่อีก พูดจบท่านก็ไปเลยไม่ร่ำไม่ลาใครทั้งนั้น

หญิงนั้นลืมตาขึ้นทำหน้าเหรอหรา พูดว่ามาล้อมฉันไว้ทำไมเนี่ย ??

*สมัยก่อนเขาเรียกว่าเขาอีกิรม ต่อมาท่านพระอาจารย์ได้เปลี่ยนมาเรียกว่าเขาสุกิมในปัจจุบันท่านว่า สุ แปลว่าสวยในภาษาบาลี กิม แปลว่าทองในภาษาจีน เอามาสมาสกันเข้าแปลว่า ทองสวย * และตอนนั้นท่านอายุสี่สิบเศษๆ ตัวท่านไม่ใหญ่ (ผู้เขียน)

อีกสองวันต่อมา ท่านพลตรีไกรวัลย์ ศาลยาชีวิน ได้เตรียมเสบียงอาหารแห้งข้าวสาร 2 กระสอบ ขึ้นรถแลนด์ ได้เดินทางมาเมืองจันทร์ ใช้เวลาถึงสองวันจึงพบวัดเขาสุกิม ท่านมาถึงในตอนเย็น ท.ส. ประคองท่านจน ขึ้นมาบนศาลา เมื่อได้กราบพระอาจารย์แล้วท่านรายงานพระอาจารย์ว่าได้เอาข้าวสารและอาหารแห้งมาถวาย ยังอยู่บนรถ ท่านพระอาจารย์จึงสั่งให้คนลงไปเอา

หลังจากท่านเจ้ากรมหายเหนื่อยแล้ว ท่านก็ปรารภเรื่องความเจ็บป่วยและที่หมอบอกว่าอีก 9 เดือนจะตาย และได้เล่าเรื่องสมเด็จโตให้มาทำบุญและถามว่าท่านพระอาจารย์ จะให้ผมทำบุญอะไรดี ท่านพระอาจารย์กล่าวว่าเรื่องทำบุญนั้นขอให้ท่านเจ้ากรมไปนอนคิดดูก่อน ตอนนี้ก็ใกล้ค่ำแล้วเชิญท่านไปทานอาหารก่อน ไว้ตอนเช้าค่อยคุยกันเพราะ

พรุ่งนี้เป็นวันพระ อาตมาไม่ได้บิณฑบาต ไปนอนคิดให้ดีๆ ก่อนแล้วท่านพระอาจารย์ ก็สั่งลูกศิษย์เรื่องอาหารและที่พักให้ท่านเจ้ากรม

เช้าวันรุ่งขึ้น ท่านเจ้ากรมก็มากราบท่านพระอาจารย์ และรายงานเรื่องที่คิดเมื่อคืน ท่านกล่าวว่าท่านอาจารย์ครับคือเมื่อคืนผมคิดว่าท่านอาจารย์มาอยู่บนนี้เป็นเขาสูง ขึ้นลงลำบากขนาดผมว่าผมก็แข็งแรงเดินขึ้นมายังเหนื่อยเลย และต่อไปพระอาจารย์คงสร้างวัดใหญ่โต การขนพัสดุก่อสร้างคงจะลำบากต้องเสียค่าจ้างขนขึ้นมาแพงมาก ท่านพระอาจารย์ตอบว่า เอ้อไอ้เนี่ยอาตมาจ้างเขาขนทรายขึ้นมาปี๊บละบาทจ้างเขาแบกหินปี๊บละ 2 บาท (สมัยนั้นเงินมีค่ามาก) ท่านเจ้ากรมจึงพูดต่อว่า ผมจึงคิดว่าจะสร้างลิฟต์ เป็นรางใช้สลิงลากรถขึ้นมา เพื่อจะได้ใช้ขนวัสดุก่อสร้างและคนที่สูงอายุจะได้อาศัยขึ้นมาทำบุญด้วยท่านอาจารย์ว่าจะดีไหมครับ ท่านพระอาจารย์ตอบว่า เอ้อตรงกับความคิดของอาตมาเลย อาตมาก็คิดอย่างท่านนี่แหละ งั้นผมต้องรีบจัดการเรื่องนี้เพราะเวลาผมเหลือน้อยเกรงจะไม่ทัน

วันนั้นหลังจากทำบุญใส่บาตร พระอาจารย์ฉันเสร็จแล้ว ท่านพลตรีไกลวัลย์ ศาลยาชีวินก็มาลาพระอาจารย์กลับกรุงเทพฯ ท่านพระอาจารย์ก็พรมน้ำมนต์ อวยพรให้ท่านเป็นใจความว่า ด้วยเจตนาที่ท่านเจ้ากรมจะสร้างลิฟต์ขึ้นมาบนวัดเพื่อขนหินขนทรายวัสดุก่อสร้าง และผู้สูงอายุจะได้อาศัยลิฟต์นี้ขึ้นมาทำบุญบนวัดด้วย ด้วยเจตนาอันนี้ อาตมาขออวยพรให้ท่านเจ้ากรมจงหายจากโรคภัยไข้เจ็บที่เป็นอยู่ แล้วท่านก็หยาดน้ำมนต์ให้ท่านเจ้ากรมอย่างตั้งใจ

ต่อมาไม่นาน ท่านเจ้ากรมก็พาวิศวกรมาดูและวางแผนในการสร้าง มีการปรับพื้นดินในการวางราง แต่มาติดขัดเรื่องเหล็กรางอยู่ระยะหนึ่งเพราะหาซื้อไม่ได้จะสั่งซื้อจากต่างประเทศก็กินเวลาหลายเดือน เกรงจะไม่ทันเพราะหมอบอกว่าชีวิตของท่านอยู่อีกเพียงเก้าเดือน นี่ก็ผ่านมาสองสามเดือนแล้ว ทำให้ท่านเป็นกังวลใจมาก ในที่สุดท่านก็ไปปรึกษากับการรถไฟซึ่งสมัย ตำแหน่งของการรถไฟก็เรียกเจ้ากรมเหมือนกัน ครั้งแรกก็ขอซื้อของเก่าก่อนแต่การรถไฟก็ขายไม่ได้ เพราะต้องผ่านการประมูลเสียก่อนจึงจะขายได้ แต่ท่านทั้งสองก็เป็นเจ้ากรมเหมือนกันจึงไม่มีปัญหามากนักโดยใช้วิธีขอยืมรางของการรถไฟมาก่อน ภายหลังเมื่อประมูลรางเก่าราคา กก. ละเท่าไรค่อยคิดเป็นเงินให้การรถไฟตามน้ำหนักของรางที่ขอยืมมา จึงได้

รางมาสร้างลิฟต์ทันกับเวลาที่กำหนด และเปลี่ยนเครื่องปั่นไฟฟ้าให้พอกับกำลังของมอเตอร์ที่ฉุดลากลิฟต์ด้วย

การดำเนินการสร้างลิฟต์จึงเป็นไปตามกำหนดเวลาที่เร่งรีบระหว่างการสร้างท่านเจ้ากรมก็มาหลายครั้ง ซึ่งท่านพระอาจารย์ท่านก็พรมน้ำมนต์อวยพรให้ท่านเจ้ากรมทุกครั้ง ในช่วงเวลาเก้าเดือนนั้นหมอได้เอกซเรย์ ท่านเจ้ากรมสามครั้ง คือหมอจะเอกซเรย์ให้ท่านเจ้ากรมสามเดือนต่อ 1 ครั้ง ครั้งแรกของการเอกซเรย์ ภาพของเอกซเรย์ ปรากฏว่าก้อนมะเร็งในสมอง (หมอเรียกเส้นโลหิตขอด) เล็กลงเหลือเท่าหัวเล็บจากเดิมที่เท่ากับหัวแม่มือ อาการวิงเวียนศีรษะของท่านก็น้อยลง ครั้งที่ 2 ก้อนมะเร็งเล็กลงอีกเหลือเท่าเม็ดถั่วดำ อาการวิงเวียนศีรษะของท่านแทบจะไม่มีเลยทำความแปลกใจให้กับคณะแพทย์โรงพยาบาลพระปกเกล้าเป็นอย่างมากแต่หมอยังให้มี ท.ส. ระวังอยู่ด้วยเกรงท่านจะล้มซึ่งอาจมีอันตรายอยู่

เมื่อการสร้างลิฟต์ก่อสร้างเสร็จและเปิดทดลองใช้งานแล้ว ท่านเจ้ากรมก็ต้องรับการเอกซเรย์เป็นครั้งที่ 3 และแล้วในครั้งนี้ คณะแพทย์ ร.พ. พระปกเกล้า ก็ต้องตื่นเต้นกันทั้ง ร.พ. เพราะในภาพฟิล์มเอกซเรย์ไม่มีเจ้าก้อนเนื้อร้ายนั้นเลย แพทย์ทุกคนต่างก็แปลกใจ และอัศจรรย์ใจกันทุกคน และได้รายงานต่อคนไข้คือท่านพลเรือตรี ไกรวัลย์ ว่า

ท่านหายเป็นปรกติแล้ว และต่างก็สอบถามท่านเจ้ากรมว่าในระหว่างเก้าเดือนที่ผ่านมา ท่านไปหาหมอหรือหายาที่อื่นรักษาด้วยหรือไม่ ซึ่งท่านเจ้ากรมก็บอกหมอว่าไม่เคยหาหมอหรือกินยาที่อื่นเลย และได้เล่าเรื่องที่ไปสร้างลิฟต์ถวายท่านพระอาจารย์ สมชาย ฐิตวิริโย วัดเขาสุกิมและท่านพระอาจารย์ก็พรมน้ำมนต์ให้และอวยพรให้ผมหายทุกครั้ง

หลังจากนั้นทางวัดเขาสุกิมก็ได้ต้อนรับคณะแพทย์จาก ร.พ. พระปกเกล้า ซึ่งมากราบเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์หลายคน ในจำนวนนั้นผู้เขียนได้รู้จักในภายหลังหลายท่าน เช่น หมอปัญญา (เจ้าของ ร.พ. แพทย์ปัญญา) หมอปลูด โดยเฉพาะ พญ. สมศรี สนิทกับผู้เขียนมาก

เมื่อ 2-3 ปีก่อนช่วง พ.ศ. 2545 ทราบว่าท่านพลอากาศตรีไกรวัลย์ ศาลยาชีวิน ผู้สร้างลิฟต์ให้วัดเขาสุกิมท่านยังมีชีวิตอยู่ อายุของท่านตอนนั้นเกือบๆ เก้าสิบแล้ว

เรื่องสั้นขำขันหรืออัศจรรย์

คุณอิสระ เลิศภากรณ์ (ต้องขออภัยท่านทั้งสองที่เขียนก่อนอนุญาต) เสี่ยอิสระ ท่านไปทำธุรกิจที่สหรัฐอเมริกาอยู่หลายปี เมื่อปี พ.ศ. 2539 หรือปี 51 นี่แหละผู้เขียนจำ พ.ศ. ไม่แม่น เขาได้มาบวชที่วัดเขาสุกิม และทำหน้าที่เลขาของเจ้าอาวาส(ท่านเจ้าคุณญาณวิลาศ) อยู่ประมาณ 1 ปี ตอนที่เธอบวชผู้เขียนต้องยอมรับในโหวงเฮ้ง (บุคลิก) ว่าลักษณะของท่าน มีราศี เหมือนเจ้าคุณองค์หนึ่งแต่น่าเสียดายที่เธออยู่เป็นนักบวชได้ไม่นานนัก แต่เธอก็ยังมาวัดคอยรับใช้เจ้าอาวาสและหลวงปู่อยู่เสมอไม่ขาด

ต่อมาไม่นาน บุพเพสันนิวาสได้เสริมส่งให้ตกหลุมรักลูกศิษย์ซึ่งฝากตัวเป็นลูกสาวหลวงปู่ ซึ่งเธอเป็นคนดังและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและชื่นชมของลูกศิษย์ของหลวงปู่สมชายทุกคนเพราะเธอเป็นผู้นำบุญระดับ 1 ของเมืองจันทบุรี ซึ่งเธอช่วยหาเงินเข้าวัดเขาสุกิมปีละหลายล้านบาท เธอจึงเป็นที่รักของแม่ขาวแม่ชีในตอนแรก หาว่าคุณอิสระไม่รู้หัวนอนปลายตีนเป็นอย่างไร ทุกคนจึงเป็นห่วงคุณสุกัญญากันทุกคนและทางญาติผู้ใหญ่ทางฝ่ายหญิงต้องมาขอบารมีของหลวงปู่สมชาย ฐิตวิริโย พากันมาพึ่งบารมียังวัดเขาสุกิม ว่าทางฝ่ายชายจะมาหลอกลวงหรือไม่ หลวงปู่ตอบว่าไม่ถูกหรอก ญาติคุณสุกัญญายังถามต่ออีกว่าในภายหลังจะรวยขึ้นหรือจนลง ท่านตอบว่า รวยขึ้นซิ เขามีสมบัติมากนา

เรื่องจบด้วยความพอใจ เมื่อการแต่งงานผ่านไปเป็นปีเขาทั้ง 2 ก็อยากมีทายาทสืบตระกูล แต่ว่าเธอทั้งสองนั้นอายุมากแล้วคือ ฝ่ายหญิงอายุเกินหลักสี่หลายปีแล้วแต่ฝ่ายชายนั้นไม่มีปัญหาเพราะอายุมากกว่าฝ่ายหญิงไม่กี่ปี ทั้งคู่จึงไปปรึกษาแพทย์ หมอจึงทำกิ๊บ (ผสมเทียม) ให้แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเธอ.....ออกมาเสียก่อน จึงไปปรึกษาหมออีก หมอบอกให้ทำใจเถิด เพราะทำใหม่คงไม่สำเร็จเหมือนก่อนอีก เพราะระบบภายใน

ไม่ค่อยปกติ คือ การเจริญพันธุ์ของเด็กอ่อนหย่อนสมรรถนะ ต่อมาทั้งคู่ก็ขอโอกาสถามหลวงปู่และหลวงปู่ให้ไปขอหลวงพ่อทองซี่ (หลวงพ่อทองนี้เป็นพระพุทธรูปศักสิทธิ์ อยู่บนชั้น 2 ของตึกธรรมสาธิต) ทั้ง 2 จึงไปจุดธูปขอลูกจากหลวงพ่อทองเพราะที่พึ่งอื่นไม่มีแล้ว ต่อมาอีกหลายเดือนทั้งสองได้ปรารภกับหลวงปู่ว่ายังไม่มีท่าว่าจะมีสักทีเลย หลวงปู่ก็พูดปนหัวเราะๆ เหมือนล้อเล่นว่า ก็ยายซิ้มที่ร้อยเอ็ดแกยังไม่ตายเลย

รอให้ยายซิ้มที่ร้อยเอ็ดแกตายก่อนนะ ต่อมายายซิ้มที่ร้อยเอ็ดของหลวงปู่ก็ตายลงและคุณอิสระและสุกัญญาได้ลูกสาวมาหนึ่งคน พอโตขึ้น เวลาลูกสาวอ้อนงอแง คุณสุกัญญาก็ทำเสียงดุดุว่า อ้อนนักเดี๋ยวส่งกลับไปอยู่ร้อยเอ็ดเลยนี่ และได้ผลเสียด้วยเด็กก็จะเงียบเสียงทันที (ผู้เขียนเห็นกับตา) ต่อมาไม่นาน ทั้งคุณอิสระและคุณสุกัญญา ก็อยากจะได้ลูกชายอีกจึงไปปรารภขอลูกกับหลวงปู่อีก ซึ่งหลวงปู่ก็ให้ไปขอกับหลวงพ่อทองหลังจากนั้นอีกหลายเดือนทั้งคู่ก็มาพูดให้หลวงปู่ฟังอีกว่ายังไม่มาเลย เมื่อไรจะมาซักที (เพราะเธออายุมากขึ้นทุกทีเกรงว่าจะไม่สามารถมีบุตรได้อีก) ซึ่งหลวงปู่ก็พูดปนหัวเราะๆ ว่า ก็ ตาแป๊ะน้องชายยายซิ้มที่ร้อยเอ็ดเขาก็ยังไม่ตายนี่ รอให้เขาตายเสียก่อนซิ ซึ่งทั้งคุณอิสระและคุณสุกัญญาก็ไม่กล้าเซ้าซี้เรื่องลูกอีก เพราะเขาสองคนเคยประจักษ์ ต่อคำพูดของหลวงปู่มาแล้ว เมื่อครั้งที่ได้ลูกสาวคนแรกสมใจมาแล้วคนนึง ต่อมาอีกไม่นาน ตาแป๊ะ ของหลวงปู่ที่ร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นน้องชายของยายซิ้มซึ่งตายไปก่อนแล้วสองสามปี และมาเกิดเป็นลูกสาวของเสี่ยอิสระและคุณสุกัญญา ก็ตายลง และแล้วคุณอิสระและคุณสุกัญญา ก็ได้ลูกชายสมปรารถนานำความยินดีปราโมทย์มาสู่วงศ์ญาติทั้งสองฝ่ายอย่างล้นพ้น เพราะได้ทายาทสืบสกุลสมปรารถนา

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย เห็นเรื่องนี้ว่าอย่างไร เป็นเรื่องขำขันหรือมหัศจรรย์ ความเห็นของผู้เขียน คือ ถึงแม้หลวงปู่ท่านจะพูดปนหัวเราะๆ ซึ่งแลดูเป็นเรื่องน่าขัน แต่ความจริงแล้วผู้ที่ได้จุตูปปาตญาณเท่านั้น ที่จะรู้เหตุแห่งความเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก คือรู้ว่าคนนี้ตายแล้วจะไปเกิดที่ใด คือรู้ว่าคนนี้ตายแล้วจะไปตกนรกหรือไปอุบัติบนสวรรค์ คือเป็นเทวดาหรือจะเกิดมาเป็นมนุษย์อย่างเช่น อาซิ้มและอาแป๊ะ สองพี่น้องเมื่อ

ตายแล้วเกิดมาเป็น ลูกสาวและลูกชายของเสี่ยอิสระและคุณสุกัญญา นี้ก็เช่นเดียวกัน คือหลวงปู่ท่านใช้จุตูปปาตญาณ กำเนิดรู้วาระ การตายและเกิดของคนทั้งสองอย่างแจ่มแจ้งแล้ว คุณอิสระและคุณสุกัญญาก็ได้ลูกสาวและลูกชายมาจริงๆ ทั้งๆ ที่คุณสุกัญญาเกือบจะไม่มีโอกาสที่จะได้ลูกแล้ว แต่ด้วยบุญของเธอที่สร้างมาทำมาอย่างทุ่มเทสุดหัวใจ

จึงทำให้เธอสมปรารถนาของโลกมนุษย์เพราะมนุษย์เราในโลกนี้ย่อมปรารถนาความสุขทุกๆ คน ความสุขจากความรักลูกนี้จึงวิวัฒนาการมาได้ และเจริญเป็นบ้านเป็นเมืองมาจนทุกวันนี้ผู้เป็นลูกทั้งหลาย โดยเฉพาะผู้ที่ยังเป็นเยาวชน ทั้งหลายขอให้หันมามองพ่อแม่ด้วย เพราะสังคมของเธอทั้งหลาย เอาค่านิยมของชาวตะวันตกมาใช้เป็นชีวิตประจำวัน ทำให้พ่อแม่ต้องเดือดร้อนจากการใช้จ่ายของพวกเธอ และขนบธรรมเนียมอันดีงามของไทยของชาวพุทธเรา กำลังล้มละลายเพราะเธอทั้งหลายชอบปล่อยตัว ปล่อยกายแบบเด็กฝรั่ง จนไม่ใยดีต่อคำสอนของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ จนเกิดโรคร้ายมาคร่าชีวิตของพวกเธอไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร พ่อแม่ของเธอทั้งหลาย เสียใจแค่ไหนรู้ไหมหรือจะรับรู้ตอนที่เธอใกล้จะตายหรือตอนที่เธอมีแต่จิตวิญญาณเท่านั้น

ตอนท้ายนี้ ผู้เขียนจะขอยกนิทานธรรมบท ตอนหนึ่งมาแสดงสักเล็กน้อยเพื่อสนับสนุนข้อเขียนบางอย่างที่ท่านรับทราบมาแล้ว

ณ ที่ถ้ำปิบผลิอันเป็นที่พักอาศัยและจำพรรษาของพระมหากัสปเถระเจ้าเมื่อครั้งพุทธกาลโน้น เช้าวันหนึ่งพระมหาเถระได้พิจารณาธรรมทั้งหลายอันเป็นเครื่องหลุดพ้นแห่งวัฏสงสาร ท่านก็ได้พิจารณาได้แจ่มแจ้งไม่ขัดข้องแต่ประการใด ท่านจึงมาพิจารณาถึงการมาเกิดและการตายของสัตว์โลกทั้งหลาย ว่าเป็นอย่างไร แต่พระมหาเถระจะพิจารณา อย่างไรก็ไม่เห็นไม่แจ้งในญาณของท่านสักที ท่านก็พยายามพิจารณาอยู่อย่างนั้น

ในเวลานั้นพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นดวงตาของโลกได้รู้ด้วยสัพพัญญุตญาณ ทรงรู้ว่าพระมหากัสปะ ได้พิจารณาธรรมอันมิใช่วิสัยของท่านจึงเสด็จมาด้วยญาณ ประทับลอยอยู่ตรงหน้าพระเถระ พระองค์ทรงตรัสว่าอย่าเลย กัสปะ เธอพิจารณาอย่างไรก็ไม่แจ้งได้ เพราะไม่ใช่วิสัยของเธอซึ่งเป็นพุทธสาวก ธรรมนั้นเป็นวิสัยของเราตถาคตและวิสัยของ

พุทธทั้งหลายเท่านั้นจึงจะรู้ได้ (คือ ผู้จะได้เป็นพระพุทธเจ้าในวันข้างหน้า)

ศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ผู้เจริญทั้งหลาย โปรดรับทราบเถิดว่าท่านทั้งหลายเป็นผู้โชคดีแล้วประเสริฐแล้ว หากศิษย์ทั้งหลายของหลวงปู่ยังไม่ทำแจ้งในทุกข์ (ทุกข์สัตว์) ไม่แจ้งในอริยมรรคทั้งหลาย เรายังมีบุญอันได้ร่วมบำเพ็ญบารมีกับหลวงปู่มาจำนวนมาก จะได้พบกับหลวงปู่ในภพต่อไปและสุดท้าย เมื่อหลวงปู่ตรัสรู้เป็นพระพุทธะท่านเราทั้งหลายจักได้เป็นพุทธสาวกอันใกล้ชิด และคงจะได้แจ้งในนิพพานพร้อมในภพของท่านเป็นแน่แท้ ผู้เขียนเคยได้ยินได้ฟังจากท่านพระอาจารย์มาหลายๆ เรื่องที่เกี่ยวกับท่าน

เช่นเรื่องเกี่ยวกับคำทำนายบางอย่าง และเกี่ยวกับท่านบางเรื่อง เช่น ท่านเคยทำนายตัวท่านว่าท่านเป็นคนอายุน้อย มีอายุแค่ 65 ปี เท่านั้น แต่ท่านก็อยู่ถึง 80 ปี เพราะสานุศิษย์ ได้ทำบุญใหญ่ต่ออายุให้ท่าน ท่านทำท่าจะไม่รับเหมือนกัน ท่านว่าร่างกายมันจะเอากับเราหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างอาจารย์ ชา (หลองพ่อชา สุภัตโท) ไม่เอานะถ้าให้อยู่ต้องทำงานได้

อีกเรื่องคือหลังจากท่านตายแล้วให้นำท่านใส่โลงแก้วและตั้งไว้ที่ตึก 60 ปี นี่เพื่อให้คนมากราบไหว้ ผู้เขียนได้ยินท่านพูดหลายครั้ง (แต่ลูกศิษย์ไม่เคารพท่านจึงไม่ทำ)

ได้ยินท่านพูดไม่ต่ำกว่า 2-3 ครั้ง ว่าการไปนิพพานของท่านไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ขอเวลาให้ท่านแค่ 3 นาที ก็ไปได้แล้ว แต่ยังสงสารลูกศิษย์ที่มีมากเหลือเกินที่ส่วนใหญ่ไม่ได้อะไร ชาตินี้มีลูกศิษย์ที่ได้ทางปัญญาแค่คนสองคนเท่านั้น ทางด้านฤทธิ์ก็มีแต่รุ่นหลานศิษย์ แต่ก็ได้นิดเดียวแค่ปลายเล็บของท่านเท่านั้น ท่านยังเคยพูดว่าจะกลับอีกซักครั้งสองครั้ง (เพื่อสงเคราะห์ศิษย์) แล้วลงมาอีกทีแล้วรู้เอง (คำนี้มีนัยพิจารณาดู)

เป็นคำทำนายตัวท่านเองขอให้ศิษย์ทั้งหลายลองพิจารณาดูเอาเองก็แล้วกันนะเรื่องท่านทำนายเหตุการณ์บ้านเมืองไม่เคยผิดพลาด เช่นเรื่อง 16 ตุลา และการปฏิวัติปฏิรูป ตรงเป๊ะทุกครั้ง และผู้เขียนเคยถามเรื่องบ้านเราจะเป็น คอมมิวนิสต์ หรือเปล่า ท่านว่าบ้านเราคอมมิวนิสต์แพ้ และผู้เขียนเคยถามเรื่องสงครามโลกครั้งที่สามว่าจะเกิดอีกหรือไม่ ท่านตอบว่าเกิดแน่นอน ผู้เขียนถามว่าอเมริกาจะรบกับรัสเซียใช่ไหม?

ท่านว่าไม่ใช่ อเมริกาจะรบกับจีน และจะเป็นสงครามปรมาณูด้วย ผู้เขียนแย้งท่านว่า จีนไม่ค่อยมีจะกินอยู่แล้ว จนกว่าบ้านเราอีก (ถามตอน พ.ศ. 2518) ท่านว่ามันไม่ใช่เดี๋ยวนี้ ผู้เขียนถามต่อว่าแล้วผลเป็นยังไง ท่านว่าจีนแพ้โดนถล่มจนเละ

ผู้เขียนถามว่าคนจะตายมากไหม? ท่านว่าจีนตายมาก ตายไปหนึ่งในสามของพลเมือง แล้วอเมริกาล่ะโดนบ้างไหม? ผู้เขียนถาม ท่านว่าอเมริกาก็โดนหลายลูกเหมือนกัน คนก็ตายเป็นล้าน แล้วเมืองไทยเราเป็นยังไง ก็โดนไปลูกสองลูก เหมือนกัน และคนที่อยู่ตามป่าจะโดนรังสีน้อยกว่าคนอยู่เมือง แต่แถวเมืองจันทบุรี ระยอง ค่อนข้างปลอดภัย แต่น่าเสียดายว่าผู้เขียนลืม ถามวันเดือนปีที่จะเกิดสงคราม น่าเสียดาย

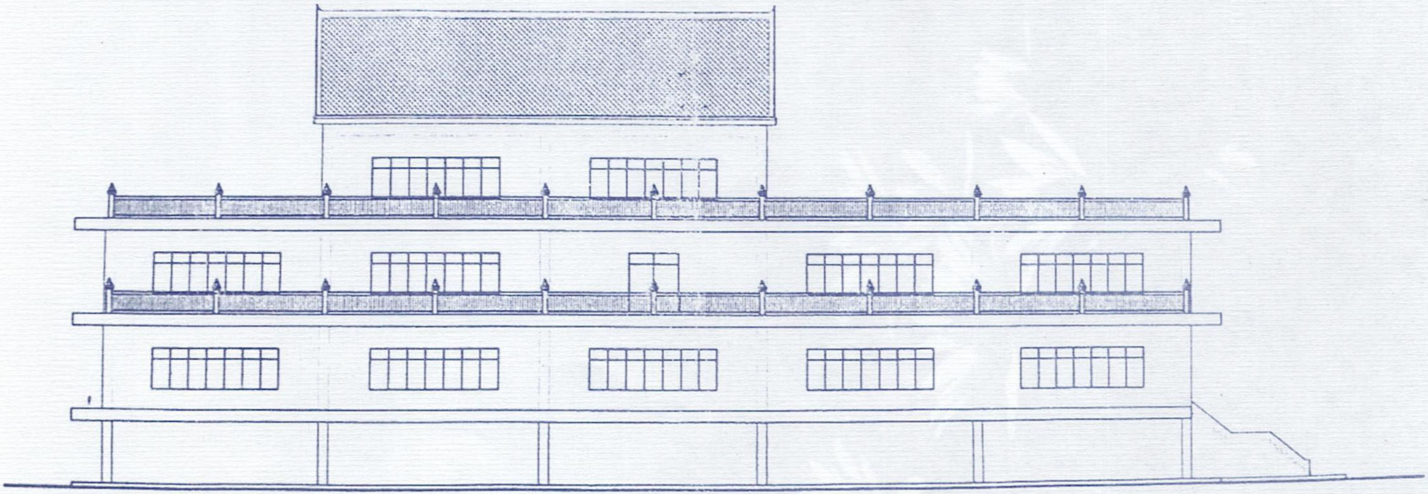
ผู้เขียนลองสื่อสัมผัสครูบาอาจารย์ดู สงครามน่าจะเกิดเดือนธันวาคม 2561 จะจริงหรือไม่ต้องรอดู เพราะเหตุการณ์ร้ายๆ อาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าพระและผู้มีคุณธรรมหลายๆ ท่านได้ช่วยกันอธิษฐาน

เพราะสมเด็จของหลวงปู่โต มีจำนวนมากแต่ลงรูปที่หลังปกพอเป็นบรรทัดฐาน บางรุ่นเท่านั้น

ปัญญาธวัช เขียน

บันทึก

รูปด้านหน้า

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี

อมตะธรรม

กรรมเก่าไม่มีใครลบล้างได้ กรรมปัจจุบันจะช่วยเจ้าเอง ลูกเอ๋ย ก่อนจะเที่ยวไปขอบารมีหลวงพ่อองค์ใด เจ้าจะต้องมีทุนของตัวเอง คือ บารมีของตนลงทุนไปก่อน เมื่อบารมีของเจ้าไม่พอ จึงค่อยขอยืมบารมีคนอื่นมาช่วย มิฉะนั้นเจ้าจะเอาตัวไม่รอด เพราะหนี้สินในบุญบารมี ที่เที่ยวไปขอยืมเขามาจนพ้นตัว...เมื่อทำบุญทำกุศลได้บารมีมาก็ต้องเอาไปผ่อนใช้หนี้เขาจนหมด ไม่มีอะไรเหลือติดตัวแล้วเจ้าจะมีอะไรไว้ใช้ในภพหน้า จงหมั่นสร้างบารมีไว้...แล้วฟ้าดินจะช่วยเจ้าเอง

จงจำไว้นะ...เมื่อยังไม่ถึงเวลา เทพเจ้าองค์ใดจะคิดช่วยเจ้าไม่ได้...ครั้นถึงเวลา...ทั่วฟ้าจบดินก็ต้านเจ้าไม่อยู่ จงอย่าไปเร่งเทวดาฟ้าดิน เมื่อบุญเราไม่เคยสร้างไว้เลย จะมีใครที่ไหนมาช่วยเจ้า...

คณะผู้จัดทำหนังสือ "ทวิภพ" นี้ขออุทิศบุญกุศลให้แด่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่เจ้าทาง แม่พระธรณี ผีบ้านผีเรือน ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ เทวดาอารักษ์ เจ้าป่าเจ้าเขา สัมภเวสีทั้งหลายและสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง

หากท่านมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์ หากท่านมีสุขอยู่แล้วขอให้มีสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

ขอให้ท่านทั้งหลาย จงอนุโมทนาในบุญกุศลนี้และจงได้รับในบุญกุศลนี้โดยทั่วกันเทอญ

รายนามผู้สร้างหนังสือ "ทวิภพ"

ถวายวัดป่าเทพรังสี (เขาหินตั้ง)

ตำบล ชากพง อำเภอแกลง จังหวัดระยอง

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
1	คุณเกรียงศักดิ์ ตรีพักต์	10	เล่ม
2	คุณฐิติวัฒน์ - อัญชลี คำสิงห์	10	เล่ม
3	คุณนพรัตน์ บุญช่วย	10	เล่ม
4	คุณศรชัย ใจมา และครอบครัว	10	เล่ม
5	คุณมงคล สุขสม และครอบครัว	10	เล่ม
6	คุณนพรัตน์ แสงกระจ่าง	10	เล่ม
7	คุณมรกต รอดรู้ผิด	10	เล่ม
8	คุณประกาศิต จันทร์สอน	10	เล่ม
9	คุณวนิต หอมเนียม และครอบครัว	10	เล่ม
10	คุณกฤษฎา - ชนินาภ พิชเพ็ง	9	เล่ม
11	คุณอัญชิษฐา ทิพนาค	9	เล่ม
12	คุณนิวัฒน์ - พรรณนี ยอดเยี่ยมแกร	4	เล่ม
13	คุณกาญจนา เสรีกิติกุล	4	เล่ม
14	ด.ช.จักรกฤษณ์ สุขสุภาพ	2	เล่ม
15	คุณเพ็ญ สิงคุรธ	2	เล่ม

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
16	น.ส.สุวณี ตันยัง	2	เล่ม
17	คุณสุทธิชัย - สุทธิพัฒน์ ตันยัง	2	เล่ม
18	คุณเจริญ - คุณขวัญ พงศ์พันธุ์บัณฑิต	6	เล่ม
19	คุณบุญช่วย หุ่มมาครบุรี	2	เล่ม
20	คุณพอง หวังร่วมกลาง	2	เล่ม
21	คุณรำเพย เชิดเวิชดร์	2	เล่ม
22	คุณกาลสิทธิ์ โคณะ	2	เล่ม
23	คุณภานุพงศ์ เสรีกิติกุล	2	เล่ม
24	คุณสิริกร - บดินทร์ภัทร แสงเมฆ	2	เล่ม
25	คุณรัตนาภรณ์ ทิพนาค	2	เล่ม
26	คุณอรสา - สราวุฒิ ไชยสิทธิ์	2	เล่ม
27	คุณปิยะนุช ศรีพงษ์ประไพ	2	เล่ม
28	คุณอนุศักดิ์ เสรีกิติกุล	3	เล่ม
29	คุณอารี ยวิรนทร์	2	เล่ม
30	คุณนึก และครอบครัว	2	เล่ม
31	คุณยุพา บัวสะอาด	2	เล่ม
32	คุณกิติมา - แม่สอน ระดมงาม	4	เล่ม
33	ด.ญ.ศุทธภา ด.ช.ธัญเทพ สนิทพงษ์	5	เล่ม
34	คุณสโรชินี รอดพ้น	2	เล่ม

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
35	คุณจีรศักดิ์ ด.ญ.พรนภัส บัวสะอาด	2	เล่ม
36	คุณอนุรักษ์ ด.ช.แทนคุณ แป้งเงิน	2	เล่ม
37	คุณสมชาย แสงอรุณ	2	เล่ม
38	คุณรวี พงษ์ศิลา	2	เล่ม
39	คุณโกมล ไหล่ทอง	2	เล่ม
40	คุณศุภชัย วิหกโต	2	เล่ม
41	คุณชวาลย์ ทองเล็ก	2	เล่ม
42	คุณชัยพร เนินแสง	2	เล่ม
43	คุณสมพล สว่าง	2	เล่ม
44	คุณศุภณัฐ ธรรมศักดิ์ชัย	2	เล่ม
45	คุณนิติ ศรีสุวรรณ	2	เล่ม
46	คุณวิมล สอนอ่าน	2	เล่ม
47	คุณสัมพันธ์ เกิดมงคล	2	เล่ม
48	คุณเกศกนก แสงเมฆ	2	เล่ม
49	คุณอนุชา ธิยะแสง	2	เล่ม
50	คุณวรวิทย์ ฝั้นกันทา	2	เล่ม
51	คุณสุรชัย แก้วเสถียร และครอบครัว	2	เล่ม
52	คุณนพดล วงศ์นาม	2	เล่ม
53	คุณวงษ์ศักดิ์ รุ่งเรือง	2	เล่ม

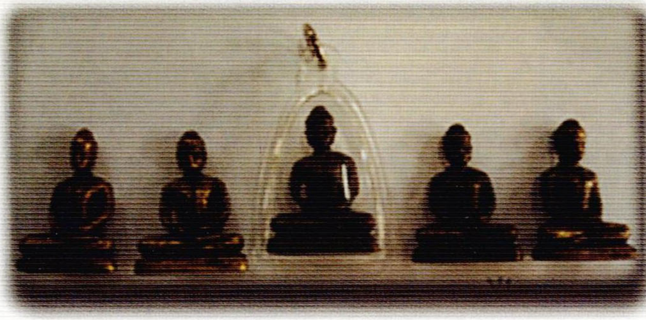
ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
54	คุณปฐมพงษ์ ขำโนนงิ้ว	2	เล่ม
55	คุณพีระพล บุบผารักษ์	2	เล่ม
56	คุณสาคร กันจันทร์	2	เล่ม
57	คุณสายันต์ พยัคฆา	2	เล่ม
58	คุณนัฐพงศ์ พงษ์นัยรัตน์	2	เล่ม
59	คุณพิศิฏฐ์ หวานฤดี	2	เล่ม
60	คุณกรรณิกา หยาดย้อย	4	เล่ม
61	คุณเจนวิทย์ แสวงสวัสดิ์	4	เล่ม
62	คุณสุเมธ ทองมี	4	เล่ม
63	คุณวีระบุตร และครอบครัว	4	เล่ม
64	คุณดนัย ระดาไสย์	5	เล่ม
65	คุณประเทือง ลาลุด	5	เล่ม
66	คุณทศพร ภู่เมือง	5	เล่ม
67	คุณอดิสร แจ่มจำรัส	5	เล่ม
68	คุณศิริวรรณ แก่นสาร	5	เล่ม
69	คุณอภิศักดิ์ ไร่เรือง	2	เล่ม
70	คุณภูมิ ศักดิ์ศรีวัฒนา	2	เล่ม
71	คุณสมบูรณ์ - ศิวาพร หวังร่วมกลาง	3	เล่ม
72	คุณประทุมมา เบ้าคำ	2	เล่ม

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
73	ครอบครัว สวัสดิ์ล้น - บำรุงยนต์ จันทร์พราหมณ์	3	เล่ม
74	คุณวันดี ปะนัดตา	2	เล่ม
75	คุณสมใจ แก้วเกตุ และครอบครัว	2	เล่ม
76	คุณรุจิดา ขอบชิต	2	เล่ม
77	คุณรณกร สินธุไชย และครอบครัว	2	เล่ม
78	คุณบัอร - สม่หมาย สินธุไชย	2	เล่ม
79	คุณชัยพันธ์ จิติศรารักษ์	2	เล่ม
80	คุณชลธิชา โพธิ์แก้ว	2	เล่ม
81	คุณวิภา - ประคอง งามสุวรรณ	2	เล่ม
82	คุณบุญเรือน - สมบุญ แสงเมฆ	2	เล่ม
83	คุณพรทิพย์ เชษฐสิงห์	1	เล่ม
84	คุณธนชัย เจริญยั่ง	1	เล่ม
85	คุณจาตุรนต์ เพชรกรรจ์	1	เล่ม
86	น.ส.ประกาย สิงห์เคน	1	เล่ม
87	คุณสมควร หิรัญญา	1	เล่ม
88	น.ส.วรรณภา บัวลพ	1	เล่ม
89	คุณบุรินทร์ ทองบุตร	1	เล่ม
90	คุณวพันธ์ แสงกระจ่าง	1	เล่ม
91	คุณวรภรณ์ ซื่อกำเนิด	1	เล่ม

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
92	คุณประกิจ บุญเกิด	1	เล่ม
93	ด.ช.ศิวกร บุบผารักษ์	1	เล่ม
94	คุณณัฐพงษ์ ศรีมูลตรี	1	เล่ม
95	คุณธนภูมิ ช่างพันธ์	2	เล่ม
96	คุณอุไร แข็งแรง	2	เล่ม
97	ด.ญ.ธีราพร ช่างพันธ์	1	เล่ม
98	ด.ช.ธนภัทร ช่างพันธ์	1	เล่ม
99	คุณสมยศ-นิภาวรรณ สินเจริญ และครอบครัว	30	เล่ม
100	คุณวิเชียร สังฆะพงษ์ และครอบครัว	9	เล่ม
101	คุณวินัย แสงทอง และครอบครัว	6	เล่ม
102	คุณสุวิทย์ จีนบางช้าง และครอบครัว	5	เล่ม
103	คุณเสาวณีย์ ยอดเยี่ยมแกร	5	เล่ม
104	คุณนิวัฒน์-พรรณนี ยอดเยี่ยมแกร	5	เล่ม
105	คุณงอน-ประหัส นาราช	10	เล่ม
106	คุณวรรณีย์ บุญโสม และครอบครัว	5	เล่ม
107	คุณวันทนา เฟื่องนคร และครอบครัว	5	เล่ม
108	คุณบุษบง อัครนาวิน และครอบครัว	5	เล่ม
109	คุณนุสรา ประนางรอง และครอบครัว	5	เล่ม
110	คุณอุทิตย์ ทองชา และครอบครัว	4	เล่ม

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	จำนวน	เล่ม
111	คุณสมพร แซ่ตัน และครอบครัว	4	เล่ม
112	คุณอนันต์-ยุพิน บุญเผือก และครอบครัว	4	เล่ม
113	คุณสมพบ แก้วมณี และครอบครัว	2	เล่ม
114	คุณจินดา สันตยานนท์	2	เล่ม
115	คุณกายทิพย์ สิงห์เงา และครอบครัว	2	เล่ม
116	คุณมังกร ภูหลาบ และครอบครัว	2	เล่ม
117	คุณประเสริฐ สมเพ็ชร และครอบครัว	2	เล่ม
118	คุณแม่พุด ศรีวิไล	2	เล่ม

จัดพิมพ์โดย : THE SUN GROUP, SUN PRINTING
094-498-2289, 02-433-4192

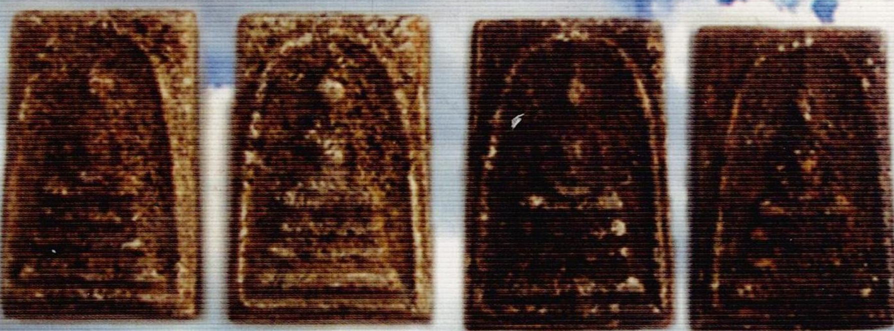
พระประธาน(ทองเหลือ)วัดเขาสุกิมปี 2522
รุ่นในหลวงและพระราชินีเททอง

รูปเหมือน พระอาจารย์ปี 2525

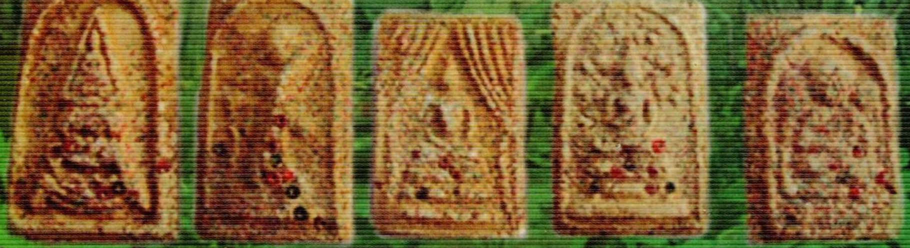
สมเด็จวัดระฆังสร้างปี 2406
ด้านหลังมีคำว่า เขาสุกิม อยู่ด้วย

สมเด็จวัดระฆังรุ่นมีเกษาหลวงปู่โต

สมเด็จวัดระฆังสร้างปี 2406 แจกทหารไปใต้

สมเด็จพระธาตุพนมสร้างปี 2406

SUNPRINTING : 0-2885-4881, 0-2433-4192